SAS

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ ÎN RHODESIA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

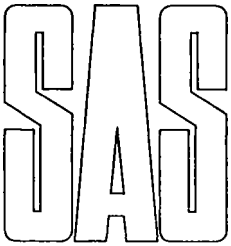

Numărătoare inversă în Rhodesia

V.2.0

ISBN:
973-9138-99-3

Malko Productions – Paris
Compte à rebours en Rhodésie
© Gérard de Villiers
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA, 2000.

Gérard de Villiers

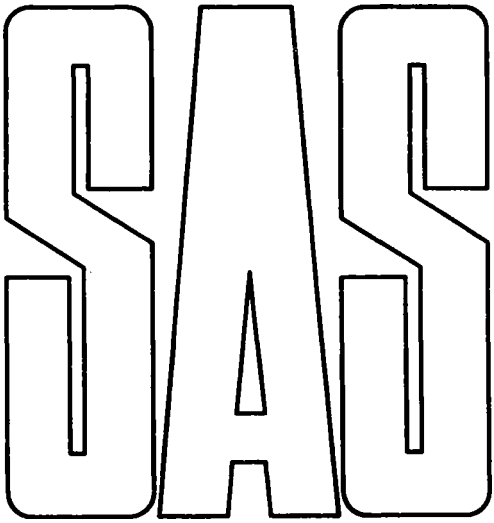

Numărătoare inversă în Rhodesia

În româneşte de
Mihaela Stoicescu.

2000

Capitolul I.

Cu un pas rapid, Elko Krisantem străbătu holul castelului din Liezen. Telefonul suna de aproape un minut.

— Aici castelul Liezen, spuse el, după ce ridică receptorul.

— Malko?

Vocea femeii era nesigură.

Turcul îşi mângâie barba, măgulit că fusese confundat cu stăpânul său. Instantaneu, îşi îndreptă ţinuta înaltă, acum puţin adusă de spate, ceea ce se datora vechiului său obicei de a-şi suge burta, pentru a strecura uneori sub centură pistolul tip Astra.

— Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko, nu se află la castel, răspunse el. Îmi puteţi spune cine-l caută?

La celălalt capăt al firului se auzi un uşor sunet nearticulat.

— Contesa Szigeti. Fiind puţin în întârziere, voiam să verific dacă a plecat deja. Vă mulţumesc.

Krisantem se grăbi să adauge înainte ca ea să închidă:

— Doamnă contesă, bine că aţi telefonat. Alteţa Sa mi-a încredinţat un mesaj pentru dumneavoastră.

— Un mesaj? întrebă vocea şocată a contesei Elisabeth Szigeti. Bine, dar, eu îl aşteptam la prânz, la Sacher.

La 60 de kilometri de Liezen, ochii albaştri ai contesei Elisabeth Szigeti scăpărară de furie. Viaţa sentimentală complicată a lui Malko, îl obliga câteodată la contramandări inopinate, dar, ea avea oroare să fie victima lor.

— Puteţi să-mi spuneţi unde se află prinţul? întrebă ea cu o voce glacială.

— Tocmai l-am condus pe Alteţa Sa la aeroportul Schwechat, răspunse Krisantem.

— La aeroport! Dar, ce caută acolo? Contesa vorbise atât de tare, încât, turcul depărtă receptorul de ureche, plin de indignare.

În Turcia, o femeie n-ar fi îndrăznit niciodată să-şi manifeste astfel curiozitatea. Cu o voce mieroasă, el preciză:

— Alteţa Sa a luat avionul.

— Krisantem, cred că glumiţi! răspunse sever contesa.

— Doamna contesă poate fi sigură că nu mi-aş permite asta niciodată, afirmă turcul. Alteţa Sa Serenisimă chiar a luat avionul spre Zurich şi apoi, spre Africa. Nu cred că se va înapoia decât peste câteva săptămâni.

La capătul firului se instală tăcerea. Contesa Szigeti, se întreba, cuprinsă de furie şi de stupefacţie, dacă e cazul să smulgă aparatul din priză, fapt ce nu prea era demn deloc de rangul ei.

Pentru a petrece o după-amiază liniştită cu Malko, ea îşi trimisese soţul la vânătoare şi dăduse liber servitorilor.

Se strădui să-şi amintească de întreg neamul Szigetilor, care suportaseră cu demnitate loviturile sorţii şi, se stăpâni. Se jură că-l va face pe Malko să plătească scump acest afront. Imaginea voluptoasă a Alexandrei, prietena lui Malko, îi trecu prin faţa ochilor, ceea ce o făcu să scrâşnească din dinţi.

— Bănuiesc că prinţul nu a plecat singur, nu se putu ea împiedică să spună pe un ton acru.

— Alteţa Sa a plecat singur, răspunse imediat Elko Krisantem, încântat de a putea da şi o veste bună. Cred că pot afirma că este vorba de o plecare neprevăzută. În timpul nopţii am pregătit lucrurile de vânătoare ale Alteţei Sale.

— De vânătoare! Unde a plecat?

— În Rhodesia, doamnă contesă.

— În Rhodesia! Vă înşelaţi cu siguranţă, Krisantem. Soţul meu vânează frecvent în Africa. Întotdeauna mi-a spus că nu se împuşcă nimic în Rhodesia. Nici elefanţi, nici lei, nici bizoni.

— Regret că nu vă pot lămuri, doamnă contesă, răspunse turcul pe un ton sincer dezolat, dar, Alteţa Sa nu mi-a spus ce anume va vâna.

Capitolul II.

Bob Lenard apăsă cu degetul mare, plin de sudoare, rotiţa ce comanda reglajul lateral al patului puştii, deplasând-o cu câţiva milimetri. Cârligul metalic din prelungirea tocului era bine înşurubat în lăcaş, făcând ca umărul său să se lipească de patul carabinei cu repetiţie. Cele două vârfuri ale suportului pe două picioare, bine ancorate, îi confereau o perfectă stabilitate, iar Bob, în poziţia culcat, simţea asperităţile solului.

Îşi încordă muşchii braţului, căutând poziţia ideală, înălţă uşor fildeşul carabinei şi strânse mâna dreaptă în jurul patului puştii, în spatele piedicii.

— Gata?

În spatele lui, vocea lui Ted Collins, vădea o oarecare nerăbdare. Figura lui buhăită şi imberbă, torsul strâns într-o cămaşă cu mâneci scurte, atât de peticită încât părea o dantelă, şortul de culoare kaki şi şosetele de lână, formau un ansamblu caricatural, în neconcordanţă cu ochii foarte albaştri, reci şi duri. El privea spre fizionomia alungită şi aproape graţioasă a ţintaşului, cu un amestec de dispreţ şi admiraţie.

Bob Lenard era, cu certitudine, unul dintre cei mai buni din cei douăzeci de ţintaşi din lume.

Fără a întoarce capul, răspunse cu o voce calmă, într-o engleză stricată:

— Aproape.

Îşi semeţi capul, astfel ca ochiul său să se plaseze la aproximativ 8 centimetri de luneta Zeiss, montată pe carabina Anschütz.

Distanţa ideală. Cu obrazul lipit de patul armei, expiră şi spuse:

— E bine.

Haina lui verzulie, din foaie de cort, se confunda cu tonurile de culoare ale ierburilor din valea râului Zambezi.

Ted Collins îşi apropie de gură staţia de emisie – recepţie şi spuse eu buzele lipite de aparat:

— Gata!

Lăsă jos staţia şi duse la ochi binoclul agăţat de gât, cu ochii spre un mic camion Mercedes decapotabil, oprit la circa 250 de metri depărtare, în apropierea liniei de tragere a ţintaşului.

Capota se ridică. Apărură doi albi care îmbrânceau un negru, forţându-l să escaladeze. Negrul încălecă, se ghemui la pământ, apoi se ridică şi se îndepărtă rapid de maşină.

Bob Lenard părea o stană de piatră. Cu respiraţia tăiată, mângâia piedica cu indexul, pentru a o percepe.

Detunătura îl făcu să tresară pe Ted Collins. După un sfert de secundă, negrul care se îndepărtase cu aproximativ 10 metri de maşină, se răsuci brusc, îşi duse mâna la cap, se poticni, se rostogoli spre înainte şi apoi rămase nemişcat în iarbă.

Ecoul detunăturii se auzea încă în valea Zambezi.

Bob Lenard simţise uşor reculul carabinei. Precum toate armele de mare precizie, Anschütz-ul folosea o muniţie uşoară, de calibru 308, ce nu avea nimic comun cu obuzele menite a masacra elefanţii de la o distanţă de trei metri. Avea totuşi, la ieşire, o forţă de 376 kilograme şi o viteză iniţială de 800 metri/secundă.

Cu un gest scurt, Bob Lenard manevră pârghia chiulasei, ejectând tubul gol. Mai rămăseseră încă patru cartuşe de cinci centimetri lungime.

Staţia de emisie-recepţie păcăni şi Ted Collins o duse la ureche. Lângă camion, cei doi albi săriseră jos şi se aplecaseră peste corpul negrului.

— Deasupra urechii drepte. Ucis dintr-un foc, spuse Ted Collins cu o voce lipsită de orice urmă de sensibilitate.

Bob Lenard schiţă un zâmbet şi se ridică, lăsând Anschütz-ul pe suport. Înşfăcă iute cutia verde cu zece cartuşe *Match W.S*.

— M-am cam săturat, spuse el. Chiar dacă ne mai antrenăm, nu trebuie schimbat lotul.

— Mai sunt două, zise Ted Collins. Apoi terminăm.

Bob Lenard îl privi puţin ironic, cu mâinile în şolduri. Avea cam 30 de ani, musculos, dar nu exagerat, cu o figură plăcută şi veselă şi cu un smoc de păr blond ce-i cădea pe

frunte.

Era genul de tip simpatic.

— Mie îmi e indiferent, spuse el, dar dacă tu insişti…

Cei doi albi încercau să arunce cadavrul negrului în camion. Se agăţară apoi, în urcare, de cabina vehiculului, ce demară dispărând în spatele unei liziere de arbori.

Bob Lenard îşi şterse fruntea, luă o bere la cutie, o deschise, bău din ea cu poftă şi râgâi.

— Le va lua mult timp? întrebă.

— Câteva minute.

Bob Lenard era foarte calm. Moartea era meseria sa. Faptul că fusese ales, se datora calităţilor lui de ţintaş, dar şi calmului său.

La Olimpiadele de tir se foloseau aceleaşi arme, aceeaşi muniţie. Dar nu şi aceleaşi ţinte…

Pentru Bob Lenard, a omorî un om sau a ţinti un copac, însemna exact acelaşi lucru. El nu întrebase de unde veneau negrii care luau parte la antrenamentul său, dar ştia asta datorită unei indiscreţii a lui Don Christie, un alt poliţist din *Brigada Specială*, care participa la acţiune. Erau gherile infiltrate din Mozambic, prinse înarmate şi trimise, oricum, spre a fi executate. În momentul în care săreau din camion, nu ştiau ce-i aşteaptă.

Câmpul de tragere se afla în zona interzisă civililor, la extremitatea nordică a Rhodesiei, în vechiul parc natural Cheware. Patru maşini Land Rover ale *Brigăzii Speciale*, echipate cu staţii de emisie-recepţie, supravegheau accesul în zonă. Nici măcar armata rhodesiană nu trebuia să afle ce se petrece acolo.

Ted Collins îşi aprinse o ţigară şi-şi fixă ochii albaştri asupra lui Bob Lenard.

— Eşti sigur că totul va decurge bine? Ştii că nu vei avea de ales…

Belgianul, plictisit, dădu din cap, silabisind cuvintele, aşa cum se vorbeşte copiilor:

— Ascultă, acolo presiunea atmosferică şi temperatura vor fi aceleaşi ca şi aici. Eu folosesc aceeaşi muniţie. Astfel, nu risc nici cât vârful unghiei… Ne putem întoarce imediat la Salisbury…

Pentru Bob Lenard, era a treia şedinţă cu ţintă vie, după o lună de antrenament intens. Astfel, i s-au testat atât nervii, cât şi precizia. Mulţi ţintaşi erau capabili să tragă într-o ţintă la 300 metri.

Dar, ca să poţi face ţăndări căpăţâna unui om, de la 250 metri, îţi trebuia mult sânge rece.

Pentru antrenamentele „speciale” îl luau cu elicopterul de la Salisbury şi îl aduceau înapoi în aceeaşi zi. Dar, între zorii zilei şi crepuscul, domnea o căldură îngrozitoare în valea Zambezi, cu atât mai mult, în plin soare.

Bob privi „tufişul”: savana stufoasă care se unduia până la fluviu şi care-l împrejmuiau. Nu se auzea nici un zgomot. Populaţiile civile fugiseră cu multă vreme în urmă din zona de operaţiune, astfel încât, nu se întâlneau decât patrule militare. Mozambicul se afla la mai puţin de 5 mile.

Cei doi auziră, deodată, un zgomot de motor chiar în spatele lor. Bob Lenard se răsuci, rămase pironit locului, crezându-se victima unui miraj.

Un Rolls-Royce alb, Silver Shadow, avansa maiestuos pe pista din apropiere şi se opri la 20 metri în spatele celor doi.

Văzând expresia belgianului, poliţistul de la *Brigada Specială* spuse sec:

— Te rog, nu te apropia de această maşină.

— Este…

— Nu ai de unde să ştii cine se află în ea, i-o tăie Ted Collins. Această persoană a venit să verifice dacă antrenamentul tău s-a derulat bine. Asta e tot. Acum reia-ţi poziţia. Totul este gata pentru al doilea exerciţiu.

Bob Lenard scrută zarea. Mercedesul reapăruse. Agasat, se lungi în iarbă, luă arma şi o reîncărcă, îşi şterse palmele asudate, se poziţionă şi se concentră. În ajun, se culcase la ora 9 şi nu băuse nici un strop de alcool. Pentru o astfel de operaţiune erau necesare reflexe la sutimea de secundă.

Un val de aer torid deforma tot ce se afla în faţa lui. Se destinse.

Prezenţa necunoscutului din Rolls îl enerva. Ca şi cum n-ar fi avut încredere în capacităţile lui!

— Gata? strigă Ted Collins.

*

* *

„Poc!”

Detunătura fusese asurzitoare. Înainte chiar de a trece sfertul de secundă necesar glonţului să parcurgă cei 250 metri, Bob Lenard îşi dădu seama că îl ratase pe negrul în ţinută leopard care tocmai sărise din camion. Furios, manevră din nou arma, gata să tragă a doua oară.

Acolo, auzind împuşcătura, negrul rămăsese imobil. Apoi se repezi spre un boschet. Se auzi zgomotul unei scurte rafale de Uzi; fugarul se opri brusc, îşi dus mâinile la spate şi căzu. Oamenii din camion reacţionară rapid.

— *You missed*[1], se auzi vocea furioasă a lui Ted Collins.

Bob Lenard se ridică dintr-un salt, înecându-se de furie.

Primul său eşec!

— Spuneţi-i tipului să şteargă putina, strigă el arţăgos; nu mă pot concentra. Doar nu-i un show, nu-i aşa?

Ted Collins, cu binoclul agăţat peste cămaşa peticită, cu buzele strânse într-o strâmbătură de dispreţ, nu răspunse.

Emotivitatea de moment a lui Bob Lenard îl neliniştea. Dacă individul claca, nu ar fi avut timp să-l înlocuiască înainte de derularea operaţiunii, dată ce nu depindea de *Special Branch*.

Cu paşi domoli se îndreptă spre Rolls-Royce-ul alb. Geamurile negre din spate nu permiteau vederea celui ce se găsea în maşină.

Când se apropie, geamul din spate coborî şi apăru chipul unui om cu figură distinsă, cu părul alb pieptănat spre spate, cu un ţigaret în mână, cu o alură impecabilă în costumul său albastru. Ochii săi deschişi la culoare, îl fixară cu simpatie pe Ted Collins.

— *Annoying business, isn’t it?*[2] remarcă el cu o voce monotonă şi calmă.

— Aşa este, Sir, răspunse Ted Collins. Ei, dar mai avem încă o problemă! Nenorocitul ăsta pretinde că prezenţa dumneavoastră îl împiedică să se concentreze.

Un licăr rece de mânie se ivi în ochii cenuşii ai omului în costum reiat. Vocea sa plesni ca un bici:

---

[1] Ai ratat (n.a.).

[2] Murdară afacere, nu-i aşa? (n.a.).

— Să se supună! Am venit aici pentru a-l vedea trăgând. Dacă nu, îl lichidaţi pe loc.

Ted Collins tresări.

— Dar, Sir…

— Nu te teme, Ted, se va supune. Ţine la viaţă. Dar, aşa ceva nu trebuie să se întâmple săptămâna viitoare. Ted, răspunzi de asta, ştii ce este în joc, nu?

— Ştiu, Sir… spuse poliţistul. Este pentru prima dată că ratează.

— Fără *wishful thinking*[3]! Să se termine repede, Ted. Eu trebuie ca la prânz să ajung la Salisbury.

Parbrizul se ridică. Onorabilul Roy Golder avea interdicţie de la medic să meargă cu avionul sau cu elicopterul. Suferea de inimă. Asta nu-l împiedica, însă, să conducă cu o mână de fier *Intelligence Office*, ataşat direct de biroul primului ministru rhodesian Ian Smith, însărcinat cu cele mai delicate probleme de securitate.

Ted Collins se reîntoarse spre Bob, care, terminase de şters vizorul armei, cu o piele de căprioară. Cei doi se înfruntară din priviri.

— Deci, va pleca?

Poliţistul de la *Brigada Specială* se aplecă, ridică mitraliera Uzi de pe jos şi o aţinti spre Bob Lenard.

— Ai la dispoziţie un minut pentru a relua antrenamentul. Dacă nu, am ordin să trag. Pentru dezertare. Suntem în război, *Chhappie*[4].

— Şi ce vei face după? Întrebă semeţ Bob Lenard. În această ţară nebună, unde elefanţii se împuşcă de la zece centimetri, nu mai există nici un ţintaş cumsecade.

— Am zis un minut, urlă Ted Collins.

Bob Lenard privi ţeava mitralierei Uzi. Încărcătorul era plin, chiulasa trasă, iar Ted Collins avea degetul pe trăgaci.

Citi în ochii lui că va trage.

— Eşti mai tâmpit decât credeam, bolborosi el, întorcându-şi faţa şi lungindu-se din nou în spatele *Anschütz-ului*.

Supus, căci se temea de Ted Collins, avea o teamă

[3] Gânduri pioase (n.a.).

[4] Prostuţule (n.a.).

viscerală. Exista ceva bestial în poliţistul rhodesian. O masă de muşchi, cu un instinct de panteră şi, în plus, multă sensibilitate.

Ted Collins fusese cel care îl scosese din celula închisorii, cu o lună înainte.

Aştepta sentinţa tribunalului militar rhodesian, care nu părea a fi blândă. În timpul unei patrulări în regiunea Mount-Darwin, Bob Lenard a întâlnit o tânără negresă, de 15 ani, căreia i-a oferit 5 dolari rhodesieni pentru o îmbrăţişare rapidă. Fapt ce îl putea costa şi aşa trei luni de carceră.

Dar fata l-a refuzat şi a încercat să fugă. Furios, Bob Lenard a avut proasta inspiraţie de ai sparge maxilarul şi obrazul cu o lovitură aplicată cu arma sa. În plus, a şi violat-o. Violul a fost întrerupt de sosirea unui sergent negru de la „Rhodesian Rifles[5]" şi care a dus fata la cel mai apropiat post de poliţie.

Bob Lenard se aştepta la o săpuneală... Dar el a fost arestat imediat şi transferat la Salisbury. Armata rhodesiană nu glumea cu disciplina.

În momentul în care Bob Lenard ajunsese în Rhodesia, via Johannesburg, venind din Yemen, se aştepta să fie primit cu braţele deschise. Un tip ca el, cu experienţa luptei, cu bune referinţe militare din Congo, Biafra şi câteva din Angola şi Yemen, valora aur într-o ţară în care trăiau puţini albi.

Dar rhodesienii aveau o altă opinie. Ei nu doreau mercenari. Numai „voluntari". Având aceleaşi restricţii ca orice alt soldat rhodesian alb şi un salariu la fel de mic: 80 dolari rhodesieni pe lună. Bani ce nu-i puteai nici măcar economisi, deoarece, nu valorau decât greutatea hârtiei lor...

Bob Lenard şovăise. Până la ultimul său dolar american. Pentru el însă, nici nu se putea pune problema întoarcerii în Europa. Interpolul deţinea informaţii despre el, o listă lungă cât o carte de telefon. O duzină de violuri, agravate câteodată de violenţe.

Bob Lenard, între două violuri, era un băiat fermecător.

[5] Rhodesia înarmată (n.a.).

Psihiatrul uneia dintre închisorile al căror musafir fusese, îl avertizase că, dacă va refuza tratamentul, se va deda mereu la astfel de fapte.

Dar Bob Lenard n-avea chef să se transforme într-o legumă.

În ţările africane în care Bob acţionase ca mercenar, violul nu era considerat decât un delict minor. Un mic risc. Belgianul se aventurase plin de bucurie, cu toate că racolarea unei tinere negrese nu-i aducea prea mari satisfacţii…

În Yemen, însă, era s-o păţească!

Din fericire, a putut face ca, uciderea unei familii turbate de mânie după violarea fiicei lor minore, să nu fie interpretată drept o operaţie de purificare etnică.

În Rhodesia, argumentele sale nu l-au impresionat nici măcar pe propriul său avocat, numit din oficiu.

— Veţi fi condamnat la cincisprezece ani, îl anunţase acesta pe Bob. Poate chiar douăzeci. Sunt obligaţi să fie aspri, pentru a demonstra că albii respectă negrii.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, explodase Bob enervat de atâta ipocrizie, când ei înşişi agresează un sat întreg în spatele sârmelor ghimpate sub pretext că-i protejează, pare un delict minor faţă de agăţarea unei fete?

— Asta e politica, răspunse avocatul. Trebuie să manifestaţi căinţă şi, astfel, poate veţi scăpa numai cu zece ani.

— Zece ani! Dar, în această ţară nenorocită, au nevoie de oameni…

Avocatul fusese extrem de sceptic.

— Primul Ministru este foarte strict în privinţa moralei, explicase el. Negrii trebuiesc protejaţi. Ei nu ne au decât pe noi.

Faptul că Bob Lenard îşi azvârlise avocatul în lovituri de picioare afară din celulă, nu rezolvase nimic.

În ziua în care Ted Collins intrase în celula sa, el se gândea serios la sinucidere. Poliţistul de la *Brigada Specială* nu l-a întrebat decât atât: „Eşti capabil să trimiţi un glonţ în capul unui om de la o distanţă de 250 – 300 de metri? Cu un coeficient de reuşită de 100 %?”

Bob a răspuns „da”. O dovedise. În afară de micuţele „puicuţe”, tirul de precizie era cea de-a doua sa pasiune.

Atunci, a schimbat celula din Umtali Road, cu o cameră la hotel „Queen”. În primele zile, nu se gândea decât în ce fel putea părăsi o ţară atât de inospitalieră.

Dar, unde să plece? În Zambia sau Mozambic ar fi fost strangulat, după ce i s-ar fi tăiat nasul, buzele şi organele genitale; în Africa de Sud, ar fi fost respins. În Rhodesia, în cel mai bun caz, ar fi fost suit într-un avion având ca destinaţie o ţară unde l-ar fi arestat chiar la aterizare. Deci, a rămas în Rhodesia.

Pentru a i se oferi o „motivaţie” în plus, *Brigada Specială* îi oferise 50.000 de dolari S.U.A., în cazul în care reuşea ceea ce i se cerea.

— Deci? întrebă nerăbdător Ted Collins în spatele său.

Bob Lenard respiră uşurat. Se simţea acum rece ca un gheţar. O să-i uimească! Deplasă lateral, cu câţiva centimetri, focul armei sale şi privi prin ochiul lunetei.

— Dă-i drumul, zise Ted.

Staţia radio păcăni. Capota camionului se ridică. Ted Collins luă binoclul. Văzu un negru mătăhălos într-o ţinută gen „leopard”, care sărea din camion.

Aterizează în mâini, se ridică instantaneu, privind în jurul lui, cu gura căscată şi ochii ieşiţi din orbite. Fără ezitare, alergă spre ei.

Împuşcătura se auzi când acesta nu parcursese nici doi metri. Alergând, el îşi înclina capul de la stânga, la dreapta.

Ted Collins avu dintr-o dată senzaţia că o floare roşie înflorise în partea stângă a frunţii acestuia.

Braţele lui se zbăteau, încrucişându-se. Gura i se deschisese. Reuşi, totuşi, să mai facă o săritură. Ca într-un vis, Ted Collins auzi chiulasa *Anschütz-ului* pocnind, iar după nici o secundă, o altă împuşcătură.

Negrul păru izbit ca de lovitura invizibilă a unui pumn. Braţele i se încrucişară pe piept şi el se rostogoli. Fusese omorât încă înainte de a se prăbuşi. Corpul nici măcar nu-i tresări. Primul glonţ îl fulgerase.

Bob Lenard se ridică cu un surâs batjocoritor pe buze.

— Ei? S-a liniştit amicul tău?

Ted Collins nu avu timp să răspundă. Maşina Silver Shadow făcea cale-ntoarsă. Soarele se reflecta în geamurile opace şi vehiculul dispăru.

Poliţistul de la *Brigada Specială* se afla încă sub impactul momentului. Două gloanţe într-un om care e în alergare şi numai de la 250 de metri! Bob Lenard era fascinant atunci când trăgea. Un bloc de beton în care, numai indexul ce apăsa pe trăgaci era animat de o infimă mişcare.

— Menţine-te în formă până săptămâna viitoare, zise cu răceală Ted Collins.

Cei doi pasageri ai camionului târau corpul negrului spre maşină.

— Dar, ce le vei spune în camion?

Ted Collins şovăi o secundă, apoi replică:

— Să fie relaxaţi.

Rolls-Royce-ul dispăruse.

Camionul care încărcase cadavrul sosi, zdruncinându-se. Ca toţi cei din armata rhodesiană, scoseseră sigla Mercedes, pentru a-l banaliza. Rhodesia era lovită de embargoul economic.

Un om slab, în maiou şi haină mozaic, sări din camion. Mustăcios, cu ochii de-un albastru închis, Don Christie era adjunctul lui Ted Collins.

— Bine tras, zise el. Vreţi să vedeţi? I-aţi pulverizat jumătate din ţeastă.

Bob Lenard se pregătea să-şi aranjeze arma în husă. Nu răspunse.

Un elicopter *Alouette* apăru, zburând razant cu tufişurile. Venea să-i caute. Don Christie se urcă în Mercedesul „deghizat”. Se făcuse nouă dimineaţa.

Era esenţial să te antrenezi în toiul acţiunii. Dacă nu, temperatura nu ar mai fi fost aceeaşi.

Ted Collins şi Bob Lenard se urcară în elicopterul ce decolă imediat.

Vederea era superbă, tufişurile invadau colina, ca o imensă cuvertură verde. În depărtare, râul Zambezi strălucea auriu şi şerpuitor. Sub elicopter apăru un acoperiş pe care, cu enorme litere albe, era înscris *TS 33*. Codul de apel în caz de atac. Fiecare formă avea codul său.

Ted se aplecă spre Bob.

— Asta e ferma lui John Burger. De aici vom pleca săptămâna viitoare.

Bob Lenard privi indiferent clădirile înconjurate de grădini, împrejmuite de imense culturi de porumb. Abia aştepta să se întoarcă la Salisbury.

*

* *

Ted Collins apucă volanul Land Rover-ului garat în enclava militară a acestui mic aeroport. Bob tresări. Erau cu 10 grade mai aproape de Salisbury decât de Zambezi.

— Te las la hotel? întrebă poliţistul.

— Nu, la Rotten Row, zise Bob Lenard.

— La Rotten Row? repetă Ted, încruntând din sprâncene. Ce ai de gând să faci acolo?

Rotten Row nu era locuit decât de negri şi metişi.

Bob plecă capul, furios că se lăsase prins în cursă.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Ted Collins îşi ascunse o strâmbătură de dispreţ. În mod sigur, străinii nu ştiau să se stăpânească. Strada străbătea cartierul negrilor din Hartfield.

— Nu sunt decât asiatici şi negri la Rotten Row, remarcă el.

Brusc, lui Bob Lenard îi fu de-ajuns: lovitura armei îi stătea în gât. Din proprie iniţiativă, Ted n-ar fi îndrăznit niciodată să-i clintească vreun fir de păr. Se întoarse spre poliţist şi ripostă agresiv.

— Ce te interesează asta? Dacă vrei neapărat să ştii, mă duc să fac sex.

— Cu o negresă? întrebă Ted.

— Doar nu cu o albă, replică mercenarul. Nu am atâţia bani.

Ted Collins păli.

— Ştii la ce te-ai angajat, remarcă el pe un ton glacial. Cea mai mică indiscreţie ar putea face să eşueze acest plan. Nu putem avea încredere în nimeni. Cu atât mai puţin într-o „colorată”. Multe dintre ele sunt devotate americanilor. Iar americanii doresc distrugerea noastră. L-ai auzit pe secătura aia de Kissinger? El nu mai rosteşte

Rhodesia, ci Zimbabwe. Exact ca nemernicii ăştia de *terrs*[6]...

— Nu-ţi face griji, răspunse Bob Lenard. Fac sex cu ea fără să vorbesc. Este o tipă simpatică, bine făcută şi care găteşte bine. Dacă nu-ţi place, n-ai decât să mă instalezi la *Monomatapa*, cu o frumoasă albă cu moravuri uşoare.

— Te-am putea duce în altă parte, zise Ted, pe un ton ameninţător.

Vină la dreapta, trecând pe lângă un imens cimitir. Erau aproape de centru.

Bob nu se decidea să se lase convins. În acest stadiu al planului nu puteau să se lipsească de el. N-aveau timpul necesar să antreneze pe altcineva.

— Asta e, ripostă el, lasă-mă la cabană. Tu te poţi duce acolo cu o praştie!

Omul de la *Brigada Specială* nu replică.

Trecând pe sub podul căii ferate, urcau pe Kingsway până pe strada Manica, pe care se angajau, cotind la stânga. Trei minute mai târziu erau pe Rotten Row, o stradă lungă, ce cobora spre sudul oraşului, mărginită lateral de un parc unde se juca cricket.

Acolo începea hotarul invizibil care delimita cartierele albilor de ghetto-ul negrilor. Când un negru se instala într-o clădire, guvernul revindea casa unor albi. Astfel, segregaţia rămânea totală.

De altfel, în afara câtorva portughezi, parţial denaturalizaţi şi abia sosiţi, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se mute în Railway Avenue. Negrii nu veneau în centrul Salisbury-ului decât pentru a lucra sau a se plimba. Dintre marile hoteluri, numai la *Monomatapa* erau acceptaţi.

— Aici, spuse belgianul.

Land Rover-ul stopă în faţa unor clădiri separate de Rotten Row printr-un şir de copaci.

Ted Collins zări o negresă cu părul creţ şi o figură rotundă, ce părea să aştepte. Văzând maşina militară, ea intră brusc în casă.

— Ea e? întrebă Ted.

— Mda, recunoscu Bob, fără entuziasm.

[6] Terorişti (n.a.)

— Cum o cheamă?

— Mathilda.

— Lucrează?

Belgianul ripostă.

— În timpul său liber e curtezană. În rest, face puţină croitorie sau menaj. Cum nu prea ştie să citească şi să scrie, nu va fi ea în nici un caz spioana.

Sări din Land Rover-ul ce redemară instantaneu.

Ted Collins, înjurând printre dinţi, desprinse microfonul staţiei sale de emisie-recepţie şi apelă cartierul general al *Brigăzii Speciale*, situat în strada 4.

— Efectuaţi un *run-down*[7] asupra unei negrese pe nume Mathilda şi care locuieşte la nr. 65 pe Rotten Row, ordonă el.

Închise microfonul.

Bob Lenard îi făcea silă. Nu înţelegea cum putea avea cineva chef să facă sex cu asemenea idioate, care puţeau îngrozitor. Dar, deocamdată, Bob Lenard era cel mai important om din Rhodesia. Era, deci, obligat să-i tolereze toate capriciile.

[7] Anchetă (n.a.).

Capitolul III.

Malko descifra micul poster lipit pe ladă, care afişa textul *Think about national security, don't talk about it*[8], când, tocmai auzi zgomotul unei lupte din spatele său.

Doi gardieni în kaki, albi, ce asigurau paza micului cazinou *Elephant Hill*, erau pe cale să dea afară un negru, fără cravată, care-i înjura cu o voce furioasă, într-o engleză stâlcită.

Ei reuşiră să-l facă să urce cele câteva trepte care separau sala de joc de holul circular în care erau maşinile automate de joc accesibile tuturor, apoi îi dădură drumul.

Bătrâna casieriţă cu părul alb, care tocmai îi schimba nişte jetoane lui Malko, clătină îngrozită din cap şi spuse cu o voce blândă:

— *My Goodness!*[9] Este prima dată când văd aşa ceva la cazinoul *Elephant Hill*... Mulţumesc mult, domnule. O seară plăcută.

În momentul în care Malko se îndreptă cu jetoanele spre masa de „21", negrul care fusese dat afară, reapăru în capul scării, se repezi la casă şi urlă, arătându-i bătrânei pumnul:

— Voi reveni într-o zi şi vă voi ucide pe toţi!

Într-o fracţiune de secundă, Malko o văzu pe micuţa şi dulcea casieriţă transformându-se într-o tigroaică dezlănţuită. Ţâşnind de la tejgheaua ei cu trăsăturile deformate de ură, ea urlă:

— Nu mă ameninţa tu pe mine cu moartea, specimen de parazit, căci, te voi omorî eu înainte!

Cei doi paznici se aruncară din nou asupra scandalagiului şi, o crupieră într-o rochie lungă, albastră, veni să o calmeze pe bătrână, care încă mai tremura de ură.

Discuţiile oprite pe moment, reîncepură.

Malko era stupefiat de această explozie de ură ce făcea

[8] Gândeşte-te la securitatea naţională: nu vorbi despre ea (n.a.).

[9] Dumnezeule (n.a.)

să iasă la lumină universul rhodesian, atât de cioplit şi unsuros, dar convenabil, în care albii şi negrii păreau să rămână fiecare la locul lor.

Jucătorii din jurul lui nici nu se mişcaseră. Erau nişte beţivani pociţi, îmbrăcaţi în smoking-uri atât de prost croite încât, semănau cu nişte uniforme de luptă. Cu toate că nu era decât ora cinci după-amiaza.

Dar, în Victoria Falls, lumea se gătea devreme.

În afara cascadelor Zambezi, distracţiile nu prea abundau. Singurul punct de atracţie era cazinoul, cocoţat pe o colină ce domina Zambezi-ul. Era o construcţie ultramodernă, a cărei decorare luxoasă distona cu rusticitatea naturală a Rhodesiei.

La masa de ruletă de alături, un jucător cu mutră de fermier îl întrebă cu glas tare pe vecinul său:

— Ştii cum au promovat *terr* cauza femeii în Africa?

— Cum? murmură blonda creatură spălăcită, agăţată de braţul lui.

— Acum, anunţă triumfător cavalerul ei, negrii, le lasă pe femei să le treacă pe dinainte. Din cauza minelor!

Un hohot de râs îi bufni pe ceilalţi. Gluma fusese spusă de un zdrahon, înalt de peste 1,90 metri, cu trăsături grosolane, cu păr negru, slinos, a cărui vulgaritate contrasta cu graţia tinerei femei agăţate de braţul lui.

Omul roşcovan, cu ochelari, pe care Malko îl întâlnise la masa de „21”, întoarse capul şi zise, aproape imperceptibil, atât de încet, încât numai Malko îl auzi:

— El e! Ed Skeetie!

Malko îl „fotografie” pe brunetul care tocmai răspândea jetoane pe masa de ruletă, apoi, privirea lui alunecă spre însoţitoarea sa.

O rochie lungă, albă, se mula pe un corp zvelt din care ţâşneau nişte sâni ce atrăgeau irezistibil privirea, în ciuda cuminţeniei aparente a ţinutei sale. Figura ovală, aproape colţuroasă, dezminţea această cuminţenie. Un licăr îi lumina nişte ochi foarte negri, puţin migdalaţi, accentuaţi de nişte sprâncene fine foarte arcuite, o gură mare roşie, ce părea gata să muşte.

În ciuda părului negru tras spre spate, care îi înăsprea

trăsăturile, însoţitoarea lui Ed Skeetie degaja o senzualitate animalică, tropicală chiar, gândi Malko.

Şi încă ceva: de la duritate, de la ambiţia care se ghicea din felul cum îşi ţinea capul, până la anumite contracţii bruşte ale bărbiei.

Malko observă că degetele groase ale lui Ed Skeetie, încătuşau posesiv un sân prin taftaua albă, fără ca partenera lui să pară a observa. Tânăra femeie brună era ori prea îndrăgostită, ori prea bine educată. *C.I.A.* Tolera, totuşi, agenţilor săi mici plăceri.

Un weekend la cascada Victoria, cu o asemenea creatură, nu prea semăna cu o corvoadă, chiar dacă *Elephant Hill* nu era Las Vegas!

Şi totuşi, Ed Skeetie ceruse ajutor!

Malko îşi înăbuşi un căscat. Sosise cu cinci ore mai devreme la cascada Victoria, venind de la Johannesburg, după şaisprezece ore de zbor în jurul Africii, într-un *747* al liniilor sud-africane.

— Domnule…

Crupiera, într-o rochie lungă de mătase albastră, îndrăzneţ decoltată, îl rechema delicat pe Malko la ordine.

Nu mai erau decât trei jucători la masa lui de *Black Jack* şi ea trebuia să facă să funcţioneze minusculul cazinou *Elephant Hill*, o mândrie din Victoria, insulă insolită din inima Africii.

Automat, Malko îşi puse indexul pe masa verde, indicând că mai vrea o carte, în afara unui 6 şi 7. Crupiera, aproape cu acelaşi gest, răsturnă un zece şi luă cu jetonul ei 50 de dolari.

Era exact pretextul pe care Malko îl aştepta şi nu trebuia să rateze plecarea vasului *Booze Cruise*.

Pentru puţinii turişti, constituia plimbarea zilnică pe Zambezi.

Pentru Malko, însă, acesta nu era un motiv de plimbare.

Se îndepărtă de masă. Crupiera suspină, încât, sânii erau aproape gata să-i sară din decolteu. În mica sală nu erau decât vreo treizeci de persoane şi cam jumătate din mese erau acoperite cu pânză verde. Câţiva turişti sud-africani, fermieri din Bulawayo şi nişte tipi din Salisbury. Toţi la patru

ace, iar femeile în rochii lungi.

Din Anglia pe care o ura, Rhodesia lui Ian Smith păstrase numai obiceiul ţinutei de seară, obligatorie după ora cinci după-amiază. Un adevărat gentleman nu se putea îmbăta decât în smoking. Nimeni nu văzuse un gentleman de culoare. Aşa ceva nu există. Ne găseam printre albi.

Ca peste tot în această Rhodesie albă cu 280.000 de locuitori care, cu încăpăţânare, ţinea piept de zece ani celor 6 milioane de negri din ţară, ruptă de realitate, de contingentele politice şi de elementarul bun simţ.

În Rhodesia nu exista apartheid ca în Africa de Sud; teoretic, negrii aveau aceleaşi drepturi ca albii. Dar, aproape toate instituţiile publice arborau un panou discret care anunţa: *Right of admission reserved*[10], ceea ce le dădea dreptul să îndepărteze orice persoană de culoare. Aparenţele erau salvate pentru neiniţiaţi iar cazinoul *Elephant Hill* era populat 100 % de jucători albi…

Înainte de a părăsi sala, Malko se întoarse. Ed Skeetie şi însoţitoarea lui părăsiseră masa de ruletă şi se îndreptau spre el. Ed Skeetie vorbea neîntrerupt, cu voce tare, râzând şi strecurând glume la urechea partenerei sale. Ei trecură prin faţa lui Malko şi, una din vecinele sale strecură la urechea prietenei ei:

— Ştii cine e? Daphné Price…

Malko nu ştia cine era Daphné Price.

Urmări din ochi impunătoarea siluetă. Ed Skeetie stârnea gelozii. Înainte de a dispărea în holul rotund, ticsit de jocuri automate, americanul se întoarse şi privirea sa străbătu sala micului cazinou. Ochii i se opriră asupra lui Malko cu insistenţă, ca şi cum l-ar fi recunoscut. Malko avu impresia că ar fi vrut să-i spună ceva, dar, el reluase deja braţul lui Daphné Price şi dispăru. Malko ieşi la rândul său.

*

* *

Sunetul sirenei stârni ţipătul maimuţelor împrăştiate prin copacii care se aliniau pe malul mlăştinos al Zambezi-ului.

Bătrânul vas, botezat *Regina Africa*, plecă de la debarcader în amonte. Servitorii negri începeau deja să

[10] Dreptul de acces rezervat (n.t.).

circule cu tăvile între cele două punţi, servind pe cei aproape o sută de turişti însetaţi, pasageri a două autocare, înghesuiţi pe băncile de lemn.

Se vorbea atâta germană, încât, te-ai fi crezut la *Oktober Fest*[11] şi nu în inima Africii.

Malko privi în jurul lui, neliniştit: nu-l văzuse pe Jim Gaven urcând la bord. Însetat, bău ceva în trecere şi se duse să se sprijine de balustrada din spate, între două nemţoaice care-şi încărcau nerăbdătoare aparatele de filmat.

Vederea era atât de frumoasă încât tăia răsuflarea.

Râul Zambezi curgea maiestuos, lat de un kilometru, în mijlocul tufişurilor, între două maluri joase, pline de copaci uscaţi cu forme ciudate. Un soare roşu, ca într-un pliant turistic, cobora încet la orizont, printre nişte nori coloraţi splendid.

Aparatele de filmat torceau ca nişte motani şi cele foto clănţăneau febril.

Deodată, părul roşcat al lui Jim Gaven apăru pe scara îngustă care urca dinspre puntea inferioară. Cu grijă, Malko împinse un neamţ în pantaloni scurţi, cu ochii fixaţi pe aparatul de filmat.

Jim Gaven veni să se proptească de balustradă, lângă el. Chiar înainte de a-l privi pa Malko, îi examină pe cei ce-l înconjurau, apoi şopti:

— Sper că e sigur aici…

Avea aerul unui om de afaceri prosper, cu ochelarii săi rotunzi, puţin cam plinuţ şi cu felul său calm.

Malko îşi reţinu un surâs faţă de atâtea precauţii.

— Doar nu suntem la Moscova…

— Mai rău, zise Jim Gaven. La Moscova există o ambasadă, dar aici nu e nimic. Nenorocita asta de ţară nici nu există, iar Salisbury este singura capitală din lume fără nici o ambasadă şi nici un consulat. În caz de ceva, te descurci de unul singur.

Unul dintre fotografi se îndepărtă şi cei doi profitară pentru a întoarce spatele celorlalţi pasageri; dar nimeni nu le dădea nici o atenţie.

Malko examină cu coada ochiului pe omul care

[11] Sărbătoarea berii în Germania (n.a.).

reprezenta *C.I.A.* În Rhodesia. Un tic nervos făcea să-i tresară pleoapa stângă şi mâinile sale, acoperite cu pete roşietice, strângeau nervos balustrada. Calmul lui nu era decât o mască.

Malko îl recunoscuse la *Elephant Hill* după fotografiile de la Viena. S-au întâlnit la hotel, Malko ţinând în mod ostentativ în mână ziarul *Kurier* din Viena, iar Jim Gaven îi atrăsese atenţia spre Ed Skeetie. Era prima dată când luau contact.

— Suntem, totuşi, albi, remarcă Malko. Rhodesienii sunt în război cu negrii.

Jim Gaven clătină capul, cu ochii aţintiţi pe dâra lăsată de vas.

— Din momentul în care domnul Kissinger a pronunţat într-un discurs *Zimbabwe*, s-au dezlănţuit. Ei ştiu că guvernul american doreşte căderea regimului Ian Smith şi că, de asemenea, *Compania* se află aici pentru a-i da un brânci. La Shabani, unde lucrez, fermierii care ştiu că sunt american numai că n-au venit să-mi spargă geamurile.

Oficial, Jim Gaven era cadru superior al unei societăţi americane care se ocupa în Rhodesia cu exploatarea minelor de crom.

Vocea stridentă a unui megafon îi făcu să tresară.

Din cabina de pilotaj, o stewardesă în uniformă albastră explica pasagerilor:

— La dreapta puteţi vedea malul râului Zambezi! Des, se pot vedea şi hipopotami.

Toate aparatele de filmat se întoarseră spre dreapta.

Jim Gaven întrebă:

— Cunoaşteţi situaţia din Rhodesia, nu-i aşa?

— Aproximativ, zise Malko. Guvernul ilegal al lui Ian Smith refuză să cedeze puterea negrilor. Ei sunt susţinuţi de Africa de Sud şi toleraţi de câteva ţări. Asta durează de zece ani.

Jim Gaven aprobă.

— Într-adevăr, dar, de câteva luni, au fost şi câteva schimbări. Cât timp portughezii ocupau Mozambicul şi Angola, Rhodesia era înconjurată de ţări prietene. Acum *FRELIMO* este la putere în Mozambic şi a declarat război lui

Ian Smith, cubanezii din Angola ard de nerăbdare şi, chiar Zambia şi-a închis frontierele. Singurul plămân al Rhodesiei este Africa de Sud. În câteva luni, cel mult un an, situaţia va deveni insuportabilă în cei 1.200 de kilometri de la frontiera cu Mozambicul şi, cei 11.000 de oameni din armata rhodesiană nu vor putea opri infiltraţiile. Ar trebui de o sută de ori mai mulţi.

— Asta va însemna o nouă Angolă, oftă Malko.

— Poate că nu, râse Jim Gaven. Noi avem contacte cu anumite naţionalităţi moderate din *A.N.C.*[12]; chiar îi ajutăm.

— Cu alte cuvinte, îi împuşcaţi pe la spate pe rhodesieni, remarcă delicat Malko.

— *Bullshit!*[13] mormăi Jim Gaven printre dinţi. Noi preferăm o Rhodesie neagră uneia roşii. Dacă planurile noastre reuşesc, se va întâmpla ca în Kenya. Dacă nu, *A.N.C.* Va fi invadată de *United Zimbabwe People's Army*[14], gherilele din Mozambic, sub comanda înaltului comandament format din optsprezece membri, toţi anonimi, iar aceştia, direct subordonaţi *K.G.B.-ului*. Dacă ei vor fi cei care vor învinge, va fi o nouă Angolă, iar Rhodesia va deveni un satelit sovietic.

Malko se strâmbă.

— De câtva timp asta se cam întâmplă, nu? Rhodesia e chiar atât de importantă?

Jim Gaven îşi scoase ochelarii şi-i şterse.

Un vânt răcoros le înfiora spinările. Se aflau acum la patru sau cinci mile nord de cascada Victoria.

— Dragul meu Malko, zise americanul, în lume există trei producători de crom: Rhodesia, Africa de Sud şi Uniunea Sovietică. Noi importăm din Rhodesia în fiecare an, 77.000 tone de crom, de „înaltă calitate", cu preţul de 170 dolari, adică, 28 % din importurile noastre totale. Fără crom, nu se poate duce războiul şi nici nu se pot construi reactoare de avion. Deci, *Departamentul de Stat* şi *Pentagonul* ţin în mod deosebit ca viitorul guvern rhodesian să rămână pe orbita vestului. Cei din *A.N.C.* Ne-au dat

[12] Consiliul Naţional African (n.a.).

[13] Prostii (n.a.).

[14] Armata Populară Unită din Zimbabwe (n.a.).

asigurarea formală că vom putea continua exploatarea cromului.

— Dar, eu credeam că Rhodesia era sub embargo, obiectă Malko, deci că, nici o ţară nu avea voie să-i cumpere sau să-i vândă mărfuri!

— Embargoul nu se aplică la crom, răspunse Jim Gaven pe un ton indiferent.

— Şi dacă lucrurile nu merg bine?

Americanul îşi puse la loc ochelarii.

— Noi avem un *plan secundar*: să împingem exploatarea la maximum, timp de trei ani, ca să golim minele. Experţii spun că e posibil. Sunt aceiaşi care au prezis că Vietnamul de Sud ar putea ţine piept comuniştilor.

— Nouă din zece experţi se înşeală, remarcă Malko, ceea ce îi face indispensabili.

— Ştiu, recunoscu sobru Jim Gaven. De aceea, noi trebuie să facem tot ce putem pentru ca lucrurile să iasă bine. Ar trebui ca albii rhodesieni să aibă o atitudine mai maleabilă.

— Cu alte cuvinte, remarcă Malko cinic, domnul Ian Smith riscă să facă în curând gripă.

— Nici vorbă! Sud-africanii au agreat acest proiect şi ne-au vorbit chiar despre asta în timp ce eram în termeni buni cu ei. Dar, dacă Ian Smith ar fi lichidat, albii din Rhodesia ar înnebuni de furie.

— Totuşi, zise Malko căscând, eu credeam că Rhodesia era sufocată, lovită de embargo, asfixiată, izgonită din umanitate. Nu ştiu dacă va rezista multă vreme…

— Asta se citeşte în ziare, aprobă americanul. De zece ani Rhodesia ţine piept embargoului, în mare parte, datorită dolarilor încasaţi pe crom. Armata rhodesiană este echipată cu camioane nemţeşti, elicoptere franţuzeşti şi arme belgiene. Cheagul vine din Africa de Sud, iar muniţiile din Zair… Oficial, sud-africanii ajută Rhodesia, de bunăvoie, atât cât pot: 35% din populaţia albă este de origine africană.

Din nou se auzi glasul stewardesei:

— Încercaţi să vedeţi crocodilii de pe malul stâng.

Aparatele de filmat se îndreptară spre copacii uscaţi care, păreau că nu se sinchisesc de crocodili.

Doar câţiva idealişti continuară să filmeze apusul soarelui.

Malko întoarse capul către Jim Gaven:

— Dacă n-am venit să-l destabilizez definitiv pe Ian Smith, atunci, ce aşteptaţi de la mine?

— Noi avem o problemă în Rhodesia, mărturisi americanul.

Prin contactele noastre din interiorul *B.O.S.S.*[15], am aflat despre un proiect secret al serviciilor speciale rhodesiene, ceva numit *East Gate*, care priveşte Mozambicul, un plan ultra secret şi, cu siguranţă, o tâmpenie, Ian Smith ştie că timpul lucrează împotriva lui, deci, poate fi tentat să declanşeze apocalipsa…

— Înţeleg, zise Malko.

Simţind o încetinire bruscă, ridică capul. Vasul se pregătea să facă întoarcerea pe Zambezi. Soarele dispărea şi se lăsase răcoare.

Jim Gaven căută privirea lui Malko.

— Noi vrem să ştim ce este *Brigada Specială,* zise el, iar dacă e o tâmpenie, s-o oprim. Nu e lucru uşor. Acest serviciu a înnebunit complet reţeaua noastră de informatori, a expulzat doi „corespondenţi onorabili” şi a lichidat, fizic, un tip care lucra pentru *Companie*. Nu mai avem legături sigure cu lumea exterioară. Până şi eu sunt supravegheat la Shabani, iar de câteva săptămâni, nu mai avem nici o informaţie de la sud-africani. Oamenii din strada Skimmer pretind că nu ştiu nimic despre *Brigada Specială*. De când cu istoria Angolei, ne resping şi ei, acuzându-ne că, militar şi diplomatic, i-am părăsit.

— Asta nu e prea încurajator, remarcă Malko.

Apusul soarelui îl orbea. În jurul lor, amestecul de conversaţii şi zgomotul cuburilor de gheaţă în pahare înlocuiseră zumzetul aparatelor de filmat. Cei o sută de turişti se îmbătau conştiincios, căci, totul era pe gratis.

Ajutat de curent, vasul înainta cu toată viteza spre cascada Victoria.

— Am rezolvat ceva totuşi, spuse Jim Gaven. Băiatul pe

[15] Biroul de Stat Sud-African al Serviciilor Secrete de Securitate (n.a.)

care vi l-am arătat mai înainte, Ed Skeetie, este unul dintre cei mai buni „funcţionari” ai *Companiei*. Se află la Salisbury de trei săptămâni, cu o acoperire de beton armat. Fotograf la *Camere 10*, o agenţie din Washington care ţine cu noi şi, în plus, Ed este, într-adevăr, fotograf. Asta e pasiunea lui. Ştii cine era fata de care era însoţit?

— Nici cea mai mică idee… mărturisi Malko.

— O anume Daphné Price, secretara particulară a lui Roy Golder, patronul *Serviciilor secrete particulare* ale lui Ian Smith…

— Interesant, zise Malko. Şi, ce i-a spus ea?

Jim Gaven schiţă un surâs ambiguu.

— Dumneavoastră vă va spune. Eu l-am văzut numai timp de câteva secunde în toaletele hotelului. A trimis un *S.O.S.* Via Salisbury săptămâna trecută. Mi-a vorbit foarte puţin, căci am fost întrerupţi. Nu vreau, pentru nimic în lume, să-i fac rău. A avut timp să-mi spună că avea impresia că *Brigada Specială* se interesa de el şi că un anume Bob, un străin care trăieşte cu o negresă, era amestecat în planul *East Gate*. Asta-i tot!

— Cam puţin… remarcă Malko.

— O să aflaţi mai multe, îl asigură Jim Gaven, căci, plecând spre Salisbury, Ed v-a văzut cu mine şi asta e suficient. Ştie, aşadar, că acum sunteţi protecţia şi omul lui de legătură. Puteţi juca cum vă place. Acoperirea dumneavoastră de trimis special al ziarului *Kurier* este perfectă.

— Cam prea mult, zise Malko.

Privi cerul din spatele lor. Nişte nori extraordinari, violeţi, roz, irizaţi, luminau orizontul la apus.

În câteva minute vor fi din nou la debarcader. Malko zări gigantica coloană de vapori care urca spre cer dinspre cascadă. În jurul lor, apa Zambezi-ului era foarte calmă.

De fapt, *C.I.A.* Îl trimisese pe Ed Skeetie la masacru, iar acum trebuia să i se dea o serioasă mână de ajutor.

— V-ar amuza, într-adevăr, să-l destabilizăm pe Samora Machel? întrebă el.

Jim Gaven scoase un oftat, plictisit peste măsură.

— El nu poate fi destabilizat. *FRELIMO* a eliberat

Mozambicul. Pentru moment nu îl putem atinge. Tot ceea ce aşteaptă ruşii este ca Ian Smith să facă acest tip de tâmpenie, pentru ca ei să zboare în ajutorul protejaţilor lor, cu *Mig-uri* şi tancuri, ca în Angola. În nici un caz nu trebuie să le dăm această ocazie.

— Şi, nu puteţi explica asta guvernului alb?

— Nu poţi să le explici nimic rhodesienilor, zise cu amărăciune Jim Gaven. Sunt cei mai încăpăţânaţi şi stupizi oameni pe care i-am văzut vreodată. Cad în toate capcanele care li se întind. Noi vrem o Rhodesie neagră, dar nu una comunistă. Dacă se încearcă ceva acum contra Mozambicului, naţionalităţile moderate din *A.N.C.* Vor fi invadate, iar *FRELIMO* şi Moscova vor profita de ocazie... Sunt sigur că, *K.G.B.-ul*, frecându-şi mâinile, abia aşteaptă ca Ian Smith să facă tâmpenia cu *Brigada Specială*, să bombardeze sau să invadeze Mozambicul, ori ceva similar.

Debarcaderul de unde plecaseră se apropia. Turiştii se grăbeau să-şi soarbă ultimele înghiţituri din whisky-ul autohton.

— N-am să vă mai revăd?

— Ba da, zise Jim Gaven. Plec la Salisbury în seara asta cu ultimul avion şi voi fi la hotel *Meikles*. Telefonaţi-mi şi spuneţi-mi că biletele mele de avion sunt pregătite. Imediat ce veţi ajunge, vă voi aştepta în Cecil Square, în aceeaşi zi, la miezul nopţii.

— Pentru ce să riscăm să ne revedem? întrebă Malko. În mod sigur rhodesienii vă urmăresc.

— Pentru că aveţi nevoie de ajutor, zise americanul. Dar, trebuie să-i mai verific pe cei la care vă trimit, dacă nu sunt şi ei urmăriţi sau interogaţi. Inutil să vă trimit în gura lupului.

— Cred că e ca şi făcut, zise Malko.

Soarele dispăruse complet. Jim Gaven şi Malko se amestecară prin mulţimea de turişti decepţionaţi că nu văzuseră nici crocodili, nici hipopotami.

În momentul în care înaintau pe pasarelă, Jim Gaven, care mergea în spatele lui Malko, îi şopti aproape imperceptibil:

— Atenţie, nu sunteţi trimisul special al lui Dumnezeu-

Tatăl din sudul Ecuatorului, ci doar un nenorocit de vânat...

Capitolul IV.

— Uite, cerul s-a înseninat şi se vede *Crucea Sudului*!

Cu capul ridicat, Daphné Price contempla cerul înstelat. Ed Skeetie o luă de talie, trăgând-o spre el.

Nu trebuia să facă eforturi pentru a o dori. Cu trupul ei de liană şi cu o figură de pisică, Daphné era una dintre cele mai senzuale femei pe care le cunoscuse. În ajun, făcuseră amor timp de două ore, după ce admiraseră cascada Victoria.

— Vino, zise el.

Trecu în spatele ei, respirându-i parfumul părului. Tocmai terminaseră de luat cina în sala de mese a hotelului, un dineu cu lumânări, într-un decor rafinat, cu trandafiri pe mese şi feţe de masă de dantelă.

Surprinzătoare atmosferă pentru sudul Africii!

Lui Ed îi venea, câteodată, greu, să-şi amintească faptul că, femeia frumoasă, ai cărei ochi străluceau în faţa lui, era o adversară pe care trebuia să o interogheze, ca să o determine să-i facă mărturisiri.

Destins din cauza vinului, acum dorea mai mult ca oricând să facă amor cu ea, dar, Daphné se îndepărtă puţin de el şi zise pe un ton visător:

— N-am văzut niciodată cascada noaptea şi, mi-ar plăcea să mă duci acolo.

Se întoarse în vârful picioarelor şi atinse cu gura ei buzele groase ale lui Ed.

— Sunt sigură că acolo nu e nimeni noaptea, zise ea. Ar fi amuzant.

Vocea ei, îi trezea lui Ed dorinţa de a o viola chiar sub ochii portarului negru de la *Elephant Hill*.

— De acord, zise el, mă duc să caut impermeabilele.

Intră din nou în hotel şi se duse să închirieze de la portar două impermeabile de plastic. Toate hotelurile închiriau, pentru ca turiştii să se poată plimba de-a lungul cascadelor Victoria fără a fi leoarcă din cauza aburilor lăsaţi de ceaţă.

Daphné aştepta liniştită când Ed reapăru purtând cele

două impermeabile, sub privirea complice a portarului.

Plecară râzând înspre locul de parcare. În timp ce coborau, Daphné puse o mână pe şoldul lui Ed, începând să-l maseze uşor, fără a înceta să privească cerul. Băuse singură aproape o sticlă de vin.

Ed era în al nouălea cer. Spionajul semăna cu ceea ce visase pe vremea în care era student în Kentucky, înainte de a putrezi cinci ani ca „ofiţer de securitate” în Langley.

Ieşiră pe strada Zambezi, stradă asfaltată, de-a lungul râului, totalmente nepopulată la acea oră. Cinci minute mai târziu ajungeau în parcarea din faţa pădurii care mărginea partea sudică a cascadei Victoria.

Coborâră din maşină şi traversară drumul, mână în mână. La capătul potecii se zărea lumina postului de vamă de la graniţa cu Zambia, chiar înaintea imensului pod de fier care traversa Zambezi-ul, imediat după cascade, acolo unde apa clocotea atât de tare încât fusese supranumită *oala sub presiune*.

Ajunseră foarte repede la o răscruce. La dreapta, cărarea cobora de-a lungul cascadei, la stânga, urca în amonte.

Daphné îl trase pe Ed spre stânga.

— Hai, mai întâi, pe aici.

Urletul căderilor de apă care se prăvăleau de la o sută de metri înălţime în prăpastie începea să devină asurzitor. Vaporii de apă urcau la 400 de metri, înainte să recadă într-o ploaie fină deasupra pădurii. Cu cât te apropiai de cascade, se făcea mai răcoare.

O maimuţă trecu prin faţa lor traversând cărarea şi refugiindu-se într-un copac.

O statuie apăru în dreapta lor, detaşându-se pe cerul senin. Era a doctorului Livingstone, descoperitorul cascadelor Victoria, sprijinit în baston, imortalizat în piatră, părând că fixează *Cataracta Diavolului* ce se prăbuşea, la zece metri mai departe, într-un urlet asurzitor.

— Impresionant, nu-i aşa? zise Daphné.

— Mda, răspunse Ed, nu prea interesat de frumuseţile naturii.

Ca şi cum ar fi vrut să citească placa de bronz de la baza statuii, o trase pe Daphné spre soclul de piatră.

În loc să-şi îmbogăţească cunoştinţele despre natură, o îmbrăţişă violent pe Daphné, lipind-o de corpul său robust. În ciuda protestelor tinerei femei, se aplecă, apucă poalele rochiei ei albe şi le ridică. Se luptară astfel câteva minute, Daphné părând câteodată gata să cedeze, sau, dimpotrivă, refuzându-l.

Reuşi să o mângâie, fără a putea trece de ultimul baraj de dantelă. Nu mai putea de poftă! Daphné, agăţată de el, gâfâia şi îl zgâria pe gât, în timp ce el încerca să-i smulgă ultima piesă de lenjerie. Simţi, deodată, un irezistibil impuls care-i ţâşnea din rărunchi. Explodase, fără a se putea abţine. Daphné îşi dădu seama, îl trase, ţinându-l lipit de ea ca pentru a participa la plăcerea lui.

Calmat dintr-o dată, Ed îi mângâie părul, cu sângele zvâcnindu-i încă în tâmple, fără să audă zgomotul miilor de tone de apă din apropierea sa.

Daphné murmură cu o voce neutră:

— Eşti nebun!

Cu rochia albă şifonată, cu fardul puţin şters, ea îl fixa cu ochii ei mari, negri, cu pupilele dilatate şi cu o expresie pe care Ed nu reuşea să o descifreze.

Ed Skeetie se simţea puţin ruşinat, dar satisfăcut şi, începu să se gândească din nou la misiunea sa. De-abia aştepta să poată vorbi cu cineva de încredere…

Apucând-o pe Daphné de mână, o trase spre el:

— Hai să ne întoarcem.

Daphné rezistă, trăgându-l spre poteca ce străjuia râul Zambezi.

— Mai stai! Aş dori să mă plimb un pic, e atât de frumos…

Pentru Ed n-ar fi fost politicos să refuze. Daphné Price părea să-i fi iertat rătăcirea de moment, aşa că, îi luă mâna şi se îndepărtară de statuia lui Livingstone, întorcând spatele cascadei.

Aici nu erai stropit. Totuşi, din cauza răcorii, îşi puseră impermeabilele. La câţiva metri în josul malului, apa fluviului părea o oglindă nemişcată, înainte de a se sparge brusc peste rocile de la *Cascada Diavolului*.

Deodată, ea părăsi cărarea, apropiindu-se de margine

printre ierburile înalte, trăgându-l mereu pe Ed de mână. Apa curgea cu toată viteza, la trei metri sub ei şi Ed privea fascinat.

Ziua, cascada era unul din cele mai frumoase spectacole naturale din lume. Pe aproape 1.600 metri, apele Zambeziului se revărsau într-un abis strâmt, cu o sută de metri mai jos, în mijlocii unei feerii de curcubeie veşnice ce luau fiinţă la picioarele pădurii, partea cascadei cuprinsă între insula Livingstone din mijlocul fluviului şi malul de la est. Condensul era atât de mare, că nu se putea observa cascada decât din anumite unghiuri, altfel, nevăzându-se decât o pâclă groasă. Era sfârşitul sezonului de ploi şi apele erau la cotele cele mai mari.

Daphné Price şi Ed Skeetie rămaseră nemişcaţi câteva clipe.

Noaptea, zgomotul era şi mai impresionant, încât ai fi crezut că sute de locomotive treceau în cea mai mare viteză.

Deodată, Daphné mai înaintă către râpa abruptă, fără a lăsa mâna partenerului ei.

— Ei, atenţie, strigă Ed.

Ierburile formau un covor alunecos şi Daphné era la mai puţin de un metru de margine.

— Ţi-e frică? strigă ea râzând.

Ed nu avu timp să-şi dea seama că râsul ei suna fals. Daphné se întoarse către el. Din cauza obscurităţii nu putea vedea expresia din ochii ei. O văzu că se apleacă, întinzând mâna stângă spre pământ, ca şi cum ar fi cules ceva.

A fost un gest prea rapid pentru el. Mâna care o ţinea pe a lui se desprinse de degete urcând brusc de-a lungul încheieturii, strângându-l ca într-un cleşte de fier, cu o forţă nebănuită la o femeie atât de fragilă. În acelaşi timp, ea se lăsă pe vine, trăgându-l cu toată puterea pe Ed după ea, către râpa abruptă. Surprins şi dezechilibrat, americanul alunecă ţipând pe pământul moale. În momentul în care o prinse, Daphné îşi trase brusc mâna.

Ed era la cincizeci de centimetri de margine, fără nici un punct de sprijin de care să se agaţe. Dezechilibrat, cu braţele atârnând în gol, cu capul înclinat, el alunecă împins

de Daphné. Dispăru în josul malului într-o spumă de apă, acoperit de urletul cascadei şi înghiţit imediat de vâltoare.

Daphné rămase câteva clipe pe vine, cu mâna stângă încă crispată pe bucata de coardă fixată de cei doi ţăruşi înfipţi adânc în pământ. I se părea că degetele îi sunt lipite de sfoară. Trebui să şi le desfacă, unul câte unul, cu mâna dreaptă, dar nu putea să-şi stăpânească tremurul mâinii stângi.

În sfârşit, se sculă, cu trăsăturile crispate, alungite. Tremurul nervos se întinsese în tot corpul. Cu un mers de automat, înaintă spre extrema dreaptă a malului, pe locul în care se mai vedeau încă urmele paşilor americanului.

Tânăra femeie rămase câteva clipe privind apa care curgea cu toată viteza, cu trei metri mai jos. Cincizeci de metri mai încolo, malul se spărgea de roci şi se afunda în abis. Trupul ciopârţit al lui Ed trebuia să fi ajuns deja în apele clocotitoare din *oala cu presiune*. Crocodilii care mişunau în Zambezi vor face să dispară orice urmă.

Daphné se întoarse către statuia lui Livingstone, masându-şi maşinal încheietura stângă. Toţi muşchii braţului o dureau; atât de tare fusese efortul. La un moment dat, crezuse că Ed o va trage după el. Încercă să-şi scoată din cap imaginea corpului lui rostogolindu-se de-a lungul cascadei, asfixiat deja.

În clipa în care ajunse la statuie, două siluete apărură din umbră, doi oameni cu trăsături crispate, îmbrăcaţi şi ei în impermeabile.

— *I did it*[16]*!* spuse Daphné Price, cu o voce fără timbru.

— Bravo! zise cel mai grăsan dintre ei. Nenorocitul nici n-a avut timp să-şi dea seama…

Daphné îşi încleştă dinţii din toate puterile pentru a nu începe să plângă. Mâna stângă părea că i se umflase şi simţea cum îi zvâcneşte sângele în palmă.

Era pentru prima oară că omora un om şi încă nu prea realiza acest lucru. Însă, se simţea de parcă nu ar fi fost ea ci un automat.

Merse până la maşină, fiind escortată de cei doi şi găsi cheile lăsate, din fericire, de Ed.

[16] Am făcut-o (n.a.).

Grăsanul, robust şi cu ochi limpezi, purta pe sub impermeabil un pantalon scurt şi un maiou.

— Vă întoarceţi la hotel? întrebă el.

Ea dădu din cap şi murmură:

— Da.

În primul rând, avea nevoie de somn ca să uite totul.

Ed Skeetie, odată dispărut, făcuse să-i mai scadă ura. Îi rămăsese, însă, un gol. Înainte de crimă îşi promisese că va bea o sticlă de şampanie, în cinstea victoriei Rhodesiei Albe. Acum însă, avea nevoie de un pahar cu vin, pentru a-şi umezi gâtul uscat.

Intră în maşină şi demară, sub privirea celor doi, care, se întoarseră pentru a şterge urmele crimei. Daphné conducea aproape inconştientă, repetându-şi că era război şi că, în război trebuie să-ţi omori duşmanii.

Farurile luminară un *koudou* mare şi ea trebui să frâneze brusc. Într-o secundă şi-l imagină pe Ed Skeetie luptându-se cu torentele apei. Cu un salt graţios, marele *koudou* dispăru după un baobab şi, Daphné reporni la drum.

Capitolul V.

Malko tresări, se trezi şi-şi consultă ceasul. Era ora zece şi un sfert. Un soare radios strălucea peste oraş. Adormise aproape fără să-şi dea seama, mort de oboseală după lunga călătorie. Spera că Ed Skeetie, pe care-l zărise în timpul dineului, îl va contacta, dar nu-l mai văzuse de atunci.

O spaimă bruscă îl smulse din pat. De ce nu se arătase americanul? Se mai linişti, spunându-şi că, probabil, nu a putu să scape de Daphné Price.

Oricum, îl va contacta la Salisbury, căci, sejurul lui la cascada Victoria nu va dura la infinit. În afară de cascadă şi cele două mini cazinouri, distracţiile erau rare…

După ce făcu un duş, Malko coborî. Murea de foame. Sala în care se servea micul dejun era goală şi doar la o masă se afla o afară femeie, într-un safari kaki, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri şi cu părul strâns în coadă de cal. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a o recunoaşte pe extravaganta Daphné Price, care, avea acum trăsăturile încordate şi tenul palid. Un servitor negru îi puse în faţă un păhărel plin cu un lichid cafeniu acoperit cu frişcă. Ea aşteptă ca el să plece, pentru a-l goli dintr-o sorbitură…

Intrigat, Malko se aşeză la o masă mai depărtată. Când negrul, care semăna cu unchiul Tom, cu ţeasta lucioasă ca o bilă de biliard, se apropie, îl întrebă discret:

— Sunt curios, ce fel de băutură i-aţi servit domnişoarei?

— Lichior de cacao, domnule. E foarte bun, doriţi?

Lui Malko i se făcu greaţă. Unchiul Tom îşi arătă dinţii într-un surâs complice.

— Domnişoara a luat deja patru de azi dimineaţă. Îi place grozav.

Malko se mulţumi cu un ceai. Era intrigat. Unde era Ed Skeetie? Daphné Price nu părea în apele ei.

Cât îşi unse cu unt o felie de pâine prăjită, ea terminase încă un lichior… Brusc, se ridică şi se îndreptă spre parc unde, Malko o văzu că se prăbuşeşte într-un şezlong.

Micul său dejun era ratat. Se repezi în sala cu jocuri

automate şi sună camera americanului prin interfon. Soneria sună la nesfârşit, dar nimeni nu răspunse. Malko puse receptorul în furcă, din ce în ce mai intrigat.

Din ce cauză Ed nu era cu Daphné? Doar, dacă n-a apărut o ceartă ca între îndrăgostiţi…

După ce s-a încredinţat că Daphné era tot în grădină, el urcă la primul etaj, se duse până la camera ocupată de cei doi şi opri o negresă care deretica:

— Mi-am uitat cheia, zise el. Vreţi să-mi deschideţi?

Negresa se supuse fără un cuvânt.

O valiză deschisă zăcea pe un scaun lângă un impermeabil de plastic. Văzu un aparat de ras şi nişte cămăşi bărbăteşti alături de un sac mare cu aparate de fotografiat.

Malko ieşi, din ce în ce mai perplex. Ed Skeetie nu putea fi prea departe dacă toate lucrurile lui erau aici! Nu era încă foarte neliniştit. Americanul părea că ştie să se apere şi, deci, trebuia să existe o explicaţie. Ca din întâmplare, îl întrebă pe portar:

— Îl caut pe domnul Skeetie, nu l-aţi văzut?

Cel interpelat îşi verifică registrul, luă o bucată de hârtie şi clătină din cap.

— Nu, domnule, aseară a închiriat impermeabile, deci, probabil s-a dus la cascadă.

Dintr-o dată Malko revăzu camera. Zărise doar un impermeabil aruncat pe fotoliu şi nu două. Ed trebuia, deci, să se afle la cascadă. Minunat loc pentru un contact!

Ieşi să-şi ia maşina din parcare. În ciuda altitudinii, era o căldură apăsătoare. Se strecură la volan şi o luă spre cascadă. Parcarea din faţa pădurii era plină de autocare şi maşini. Luă impermeabilul pe care-l închiriase, îl îmbrăcă şi avansă de-a lungul falezei, pe cărarea ce ducea spre cascadă.

Foarte repede se găsi prins într-un veritabil potop. Fără impermeabil, ar fi fost bun de stors doar în treizeci de secunde.

Continuă să meargă pe cărare până la inscripţia *Pericol*, la limita estică a cascadei, privind cu atenţie spre fiecare turist în impermeabil. Mânat de curiozitate, înaintă de-a

lungul stâncilor negre şi umede care mărgineau cascada principală.

Un splendid curcubeu urca din fundul prăpastiei, înconjurând podul metalic, unde avuseseră loc, cu câteva săptămâni mai devreme, infructuoasele convorbiri dintre Ian Smith şi naţionaliştii negri.

Un şir de vagoane de marfă staţionau pe podul închis traficului. Făcând cale întoarsă, trecu pe lângă o fată aproape goală pe sub impermeabil, doar cu un bikini, cu părul ud şi faţa şiroind de apă.

Ed Skeetie nu era nicăieri.

O ceată de maimuţe răsări din copaci, îl înconjură câteva clipe cu ţipete ascuţite şi strâmbături caraghioase, înainte de a o lua la fugă. Revenind la punctul de plecare, Malko zări o scară de piatră care cobora la *Cataracta Diavolului*, o luă în jos pe treptele enorme şi umede şi ajunse la o platformă de apă clocotindă. Urcă atât de repede, încât, inima începu să-i bată cu putere. Continuă să meargă până ajunse în faţa statuii lui Livingstone, aproape de golf.

Nici urmă de Ed Skeetie!

Urcându-se din nou în maşină, îşi zise că, dacă Ed nu reapare, va avea serioase probleme. Singura persoană care ar putea şti ce i s-a întâmplat americanului era Daphné Price, dar, cum s-o abordeze fără a-i trezi suspiciuni?

Intrând în holul cazinoului *Elephant Hill*, se mai gândea încă la această problemă. Simţi imediat cum i se accelerează bătăile inimii. Ea era aici, în aceeaşi ţinută şi vorbea cu doi inşi. La picioare se afla o valiză de piele maro. Pleca!

*

* *

— Companiile aeriene rhodesiene au regretul de a vă anunţa că plecarea cursei pentru Salisbury va întârzia treizeci de minute…

Malko oftă în sine, aşteptând ca vocea metalică a difuzorului să răsune în sala de aşteptare a micului aeroport.

Era trecut de ora şase şi mecanicii încercau încă să repare unul din motoarele din partea stângă a avionului

Viscount, care ar fi trebuit să decoleze la ora cinci şi un sfert, dar, cum era singurul avion, nu prea avea de ales.

În spatele lui, Daphné Price se sculă şi se îndreptă spre bar. Tânăra femeie băuse deja trei rânduri până la sosirea lui Malko. Aştepta şi ea cursa de Salisbury, împreună cu alţi pasageri. Avea un fular pe cap, ochii tot ascunşi în spatele ochelarilor negri, când abătută, când încercând nervos să citească o revistă.

De cealaltă parte a geamului, Malko privi pista de zbor care se întindea pe 5.000 metri. Cadou de la sud-africanii care construiseră în nordul Africii de Sud o centură de piste ce permiteau aparatelor *Miraj* să decoleze cu încărcătură maximă, în plină căldură.

Malko încerca să lupte contra spaimei, dar, de fiecare dată când ochii îi cădeau pe valiza de piele, se întreba care fusese soarta lui Ed Skeetie. Daphné Price părea foarte tulburată.

Era sâmbătă şi weekend-ul nu se terminase. De ce pleca ea? Îşi pusese această întrebare de-a lungul celor 20 de kilometri de drum drept ce despărţea oraşul de aeroport, dar, fără a găsi un răspuns.

Observă că mecanicii închideau capota motorului avionului, deci, vor pleca. Discret, se duse să se aşeze aproape de locul în care Daphné Price îşi lăsase bagajele. Când difuzorul anunţă, în sfârşit, plecarea, văzu pe tânăra femeie care-şi golea paharul la bar. Venea către el, cu mersul ţeapăn al oamenilor care au băut prea mult. De la lichiorul de cacao de dimineaţă şi până la băuturile de la bar... El era deja în picioare, apucând valiza de piele maro, pe care ea n-o înregistrase.

— Daţi-mi voie să vă ajut, propuse el.

Daphné ridică capul, avu o uşoară tresărire, apoi, abia schiţă un surâs. Fără un cuvânt, unul escortându-l pe celălalt, traversară pista arzătoare.

În total, erau şapte pasageri. Prudent, Malko o lăsă pe Daphné să treacă înaintea lui. Ea se aşeză în primul rând şi el se instală imediat alături de ea. Ceilalţi cinci pasageri se aşezară mai în spate.

Chiar înainte ca avionul să înceapă să ruleze, Daphné îşi

sprijini capul de hublou şi părea că doarme. Malko se feri s-o deranjeze.

Pădurea nesfârşită începea să defileze sub aripile avionului şi, cum zborul dura o oră şi jumătate, vor sosi la Salisbury în plină noapte.

Daphné, însă, stătea cu spatele spre Malko, care încerca să se destindă, fără să reuşească. Misiunea sa în Rhodesia începea mai degrabă prost. După respiraţia regulată a lui Daphné, îşi dădu seama că ea adormise. Sforăitul motoarelor era soporific.

Trecură douăzeci de minute monotone şi se lăsase noaptea.

Deodată, Daphné tresări în somn, scoase un strigăt şi se întoarse spre Malko, aruncându-se direct în braţele lui. Acesta, în loc să se îndepărteze, o strânse în braţe. Ochelarii ei negri căzură şi el zări nişte ochi înroşiţi şi o figură răvăşită, cu o gură umflată... Tânăra femeie pronunţă câteva cuvinte de neînţeles şi adormi instantaneu, cu capul pe umărul său. Malko se feri să se mişte.

Stewardesa care trecea, înduioşată, se duse să caute un pled, pe care-l întinse peste ei. Malko simţea trupul suplu al tinerei rhodesiene lăsat cu totul pe el.

Deodată, ea oftă în somn, tresări din nou şi începu să plângă în hohote, cu sughiţuri care-i zguduiau tot corpul.

Criza reuşi s-o trezească, ochii i se deschiseră, zări chipul lui Malko alături de ea şi îşi dădu seama că dormea în braţele lui. Se depărtă de el cu o privire îngrozită şi plină de uimire. Malko încercă să dea ochilor lui o expresie cât mai blândă.

— Aţi adormit, domnişoară.

Ea îl fixă încruntată, încercând vizibil să-şi repună ideile la locul lor, cu faţa încă plină de lacrimi, făcând eforturi să se adune, dar, ochii i se dădură din nou peste cap. El o auzi murmurând:

— Oh, Doamne!

Deodată, ca o somnambulă, se lăsă iar să cadă pe el, punând chiar un braţ pe pieptul lui. Rămaseră aşa nemişcaţi în penumbră, acoperiţi cu pledul, apoi, puţin mai târziu, Daphné păru să-şi vină în fire, se agăţă de Malko ca o

înecată, cu faţa ridicată spre el.

Respiraţia ei trăsnea a alcool. Era beată moartă!

Buzele lor se atinseră. Imediat gura lui Daphné se deschise şi se uni cu cea a lui Malko într-un sărut lacom, cu ochii închişi, dar, strângându-l şi mai tare lângă ea. Sub pled, mâna lui Malko, îndepărtând marginile bluzei, dibui un sân de piatră, prins într-un sutien subţire, apoi coborî de-a lungul fustei kaki, fără să se oprească din sărut. Daphné tresări când îi atinse pântecul, dar nu se smulse din braţele lui. Mai jos, el dădu peste piciorul gol şi urcă încet pe sub fustă. Daphné nu rămânea nici ea pasivă, mâna ei se strecurase sub pled până la pântecul lui şi îl mângâia prin haină, zgâriind stofa, ca şi cum ar fi vrut s-o rupă.

Timp de câteva minute, rămaseră în această poziţie, sub pled, neîntrerupând sărutul decât pentru a-şi recăpăta suflul, foarte ocupaţi să-şi provoace reciproc plăcerea, încolăciţi unul peste altul.

Stewardesa trecu pe lângă ei şi se îndepărtă şocată. Obiceiurile erau destul de libere în Rhodesia. Două cupluri din şapte divorţau, dar nu se făcea amor în avion.

Daphné începu să-şi legene fundul, venind în întâmpinarea degetelor lui care o pipăiau. Degetele ei mângâiau acum pe sub pled pielea acestuia, câteodată atât de tare, încât îl durea. El simţi că se apropie de orgasm. Daphné se răsuci, îşi muşcă buzele şi degetele ei se crispară, astfel încât, Malko juisă. Ea nu îl respinse iar el continuă să o sărute, până când ultimele lui spasme se calmară.

O pată de lumină apăru printre nori.

Mişcările lor deveniră mai lente şi gurile lor se despărţiră. Încă cinci minute şi Malko ar fi violat-o de-a binelea. Mâna lui Daphné reveni pe pieptul lui. Cu gura deschisă, cu ochii încă umflaţi, adormi din nou pe umărul lui şi ar fi dormit cu siguranţă până la Salisbury, dacă stewardesa nu s-ar fi aplecat deasupra lui Malko:

— Domnule, vom traversa o intemperie. Treziţi-o pe soţia dumneavoastră pentru a-şi pune centura de siguranţă. Riscăm să fim zdruncinaţi.

*

* *

Malko observa profilul delicat a lui Daphné, care-şi aprinsese o ţigară, întrebându-se care era secretul ei. Avionul era zgâlţâit de furtună şi asta o ajutase pe tânăra femeie să-şi revină.

Mai era o jumătate de oră de zbor până la Salisbury şi el nu reuşise să-i dezlege misterul. Era ceva în neregulă cu ea. Daphné Price avea clasa unei femei de lume, dar, pentru o secretară era cam prea bine îmbrăcată, prea elegantă, cu unghiile perfecte şi o trusă din crocodil prea nouă.

Ea îşi stinse ţigara, întoarse capul spre el şi degetele li se încrucişară. Nu schimbaseră încă nici un cuvânt şi el se întreba dacă episodul lor erotic va lăsa vreo urmă în mintea ei, sau, dacă fusese totul pus pe seama unui coşmar.

Îşi dădu seama numaidecât.

— Sunt dezolată, zise ea deodată, cu o voce cam prea căutată. Eu... Cred că am adormit sprijinită de dumneavoastră. Eram... foarte obosită!

Avea încă pledul pe genunchi şi Malko se întrebă dacă-şi: râsese în jos fusta de pânză. Ochii ei negri îl iscodeau şi el simţi că vibraţiile ei nu-i erau defavorabile. Daphné Price era, poate, o târfă, dar bărbaţii nu o lăsau insensibilă.

— Aseară, la cazinou, eraţi foarte frumoasă în acea splendidă rochie albă. Din momentul în care am jucat ca dumneavoastră, am câştigat.

Un surâs palid lumină pe furiş trăsăturile rigide. Malko îi luă mâna aşezată pe pled şi i-o sărută.

— Nici nu m-am prezentat: Malko Linge, austriac.

Apoi, adăugă surâzând:

— Cred că un mod plăcut de a vă face să profitaţi de aceşti ani ar fi să vă invit la cină. Există vreun restaurant respectabil în Salisbury?

Daphné Price stinse ţigara în scrumieră, cu un licăr iritat în ochii negri şi, Malko înţelese că făcuse o gafă.

— Bineînţeles, zise ea pe un ton acru. Avem tot ce ne trebuie în Salisbury, care este unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume. E prima dumneavoastră călătorie în Rhodesia?

— Da, mărturisi Malko, am vrut să văd cascada Victoria şi

n-am fost dezamăgit. E superb.

— Toată ţara e superbă, corectă ferm tânăra femeie, e cea mai frumoasă din Africa şi nimeni nu ne va izgoni.

O bruscă agresivitate dădea o inflexiune metalică vocii ei.

Malko îi observa transformarea cu curiozitate. Ea părea să-şi fi şters din minte episodul precedent, sau, poate că, amintirea dispăruse în fumul alcoolului.

— Dar, nimeni nu doreşte să vă izgonească, zise el.

Daphné răspunse cu un rictus amar.

— Nimeni! Toată lumea e contra noastră, americanii, ruşii, europenii... Până şi sud-africanii. Toţi vor să dea puterea *Kafirilor*... Pretind că noi îi persecutăm pe negri. Ei ascultă propaganda comunistă care e falsă. Niciun negru nu trăieşte mai bine în altă parte, decât în Africa. Veţi vedea în Salisbury cei mai curaţi şi mai bine îmbrăcaţi din Africa...

Daphné nu se mai putea opri. Privirea ei îl învălui pe Malko cu un dispreţ de-abia disimulat.

— Ce faceţi în Rhodesia?

— Sunt ziarist, mărturisi Malko. La *Der Kurier*[17], un cotidian din Viena.

— Ziarist!

În gura ei, părea un cuvânt obscen. Se afundă în fotoliu şi-i aruncă o privire piezişă.

— Desigur, veţi scrie numai minciuni despre Rhodesia, ca toţi cei care vin aici.

— Nicidecum, protestă Malko, eu am venit să văd ce aţi realizat în ultimii zece ani.

— În cazul ăsta, veţi avea ce vedea, afirmă Daphné pe un ton hotărât.

— Sper să mă ajutaţi, zise Malko.

Se gândi la Ed Skeetie, dar îl izgoni din gând. Nu-l cunoştea pe Ed Skeetie, el nu existase niciodată!

— Vreţi să luaţi cina cu mine în seara asta? Propuse el. Îmi veţi vorbi despre Rhodesia.

Ea scutură din cap.

— Imposibil. Sunt prea obosită.

— Mâine?

[17] Curierul

Ea ezită câteva clipe. Malko stătea agăţat cu privirea de buzele ei. Dacă refuza, misiunea începuse prost.

— Dacă doriţi, zise ea în sfârşit. La ce hotel staţi?

— La *Monomatapa*.

— Foarte bine, spuse ea. Voi fi acolo la ora opt.

Malko scoase din portofel o carte de vizită, care nu conţinea decât titlul său de Alteţă Serenisimă şi i-o întinse.

— Vă voi aştepta cu nerăbdare.

Daphné Price zâmbi, puţin mai deconectată şi examină cartea de vizită înainte de a o băga în poşetă.

Avionul începea să piardă din înălţime, în coborâre, trecând peste un mare lac artificial. Daphné îşi lipi obrazul de hublou şi suspină:

— Priviţi ce frumoasă e această ţară!

Malko îşi apropie, capul de al ei. Regăsi din nou o anumită intimitate..

Zări sute de lumini împrăştiate în ceea ce părea a fi un parc imens, clădiri moderne, înalte, pe străzi ce se întretăiau în unghi drept. Semăna cu California.

Daphné se mişcă atât de brusc, că era să se lovească de capul ui Malko. Avea iar o lucire sălbatică în ochii negri.

— Dacă aş fi obligată să plec, aş lua un buldozer şi mi-aş rade casa din temelii.

— Sunteţi născută aici? întrebă Malko.

— Nu, la Lusaka, în Zambia. Părinţii mei sunt tot acolo. Eu am fost izgonită de negri, după trei generaţii, dar, de data asta nu mă vor mai scoate de aici!

Figura ei senzuală aproape că luă foc. Malko nu insistă.

Avionul ateriză, cu un mic zgâlţâit. O ajută pe Daphné să-şi coboare bagajele şi o lăsă să treacă înaintea lui, cu capul sus, dar cu fusta încă foarte şifonată.

Aeroportul era foarte mic, era ciudat de răcoare şi el îşi dădu seama că Salisbury era la 1.500 metri. Nu te puteai crede în Africa.

În loc să se îndrepte spre locul marcat *Sosire*, Daphné o luă spre colţul aerogării. În penumbră, Malko zări o maşină mare, un Rolls-Royce alb-argintiu. Şoferul coborî şi deschise portiera pentru Daphné, care urcă fără a privi înapoi. Maşina porni imediat. Malko se întrebă dacă maşina

aparţinea amantului ei, onorabilul Roy Golder, patronul *Serviciilor speciale rhodesiene* şi, dacă prezenţa lui avea vreo legătură cu dispariţia lui Ed Skeetie.

În aerogară, funcţionari rhodesieni în pantaloni scurţi şi şosete albe, examinau pe cei sosiţi cu un aer suspicios.

Malko se îndreptă spre ghişeul de unde se închiriau maşini şi, după cinci minute, intră în posesia eternei Datsun 1.200 Y şi a unor cupoane de benzină.

— Avem restricţii în Rhodesia, se scuză tânăra salariată, dar, dumneavoastră, turiştii, nu veţi avea de suferit.

Drumul care ducea la Salisbury era drept şi îngust, aproape lipsit de trafic. Un kilometru mai departe trebui să încetinească. Mai mulţi oameni în kaki, cu puşca la umăr, cu căşti englezeşti din primul război, controlau actele cicliştilor şi pietonilor negri. Unul dintre ei îi făcu semn lui Malko, cu un zâmbet binevoitor.

Albii formau o mare familie!

*

* *

Prin fereastra camerei lui, Malko privea şoseaua aproape pustie. Perplex, închidea telefonul pentru a zecea oară. În camera de hotel în care locuia Jim Gaven, suna mereu „ocupat”, fapt ce începea să devină ciudat, chiar neliniştitor.

Capitolul VI.

Jim Gaven era în Salisbury. Hotelul o confirmase, dar, de la dispariţia lui Ed Skeetie, Malko era foarte bănuitor. Responsabilul *C.I.A.* pentru Rhodesia din oraşul Victoria, nu putea fi la curent pentru că el plecase din localitate înaintea lui Malko. Malko dădu drumul la televizor pentru a-şi masca nerăbdarea.

Pe burtă, sub un Land-Rover, un militar mustăcios explica felul în care îţi poţi bloca singur caroseria maşinii, pentru a nu sări prea sus peste mine.

Malko reveni la telefon şi, având acelaşi rezultat, se hotărî pe moment. În ciuda riscurilor pe care această acţiune o comporta, se va duce la *Meikles*, care nu se găsea decât la cinci sute de metri de mers pe jos. Imediat îşi puse haina, căci, după apusul soarelui se făcea răcoare.

În faţa hotelului, nişte negri resemnaţi, propuneau rarilor turişti, statuete de abanos. *Monomapata* îşi înălţa masa de beton, având lateral o piscină, la est de centrul Salisbury-ului, chiar în faţa *Ministerului de Informaţii*.

Malko o luă la dreapta pe Kingsway, apoi, la stânga pe Jameson. În centru nu se aflau, practic, decât birouri şi, imediat după căderea nopţii aveai mereu impresia că parcurgi un oraş fantomă, dar curat. Străzile se întretăiau în unghi drept, deseori mărginite de copaci. Ajunse pe strada 2, traversă scuarul Cecil, inima Salisbury-ului şi se găsi în faţa clădirii cenuşii a hotelului *Meikles*.

În parcare se aflau câteva maşini. Malko şovăi puţin. *C.I.A.* Îi recomandase să nu aducă arme în Rhodesia şi se simţea foarte vulnerabil, deşi, nu făcea uz de pistolul său extraplat decât în ultimă instanţă. Dar, dispariţia brutală a lui Ed Skeetie, atitudinea ambiguă a lui Daphné Price, iar acum telefonul mereu ocupat al lui Jim Gaven, erau indicii neliniştitoare.

Pentru moment, se întrebă dacă Ed Skeetie nu fusese răpit de *Brigada Specială*, interogat şi, dacă nu-l „turnase” pe el, ca şi pe Jim Gaven. Nimeni nu e erou sub tortură.

Totuşi, traversă. Holul hotelului *Meikles* era mai puţin animat decât cel din *Monomatapa*. Dintr-o privire, Malko se asigură: cheia de la 566 nu era la tablou. Urcă pe scară la barul de la primul etaj. Jim era în cameră sau în hotel.

Barul era plin cu multe femei în rochii de seară şi se vorbea tare. Într-un colţ, o tânără foarte frumoasă, cu un decolteul provocator, îşi ţinea prietenul de mână. Barmanii negri arătau impecabil, dar, nici un negru nu se afla în sală, încât, te puteai crede la Londra…

Şi nici urmă de Jim Gaven!

Brigada Specială era, cu siguranţă, prezentă în acest bar intimi şi confortabil.

Luă ascensorul până la etajul 5, unde, camera 566 se afla la capătul coridorului pustiu. Malko bătu la uşă dar nu primi nici un răspuns. Bătu din nou, cu urechea lipită de canatul uşii.

În sfârşit, se auzi ceva de partea cealaltă a uşii şi o voce înăbuşită întrebă:

— Ce este?

— Domnul Gaven? întrebă Malko. În legătură cu biletele dumneavoastră de avion pentru Bulawayo…

Cheia se răsuci în broască. Jim Gaven era în cămaşă, fără ochelari, cu trăsăturile crispate. În mod curios, în loc să-l lase pe vizitator să intre, ieşi el pe culoar şi îl trase pe Malko spre scara de serviciu, în obscuritate.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— *Brigada Specială* e dezlănţuită, zise Jim Gaven cu o voce încordată. Când am sosit, am ştiut numaidecât că nu miroase a bine. M-au plasat din oficiu în camera 566, care este o cameră cu microfoane şi unde telefonul este ascultat. Au cinci de astea în hotel. Din această cauză am lăsat telefonul deschis. Pe tine nu trebuie, cu nici un preţ, să te identifice. Ai luat contact cu Ed?

— Ed a dispărut, zise Malko.

Foarte pe scurt, îi povesti lui Jim Gaven ce ştia. Americanul asculta în linişte, înainte de a spune:

— Cu siguranţă Ed nu s-a lăsat păcălit, dar, povestea asta nu-mi place deloc. Fereşte-te de fata aia ca de ciumă. Eşti ultima şansă a *Companie*. Aici, *B.O.S.S.* Ne-a trădat. Sud-

africanii au spus celor din *Brigada Specială* tot ce au ştiut despre noi. Ian Smith ştie că noi jucăm cartea *A.N.C.*-ului şi ne urăşte mai mult decât ruşii... Cred că trebuie să pleci imediat. Sper că nu te-a văzut nimeni urcând... Aşteaptă-mă peste două ore în scuarul Cecil, lângă piaţa de flori. Până atunci, voi şti ce a mai rămas din reţeaua noastră. Eu trebuie să plec mâine dimineaţă.

Jim Gaven se strecură pe culoar şi dispăru. Din prudenţă, Malko se hotărî să coboare tot pe scara de serviciu, unde, nu întâlni pe nimeni. Ajunse la primul etaj, unde, se duse la bar să comande o vodcă. Dar vodca lui trebuie să fi fost bine îndoită cu apă. Se încăpăţână, totuşi, s-o bea. Îi era totuna dacă moare de ulcer sau de glonţ.

Oamenii păreau să se cunoască între ei. Nu erau decât 80.000 de albi în Salisbury. Femeile erau îmbrăcate oribil, dar, toată lumea părea foarte veselă, încât nu puteai crede că te afli într-o ţară măcinată de lupte de gherilă. Dând pe gât cu stoicism otrava din pahar, plăti şi plecă. Ar fi fost bine dacă Jim Gaven ar fi putut să-i împrăştie pe cei de la *Brigada Specială*...

Dintr-o dată, străzile pustii din Salisbury îi părură duşmănoase şi periculoase. Nu vedeai nici un pieton, în afara câtorva negri fără ocupaţie. Malko se simţea cuprins de o spaimă neobişnuită, dar, preferă să pună asta pe seama altitudinii. Nu iubise niciodată muntele.

În timp ce traversa bulevardul Central, o maşină *404*, albastru cu alb, a poliţiei, trecu încet pe lângă el. Erau puţini poliţişti pe străzi, dar multe maşini de poliţie. Malko se întrebă cu cine, oare, lua cina Daphné Price şi dacă mai era cu omul din Rolls.

*

* *

Firma luminoasă de pe *Rhodesia Herald* lucea printre frunzele copacilor din scuarul Cecil, de-acum pustiu.

Malko venise pe jos, după ce luase cina la o rotiserie botezată ciudat *Arizona*, ce se afla lângă *Monomatapa*. Zidurile albe evocau Mexicul, carnea se putea mânca, deşi cartofii prăjiţi păreau din beton. Cafeaua turcească, care încheia aceste agape, l-ar fi dezgustat pentru totdeauna

până şi pe Krisantem.

Ajuns în mijlocul aleii pustii, Malko privi în jurul său. Era seară târziu, îi era frig şi era neliniştit. Jim era în întârziere cu mai bine de o oră.

Un negru, târându-şi picioarele, apăru, deodată, din capătul străzii şi se opri lângă Malko.

— Ei, domnule, n-ai nimic de făcut?

Malko îl examină. Gura lui mare părea să-i iasă din figura plată, ca o protuberanţă monstruoasă, iar ţeasta rasă semăna cu o bila neagră de fildeş. Era prost îmbrăcat, cu o cămaşă violetă şi nişte ciudate încălţări de lemn. Avea ochii puţin cam prea strălucitori.

Un pederast, sau un provocator. Malko se grăbi să se îndepărteze, fără să răspundă. Negrul nu insistă şi plecă spre bulevardul Stanley.

Deodată, pe pajişte apăru o siluetă venind dinspre bulevardul Baker şi, ajunse la un boschet, nu departe de Malko, care se apropie de o bancă.

— Aşezaţi-vă pe bancă, se auzi vocea lui Jim Gaven. Negrul care v-a acostat este un agent al *Brigăzii Speciale*. Bântuie pe aici în fiecare seară, ca să-i denunţe pe homosexuali şi pe traficanţii de valută…

Superb! Te puteai crede la Moscova. Chiar şi frigul era ca acolo. Deodată, Jim Gaven scoase ceva din buzunar şi-l aruncă spre Malko.

— Citiţi, zise el cu o voce spartă.

La lumina unui felinar, Malko zări pe prima pagină a ziarului *Herald* un articol încadrat cu pixul. Sângele îi pieri din obraji citind: „*Accident mortal la cascada Victoria*”.

Articolul relata cum personalul hotelului *Elephant Hill* semnalase dispariţia unui turist american, Ed Skeetie, care, locuise la hotel. Căutările nu reuşiseră să-l găsească, dar, se presupunea că, acest străin se plimbase noaptea pe lângă cascade şi alunecase pe stânci.

Malko lăsă ziarul, distrus, reamintindu-şi de figura răvăşită a lui Daphné Price.

— L-au lichidat, murmură Jim Gaven, cu o voce strangulată.

— Dar, pentru ce?

— *Brigada Specială*, zise americanul. Sunt în stare de orice pentru a-şi păstra secretele.

Cu o tresărire neplăcută, Malko îşi dădu seama că va lua cina a doua zi cu cea care, era, poate, responsabilă de moartea lui Ed Skeetie… În spatele lui, Jim Gaven şopti:

— Daphné Price lucrează cu *Brigada Specială*, dar, este singura care ne poate ajuta, pentru că ştie multe. Trebuie să o faceţi să vorbească cu orice preţ.

Era stranie această voce, dar Jim Gaven părea foarte liniştit. Malko nu se aşteptase la un deznodământ atât de violent în Rhodesia.

— Ce o să fac dacă Daphné Price nu vorbeşte? întrebă Malko. Mi-ar fi cam greu s-o supun la torturi.

— Trebuie să vorbească, zise Jim Gaven. Mai sunt încă două persoane care vă pot ajuta. Este tot ce a mai rămas din reţeaua *Companiei*. Primul se numeşte Reg Whaley, un ziarist englez. Sunt aproape sigur că nu s-a lăsat, încă, prins. Lucrează cu noi de ani de zile… e sigur.

— Cum?… întrebă Malko.

— Întoarceţi-vă şi întindeţi-mi mâna, ordonă Jim Gaven.

Malko se supuse, simţi mâna americanului întinzându-se, prinzând-o pe a sa şi strângând-o, apoi rotind-o în jurul degetului său gros, pe care-l cuprinse. După ce făcu acest gest, Jim îşi retrase mâna.

— Este strângerea de mână a africanilor, explică el. Albii de aici preferă să-şi taie mâna de la încheietură decât s-o folosească.

Reg vă va recunoaşte astfel. Biroul lui se află pe colţ, între Stanley şi strada 4, la etajul doi, deasupra unei prăvălii de mărunţişuri. Îl veţi găsi întotdeauna pentru că, practic, locuieşte acolo. Nu-i daţi mulţi bani, nu are mare nevoie.

Jim Gaven se opri brusc. Malko auzi un zgomot de motor şi văzu o maşină care trecea încet pe bulevardul Stanley, dar, din cauza copacilor, nu prea putea distinge despre ce era vorba.

— Trebuie să ne despărţim, şopti Jim Gaven. Duceţi-vă să-l vedeţi, de asemenea, tot din partea mea, pe reverendul Sogwala, la *Biserica Metodistă Unită*. Se află între Speke şi strada 4. Spuneţi-i că m-aţi întâlnit la misiunea din

Chicora…

— Asta-i tot?

— E tot…

Se auzi un foşnet de crengi şi Jim Gaven se îndepărtă cu câţiva paşi.

— Când ne revedem? Cui să transmit informaţiile?

— Vă voi contacta eu în trei-patru zile, promise Jim Gaven Cred că am fost urmărit.

Un scârţâit de frâne îl făcu pe Malko să tresară. La lumina felinarelor, zări pe strada 4 un Land-Rover cenuşiu din care ieşea o antenă mare de radio. Doi oameni înarmaţi săriră din maşină şi o luară la fugă spre banca pe care stătea Malko. Jim Gaven făcu brusc cale-ntoarsă pe pajişte şi reveni spre el. Concomitent, se auzi un ţignal strident de cealaltă parte a scuarului Cecil, spre strada 2.

Jim sosea gâfâind şi înjurând printre dinţi. Îşi vârî mâna sub haină şi scoase un *Colt 45* mare, automat.

— E *Brigada Specială*, zise el. Ne împresoară.

Capitolul VII.

Pocnetul chiulasei revolverului *45* răsună în tăcere, ca o lovitură de trăsnet. Cei doi oameni care coborâseră din Land-Rover alergau pe pajişte spre ei.

— Cu nici un preţ nu trebuie să ne identifice, şopti Jim Gaven.

Nu mai avea deloc aerul unui funcţionar calm. Malko privi automatul solid din mâna americanului, simţind o senzaţie ciudată pe şira spinării. Părea o nebunie să te opui cu armele, *Brigăzii Speciale*. Se întoarse şi zări alte două siluete venind dinspre strada 2.

— Mai sunt şi alţii pe aici!

— Dispăreţi, eu îi voi reţine, zise Jim Gaven. Luaţi-o spre strada Stanley, încercaţi să ajungeţi pe bulevardul Railway şi nu vă duceţi imediat la hotel.

Ţinând revolverul cu ambele mâini, Jim Gaven ridică arma şi apăsă pe trăgaci. O detunătură se sparse dureros în urechile lui Malko, apoi o alta. Se auzi un strigăt de durere şi ţăcănitul unei arme automate. Malko simţi că-l arde dosul palmei.

— Dispăreţi, repetă Jim Gaven. În cinci minute vor fi douăzeci.

Malko se afundă în boscheţi, apoi, o rupse la fugă pe pajişte.

Se auzi un ţignal în spatele lui, se întoarse şi zări un om care venea după el, dinspre strada 2. Se auziră două detunături, una după alta şi urmăritorul lui Malko căzu.

Într-o fracţiune de secundă, acesta îl zări pe Jim Gaven, cu picioarele depărtate, cu capul dat pe spate şi braţele întinse, ca la poligon. Gâfâind, ajunse pe trotuarul bulevardului Stanley, în faţa ferestrelor luminate ale sediului *Rhodesia Herald*, traversă şi, se afundă într-o străduţă întunecată, care lega bulevardul de strada Speke. Se mai întoarse spre scuarul Cecil şi distinse doi oameni care coborau dintr-un B.M.W. Albastru cu alb. Aceştia alergau către rănitul care-l urmărise.

În acelaşi moment, Coltul lătră din nou, de trei ori. Pocniturile se amestecau cu cele ale unei mitraliere, apoi, se lăsă liniştea, sfâşiată doar de uruitul unui motor care demara.

Malko ieşi pe bulevardul pustiu, traversă repede şi, se afundă iar într-o altă străduţă mărginită de garaje. Paşii săi răsunau în liniştea nopţii, dar nu părea să fi fost urmărit.

Cei de la *Brigada Specială* fuseseră, probabil, surprinşi de reacţia instantanee a lui Jim Gaven.

Malko se întoarse pe Manica şi continuă tot înainte, pe lângă zidurile străzii pustii şi întunecate. Ieşise din centru, blocurile deveniseră case, el se opri din fugă, pentru a-şi trage sufletul şi, zări în faţa lui o firmă luminoasă, la colţ cu bulevardul Pioneer. Apropiindu-se mai mult, auzi o muzică ce răzbătea prin ferestrele de deasupra firmei care indica „*Hotel Queen*”. O ceată de negri sporovăia pe trotuarul mărginit de copaci.

Malko trecu pe lângă ei, intră pe culoarul care ducea spre o scară de lemn, ale cărei trepte păreau a fi fost tăiate din butoaie de bere, atât de tare puţeau.

Călăuzit de vacarmul muzicii, din ce în ce mai asurzitoare, se îndreptă spre primul etaj, dădu la o parte perdeaua veche, neagră, îmbibată de jeg, care acoperea intrarea şi se opri în prag, paralizat de agresivitatea miilor de decibeli şi a căldurii de etuvă care se degaja.

*

* *

O negresă tânără, în pantaloni şi o vestă de mătase albastru electric, cu capul plin de codiţe împletite, ce o făceau să semene cu o creatură ştiinţifico-fantastică, îşi scutura cu frenezie o pereche de sâni, care ar fi meritat un tratament mai bun, schiţând un fel de dans macabru în jurul unui blond cu privirea cruciş, evident, beat mort. Clătinându-se pe picioare, încerca neîndemânatic să prindă nurii oferiţi. Un grup de negri petrecăreţi, cu sticle de bere în mâini, înconjurau micul ring de dans.

Lângă creatura în albastru, un metis şi o negresă mare şi corpolentă se frecau unul de altul, ţopăind pe loc, fără să le pese de sunetele orchestrei care cânta de putea sparge

chiar şi timpanele unui surd. Alături, un alb cam de vreo şaizeci de ani, cu părul nins, îmbrăcat în costum cu papion, ţeapăn ca un băţ, valsa cu o negresă care, de-abia îi ajungea la talie. O duzină de beţivi erau lângă bar şi pe canapelele de piele neagră ce înconjurau sala şi care dispăreau sub perechile înlănţuite.

Toate fetele erau negrese sau metise. Ţinuta lor varia între rochie de seară şi blue-jeans. Dar, în sală se mai găsea şi o bună duzină de albi.

O duhoare de bere, de sudoare şi de parfum ieftin se amesteca cu mirosul caracteristic al negrilor. Dezgustat, blondul se lăsă, deodată, să cadă grămadă în mijlocul ringului.

Fata în albastru îşi încetă brusc evoluţiile, dezamăgită. Îl zări la intrare pe Malko, singur şi, se repezi spre el ca un vultur, cu pieptul ei fabulos tresărind de bucurie. Se opri în faţa lui, se răsuci şi, cambrându-se exagerat, făcu să-i tresalte un şold care ar fi făcut-o geloasă până şi pe Venus. Ai fi putut aşeza pe el chiar şi o tavă. Încântaţi de această primire plină de delicateţe, negrii prezenţi se strâmbară de râs.

Negresa se întorsese deja şi se fâţâia în apropierea lui Malko. După privirea ei tulbure, el îşi dădu seama că era drogată. Continuând mereu să se balanseze, îl apucă de după talie, trăgându-l spre un colţ liber de canapea. Nici nu se aşezaseră bine că ea îi luă mâna dreaptă, strecurând-o cu hotărâre în decolteu şi apăsând-o pe sânul drept. Malko avu impresia că strângea un obuz de 155, poate puţin mai moale şi mai călduţ.

Cu aceste preludii prietenia lor fiind stabilită, fata urlă, pentru a acoperi zgomotul orchestrei:

— *Buy me a beer, Bwana!* [18]

Mirosul transpiraţiei ei ar fi putut servi ca armă antiatomică.

Un chelner apăru, ca prin minune, cu două beri, încasă plata şi dispăru. Partenera lui Malko era deja gata să golească berea direct din sticlă. Privirea i se tulbură faţă de mărinimia lui, văzând că lăsase un bacşiş de 25 centi.

[18] Cumpără-mi o bere, Bwana!

Dăduse de un gentleman!

Trei fete singure se aflau la o masă vecină. Una dintre ele îi făcu cu ochiul lui Malko şi, vârându-şi mâna în decolteu, scoase un sân pe care, apoi, îl ascunse imediat.

Cucerirea lui Malko primi acest gest neloial cu o ploaie de înjurături în limba ei natală, însoţite de nişte gesturi obscene. Apoi, pentru a-şi etala definitiv proprietatea, îl luă pe Malko de mână şi-l târî spre ringul de dans.

Orchestra deveni şi mai asurzitoare, în timp ce albul cu coama ninsă îşi continua prosteşte valsul. Îl salută politicos pe Malko cu un semn din cap. Lângă el, alt alb, roşcovan, ridicase rochia dansatoarei lui aproape până la şold şi-şi băgase mâna până la cot între pulpele ei. Cu ochii dilataţi de plăcere, dansatoarea se legăna pe loc, în nepăsarea generală.

Lumina era atât de slabă, că, de-abia se distingeau negrii de albi.

Două frumoase braţe negre se încolăciră în jurul gâtului lui Malko.

— Mă cheamă Jane, şopti negresa lingându-i urechea stângă.

Ar fi putut s-o cheme tot atât de bine *Ventuza*!

Picioarele ei desculţe, solid înfipte în podeaua murdară, se frecau de el cu o încăpăţânare înduioşătoare, fără să ţină deloc seama de ritm. Apoi, îşi îndepărtă partea de sus a corpului, scuturâ umerii, făcând să-i tremure sânii plini, ceea ce părea să reprezinte pentru ea, culmea erotismului.

Văzând, totuşi, că Malko nu reacţionează cum ar fi vrut ea, strecură mâna între ei, cum făceau cele mai multe fete. Dansând, ele schimbau observaţii care, poate, ar fi fost interesante, dacă ar fi fost înţelese. Când partenera lui Malko îl socoti pregătit, îi adresă un zâmbet viclean.

— *Too hot here. You come with me to Harari?* [19]

Degetele ei îi strângeau stofa pantalonului cu insistenţă. Malko nu ştia ce era *Harari*, dar, avea o idee destul de bine înfiptă în minte: să-şi procure un alibi de beton faţă de *Brigada Specială*.

Hotelul Queen era perfect: supapă de siguranţă pentru

[19] E prea cald aici. Vii cu mine la Harari? (n.a.)

Salisbury, societate ce se învârtea în cerc. El nu voia, totuşi, să împingă jocul prea departe.

Lângă ei, albul cu papion continua să valseze, ca şi cum s-ar fi aflat la opera din Viena. O conducea uşor pe partenera sa, a cărei rochie lungă dezvăluia o crupă uimitoare, asemănătoare cu cea a partenerei lui Malko.

Decepţionată de lipsa lui de entuziasm, Jane îl strânse ceva mai tare şi întrebă cu o nuanţă de ameninţare în glas:

— Nu mă placi?

— Te plac foarte mult, afirmă Malko cu siguranţa unui Papă care emite un edict.

În delir, pieptul fabulos tremură de bucurie, ca o gelatină.

— Deci, vii la *Harari*! Hai să plecăm! E târziu…

De fapt, barmanul se pregătea să tragă grilajele din faţa barului. Nu se mai servea nimic. După o ultimă melodie asurzitoare, orchestra tăcu, în sfârşit. Unele perechi plecau, altele rămâneau pironite pe canapelele de piele.

— Hai să mergem, zise Malko.

Încântată, Jane se agăţă de braţul lui. În trecere, aruncă câteva vorbe celor două fete, care se luară după ei.

Malko respiră cu lăcomie o gură de aer proaspăt. Cămaşa îi era lipită de piele din cauza transpiraţiei. Grupuri de oameni discutau pe trotuar.

Cu o mică strângere de inimă, zări o maşină de poliţie, staţionată cam la zece metri.

Se auzi dintr-o dată un ţipăt şi zgomotul unei palme. Malko se întoarse la timp pentru a-l vedea pe blond clătinându-se sub palma magistrală a unei negrese însărcinate şi, apoi, prăbuşindu-se pe asfalt. Un negru tânăr se repezi şi-l ridică. Imediat, cea care-l pălmuise, făcu un salt şi-i mai dădu o palmă. Blondul ridică pumnul, mormăi nişte înjurături, în timp ce câţiva încercau să-l îndepărteze.

— Ce se întâmplă? o întrebă Malko pe Jane.

Negresa izbucni într-un râs tunător.

— I-a spus că are un *tocoloche* în burtă, nu un copil!

Negresa însărcinată continua să-l ocărască cu o voce furioasă pe blondul care se clătina.

— Un *tocoloche*?

Jane se frecă de el.

— Asta se întâmplă când o fată face dragoste cu o maimuţă… Un *tocoloche* este foarte puternic. Poţi să-i ceri orice. Dar, nimeni nu vrea să facă aşa ceva cu o maimuţă…

Jane înaintă pe şosea. Celelalte două fete îi urmau mereu.

Un şir de *R 4* aştepta pe stradă. Toate taxiurile din Salisbury erau *R 4*, adeseori cu staţii radio.

Ea anunţă:

— O să le conducem pe prietenele mele la *Harari*.

Fetele se înghesuiau deja în maşină. Malko şi-ar fi luat bucuros tălpăşiţa dar mai avea încă nevoie de simbolul său sexual, albastru electric…

Şoferul, un alb, se întoarse cu o grimasă de dispreţ. Malko se înghesui între nişte fese dure ca lemnul de tec, nişte sâni debordanţi şi nişte mâini care nu-i dădeau pace.

Jane se aplecă spre el:

— Le vrei pe toate trei? 30 de dolari!

Taxiul înainta deja pe bulevardul Railway spre sudul oraşului.

Malko strigă la şofer:

— Mergem la *Monomatapa*!

Şoferul fu cât pe-aci să-şi înghită oglinda retrovizoare.

— Domnule, zise el, nu vă vor lăsa niciodată să intraţi cu ele la *Monomatapa*. Mergeţi mai bine la *Elisabeth*. Acolo nu sunt probleme. Sau, poate, la *Ambasador*. Îl cunosc pe portar…

— Eu vreau la *Monomatapa*, i-o reteză Malko.

Şoferul tăcu jignit. Jane îşi lipi buzele groase de urechea lui Malko:

— De ce nu la *Harari*? Nu-ţi fie teamă, nouă ne plac bunătăţile, adică albii…

Monomatapa se zărea deja. Malko dădu un dolar şoferului şi coborî, însoţit de cele trei negrese.

Văzând hotelul luminat, Jane se opri brusc.

— Nu vreau să intru înăuntru, zise ea pe un ton încăpăţânat. Mai bine, vino tu în parc.

— Nu, răspunse Malko.

El ţinea neapărat să fie văzut cu Jane. Ştia cum lucrau agenţii din toate ţările. Primii interogaţi erau întotdeauna

portarii de hotel.

Jane şovăi o clipă, apoi se hotărî. Ochii portarului negru în uniformă verde ieşiseră din orbite.

— Camera 815, ceru Malko, pe un ton liniştit.

Negrul se făcu că nu aude.

— *The bar is closed, zise el. You cannot go în with this lady. She is not registered*[20].

Jane nu părea prea încântată de a fi luată drept o lady. Scoase o înjurătură de o mare mojicie, încercând să-l tragă pe Malko de mână spre ieşire.

— Hai la *Harari*!

Malko nu avea nici cea mai mică dorinţă să o urmeze şi, rămase pe loc.

— Mă duc să mă culc, nu merg la nici un *Harari*, răspunse el.

Figura rotundă a lui Jane se crispă brusc de furie. Aruncă o frază prietenelor ei, care-l înconjurară imediat pe Malko.

Acesta simţi ceva rece la încheietura mâinii. Una dintre fete, cu un rictus maliţios pe buze, apăsa pe pielea lui cu un briceag.

Jane îi suflă la ureche:

— Ieşi repede afară, altfel te taie!

Malko privi spre portar. Speriat, acesta întoarse spatele. Taxiul dispăruse. Le simţea pe negrese gata de orice. Cu siguranţă, sejurul lui la Salisbury începea prost. Alibiul risca să fie prea perfect.

Se lăsă târât afară din hol. Scuarul era întunecat şi disperant de pustiu.

Jane întrebă pe un ton ameninţător:

— Vii la *Harari*?

— Nu, zise Malko.

— *Son of a bitch. Give me money*[21].

Lama se afla la gâtul lui. Simţi nişte mâini care-i cotrobăiau cu dexteritate şi repeziciune buzunarele. Din fericire, nu avea mare lucru la el.

Jane înşfăcă un teanc de bancnote şi-l ameninţă:

---

[20] Barul e închis. Nu puteţi intra cu această doamnă. Nu stă în hotel (n.a.).

[21] Pui de târfă. Dă-mi bani! (n.a.).

— Albule, fii atent: dacă te duci la poliţie, fraţii noştri te vor ucide.

Fetele o luară la fugă şi dispărură. Malko reveni la hotel. Cu siguranţă, Rhodesia nu era o ţară ospitalieră…

Portarul clătină din cap văzându-l:

— Domnule, zise el, trebuie să fiţi foarte atent cu fetele astea. Sunt foarte rele. Nişte târfe!

Malko îşi luă cheia. Întrebându-se ce i s-o fi întâmplat lui Jim Gaven, se băgă sub duş pentru a scăpa de duhoarea de la *Queen* şi se culcă.

*

* *

Malko deschise ziarul *Rhodesia Herald*, adus odată cu micul dejun. În stânga sus, pe prima pagină, un titlu îi atrase atenţia: *„Împuşcături în scuarul Cecil”*.

Articolul explica faptul că, personalul hotelului *Meikles*, atras de focuri de armă, a găsit pe o alee din scuarul Cecil, un om care horcăia, grav rănit de un foc de armă. Agresorii săi nu au fost descoperiţi, în ciuda cercetărilor întreprinse imediat. Rănitul a murit în drum spre spital. Era vorba de domnul Jim Gaven, funcţionar la *Footes Mineral Corporation*, care fusese în trecere prin Salisbury. Poliţia bănuia o poveste de moravuri, victima nefiind jefuită.

Malko împături ziarul, cu stomacul ca de plumb. Mai auzea încă vocea lui Jim Gaven: *Dispăreţi, eu îi voi reţine*.

Era acum o cursă contra cronometru între el şi *Brigada Specială*. Poliţiştii rhodesieni ştiau acum că reprezentantul *C.I.A.* vorbise cu cineva. Ştiau, de asemenea, că el lucra la planul *East Gate* şi că vor face tot posibilul să-l găsească şi să-l elimine.

Capitolul VIII.

Malko văzu mai întâi o pereche de picioare frumos conturate, terminate în nişte ghete cu tocuri înalte. În spate, se vedea un smoc de păr grizonat, cufundat într-un fotoliu vechi de piele. Proprietara picioarelor, o blondă cu păr creţ, înălţă capul spre Malko.

— Domnule?

— Îl caut pe Reg Whaley, începu Malko.

— L-aţi găsit! făcu smocul de păr grizonat, cu o voce fornăită şi amuzată.

Se sculă. În picioare era şi mai scund. Mai mult înfăşurat decât îmbrăcat, într-un costum de pânză boţit şi pătat, cu ochi hazlii şi pini de viaţă.

— Reg Whaley, zise el, întinzându-i mâna lui Malko. Proprietar şi principalul angajat al agenţiei *Rhona*.

Malko îi luă mâna, o strânse şi, imediat îi încercui degetul gros timp de o fracţiune, revenind apoi la poziţia iniţială. Văzu licărul de surpriză în ochii cenuşii.

Reg îi luă mâna, fără să-l întrebe măcar numele.

— Poftiţi în biroul meu. S-o lăsăm pe Christine să lucreze, altfel, nu voi fi plătit luna asta.

Trecură în camera vecină şi Reg Whaley închise numaidecât uşa. Trei costume erau agăţate pe spatele uşii, ca şi cum, el ar fi locuit acolo. Englezul se instală într-un fotoliu, examinându-l pe Malko cu ochii săi mici şi cenuşii.

Un afiş roz distribuit de *Ministerul Informaţiilor*, anunţa cu litere mari: *This city is an official terr information bureau*[22].

— Deci, sunteţi un prieten al prietenilor noştri? Nu v-am reţinut numele…

— Malko Linge, răspunse el.

Reg Whaley deschise un sertar şi scoase o sticlă de gin şi două pahare.

— Asta merită o *cinste*, zise el, cu micul său râs sec şi caustic cu care-şi împăna toate frazele. Nu prea e ora potrivită, dar e din import. Cel care se fabrică aici face gura

[22] Acest oraş este un birou oficial de informaţii pentru terorişti (n.a.)

de lemn şi nu merită decât să-l priveşti…

Dădu pe gât ginul său tonic, în timp ce Malko îşi muia buzele într-al său.

Un soare radios strălucea peste Salisbury. Malko îşi petrecuse duminica odihnindu-se şi plimbându-se cu maşina prin cartierele rezidenţiale, înecate în verdeaţa care se întindea în jurul centrului, pe o suprafaţă mare cât Londra! Un paradis în care casele nu costau decât 2.500 de dolari. Duminica, Salisbury-ul era tot atât de mort ca un cimitir.

Dulcea şi periculoasa Daphné Price îl aştepta seara la cină.

Reg Whaley puse jos paharul, cu privirea dintr-o dată serioasă.

— Eraţi cu Jim… noaptea trecută?

— Mda, răspunse Malko. Mă aflu aici din cauza lui. *Brigada Specială* l-a ucis.

Îi povesti lui Reg Whaley tot ceea ce se petrecuse noaptea trecută. Reg Whaley înălţă capul.

— Sunt peste tot, zise el. Ai dracului de eficace şi atotputernici. Dar, până acum, acţionau cu mai multă blândeţe, exceptând comportamentul lor faţă de negri.

Malko încerca să-l cântărească pe ziarist. Semăna cu „*stringers*[23]" din elita *C.I.A.* Reg Whaley părea solid şi inteligent. Englezul clătină trist capul.

— Sunt dezlănţuiţi pentru că simt că vor pierde. Atunci se mint. Se mint pe ei înşişi. Ziarele mint, chiar guvernul minte. Teroriştii încep să se infiltreze cam peste tot. Curând, va fi insuportabil, dar, ei cred într-un miracol. Va fi vărsare de sânge, mulţi oameni vor fi ucişi… Mulţi, pentru nimic.

— Aţi auzit vorbindu-se de planul *East Gate*? întrebă Malko.

Reg Whaley negă.

— Nu. Ce este?

Malko îi explică ceea ce ştia despre planurile rhodesiene. Englezul asculta, învârtind cuburile de gheaţă din paharul său.

— Urâtă poveste! Sunt capabili de orice, zise el. Este

[23] Cei cu contract (n.a.).

foarte greu să obţii informaţii de la o comunitate atât de închisă. Nici mie nu-mi prea acordă multă încredere. Sunt prea independent. Ei mă denumesc un „*dismal Jimmy*[24]”. Aici, ziariştii practică autocenzura. Ieri, au fost trei alerte cu bombe în nişte magazine din Salisbury, dar nimeni nu a comentat. Ordin de la Primul Ministru. Dacă populaţia începe să se neliniştească, au pierdut. Atunci, li se povesteşte că negrii sunt drăguţi, că vor să rămână aşa, că nu vor asculta de păstorii cei răi… Nişte tâmpenii, ce mai! În toate nopţile, *P.U.T.U.*[25] efectuează descinderi în Harari sau în Hartfield, descoperă arme, arestează militanţi. Sunt deja 700 în închisoare. Ştiţi ce riscă un negru dacă nu denunţă un terorist?

Malko făcu semn că nu.

— Şapte până la zece ani, tună Reg.

Râse sec şi caustic.

— În zece ani, această ţară va înceta să existe, dar lor nu le pasă.

— Mă puteţi ajuta? întrebă Malko.

Un licăr de bucurie se ivi în ochii cenuşii.

— Cu plăcere. Dar nu ştiu nimic despre *East Gate*. Tot ce este în legătură cu Mozambicul, se află în mâinile *Brigăzii Speciale*, care depinde direct de Primul Ministru. Serviciul lor de „acţiune” este dirijat de un fanatic al cauzei rhodesiene: Ted Collins. Îl cunosc. Vine, câteodată, la clubul Quill.

— O cunoaşteţi pe Daphné Price?

Reg Whaley scoase din nou micul său râs.

— Cine n-o cunoaşte pe Daphné Price! Una dintre ce mai frumoase femei din Salisbury şi din cele mai la vedere. A fost amanta directorului *T.V.* Şi acum este văzută des cu Roy Golder. De fapt, nu e decât o simplă secretară.

— Frumos palmares, remarcă Malko.

Reg Whaley râse din nou.

— E o femeie oarecare. Aici nu suntem în Africa de Sud, iar moravurile sunt foarte libere. Un tip care are câţiva dolari îşi închiriază imediat un apartament pentru a-şi primi

[24] Defetist (n.a.).

[25] Unitatea Poliţiei Urbane Teroriste (n.a.).

metresa. Daphné Price e foarte ambiţioasă.

— Trebuie să iau cina cu ea diseară, anunţă Malko. Am reuşit să vorbesc cu ea în avion.

Reg fluieră.

— Felicitări. Norocos băiat... E super... Dar e ciudat. Ştiu că Roy Golder e foarte gelos. Fiind căsătorit, nu o poate vedea tot timpul, aşa că, ea iese foarte puţin.

— Reg, zise Malko, Daphné e la curent cu *East Gate*. E singurul meu indiciu, pentru moment.

— Nu va vorbi, zise englezul. Roy Golder este unul din oamenii cei mai puternici, cei mai bogaţi şi cei mai fanatici din Rhodesia. Are un Rolls alb şi 50.000 hectare de pământ arabil...

— Am văzut Rolls-ul alb, zise Malko. Voi fi atent, dar, pentru moment n-am de ales.

— În regulă, făcu Reg. Veniţi, o să vă prezint pe Christine, secretara mea.

Trecură din nou în biroul de alături. Reg Whaley îl prezentă pe Malko ca fiind un ziarist străin în trecere. Christine îl invită sa cineze la restaurantul chinezesc unde lucra seara ca ospătăriţă.

— Veniţi seara, înainte de întâlnire, să beţi un pahar la clubul *Quill*, de la hotelul *Ambasador*, propuse Reg. Până atunci, o sa încerc să văd dacă găsesc ceva.

Malko părăsi micul birou cu părere de rău şi coborî pe jos cele două etaje. Soarele dispăruse. Alergă până la maşină. Exista deja o contravenţie. Următoarea sa vizită avea ca scop un al doilea contact cu prietenul lui Jim Gaven.

De la *Monomatapa*, Salisbury semăna cu un târguşor cochet pierdut într-un parc imens. Cât vedeai cu ochii, în afara unor coline la nord, peisajul era plat.

*
* *

Deşi ascuns pudic sub o bluză închisă până la gât, fabulosul bust al telefonistei de la *Biserica Metodistă Unită*, nu putea decât să ajute oile rătăcite să regăsească drumul cel drept. Spre deosebire de majoritatea negreselor, ea nu purta sutien şi, fermitatea celor două globuri de carne ţâşnind mândru de sub pânza maro, păreau o încălcare a

legilor echilibrului. Doar bustul şi capul ei depăşeau marginea micului post telefonic de la intrare. Avea o frunte înaltă, bombată, o expresie trufaşă în ochii castanii cam proeminenţi, trăsături fine şi o gură bine conturată.

— Bună dimineaţa, domnule, zise ea cu o voce dulce. Vă pot ajuta cu ceva?

— Aş dori să-l văd pe reverendul Sogwala, răspunse el. Vin de la misiunea Chicora, unde am întâlnit pe unul din prietenii dânsului.

Ochii de căprioară ai telefonistei nu-şi schimbară expresia.

— Să văd dacă vă poate primi. Cum vă numiţi?

Luă cartea sa de vizită şi, ridicând receptorul, se adresă în limba ei unui interlocutor invizibil.

— Reverendul Sogwala vă primeşte. Ultima uşă pe stânga, la capătul culoarului.

*

* *

Dintele lipsă al reverendului îi stâlcea în mod supărător vorbirea ecleziastică, ca şi cămaşa cu flori portocalii. Doar ochelarii şi barbişonul îi dădeau un aer de intelectual. Malko îşi simţea interlocutorul circumspect. Îl ascultase în tăcere, evocându-l pe Jim Gaven, dar nu părea încântat să vadă că *C.I.A.* Îi cerea ajutorul. Reverendul Sogwala părea foarte nervos. Îi arătă lui Malko o valiză mică, ponosită, pusă într-un colţ.

— Pot fi arestat în orice clipă. E de ajuns ca domnul Ian Smith să decidă că reprezint un pericol pentru ordinea publică... Am făcut deja opt ani de închisoare. Dar ne apropiem de sfârşit...

Vorbea calm, fără ură. Malko îl întrebă despre *East Gate*, dar, negrul clătină din cap.

— Nu sunt la curent. Ar fi o catastrofă dacă oamenii de dincolo ar lua puterea. Sunt nişte atei, nişte duşmani ai lui Dumnezeu. Ar omorî toţi albii. Am să încerc să mă documentez. Trebuie să fii foarte prudent, să nu vorbeşti niciodată la telefon.

Era vizibil că reverendul Sogwala n-avea poftă ca Malko să se eternizeze în biroul său. Îl conduse până la mica

intrare şi, înainte de a se despărţi, zise zâmbind:

— Sper să vă primesc odată într-o Zimbabwe liberă, unde să mai existe albi. Noi nu vrem nici să-i gonim, nici să-i ucidem. Vreau doar o parte din bogăţiile lor.

Telefonista îi asculta cu atenţie. Malko îşi spuse că, dotată cu acest fizic, în orice ţară civilizată n-ar fi păţit nimic.

Reverendul Sogwala se apropie de o masă pe care se găseau mai mulţi struţi mici de sticlă.

— Dacă cineva vă aduce un struţ ca acesta, zise el, să faceţi ce vă va spune. Nu vreau să fiu prea mult în contact cu dumneavoastră. Celor de la *Brigada Specială* nu le place să vorbim cu ziarişti străini. Pe curând!

— Pe curând, zise Malko.

Ieşi din *Casa de Rugăciuni* şi ajunse pe strada Mofat, mărginită de salcâmi. Ciudată biserică. Oamenii de aici păreau mai preocupaţi de politică, decât de evanghelizare.

Înţelegea acum ura făţişă a rhodesienilor albi faţă de misionarii străini. În ciuda calmului aparent al negrilor cu cravată din Salisbury, ţara era angajată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, care, nu se putea sfârşi decât prin înfrângerea albilor.

Dar, cum să poată fi explicată asta unora care se temeau că vor pierde totul şi care părăsiseră deja alte ţări africane, precum Zambia, Ruanda sau Mozambicul?

Ploaia încetase. Acest sezon al ploilor ce nu mai conteneau era obositor. Acum te sufocai. Malko se strecură în Datsun, transformată acum în etuvă.

Se întreba dacă *Brigada Specială* îl identificase pe fugarul de sâmbătă seară. Portarul de la *Monomatapa*, dacă ar fi fost interogat, ar fi putut să mărturisească că întoarcerea tardivă a lui Malko nu se datora unei activităţi politice…

Se gândi la cina cu Daphné.

Asta însemna să se arunce în gura lupului, dar, deseori, doar aşa găseai ceva interesant.

*

* *

— Au venit cu sutele şi noi i-am omorât cu sutele. Dacă vor veni cu miile, îi vom omorî cu miile.

Daphné Price ridică brusc vocea, cu ochii scăpărând de înverşunare, cu o mână crispată pe faţa de masă.

Malko nu se putea minuna îndeajuns de această transformare. Până acum vorbise cu voce calmă, până-ntr-atâta încât Malko nu reuşea să-şi închipuie că ea era amestecată în moartea lui Ed Skeetie.

La o masă vecină, o pereche o aprobă cu un zâmbet. Restaurantul *Cossak* de pe strada 7 era aproape gol.

O oră mai devreme, foarte elegantă, într-un taior de mătase cenuşie şi cu ciorapi argintii, Daphné venise să-l ia pe Malko. Aşezându-se la bar, îşi pusese picior peste picior şi el zărise momeala unei jartiere crem. Era reconfortant să vezi că civilizaţia ajunsese până la Salisbury.

Malko petrecuse o parte din zi prin birourile diferitelor ministere, pentru a „culege" informaţii. Numai astfel, ar fi putut afla mai multe despre *East Gate*.

Pentru a o calma pe Daphné Price, îi mai umplu un pahar cu vin. Erau la cea de a doua sticlă.

Ospătarii negri se aferau pe lângă ei, respectuoşi, tăcuţi, de nepătruns.

— S-ar putea să nu ţină piept teroriştilor în cazul în care cubanezii le acordă ajutor, sugeră Malko.

Un licăr de ură viscerală trecu prin ochii negri.

— E adevărat, zise ea, dar noi nu ne-am mobilizat încă… Putem alinia 40.000 de oameni, din care, un sfert negri, absolut siguri.

— S-ar putea să nu fie totdeauna siguri, observă Malko.

Daphné Price se aplecă peste masă. Alcoolul îi îmbujora figura şi făcea să-i strălucească ochii. Puse mâna peste cea a lui Malko, decisă să-l convingă.

— Primul Ministru a numit pe data de 28 aprilie, patru miniştri şi şase subsecretari de stat. Negri. Nu mai suntem acum un guvern care îi persecută pe negri.

Malko nu răspunse. Gestul lui Ian Smith a fost condamnat în unanimitate de către *A.N.C.* Şi de rezistenţa externă. Cei zel negri erau şefi obişnuiţi, numiţi şi plătiţi de guvern. Salariaţi. Ca şi cum Daphné Price ar fi ghicit ce gândeşte el, zise deodată:

— Aţi auzit vorbindu-se de *Patrula Shanganî*?

— Nu, mărturisi Malko.

— La începutul colonizării, în 1894, zise Daphné, trupele Reginei Victoria luptau contra *Matabelilor*. Un escadron de cavalerie a fost împrăştiat de către războinicii negri, de cealaltă parte a Zambezi-ului. 33 de soldaţi şi un ofiţer, contra miilor de războinici. Li s-a propus să se predea, dar ei au refuzat şi-au împuşcat caii şi s-a luptat până la ultimul cartuş.

Vocea i se sparse:

— N-au existat supravieţuitori. Mai târziu, *Matabelii* au spus despre aceşti soldaţi: au fost nişte eroi; când şi-au dat seama că vor muri, au început să cânte.

Ea mai goli un pahar cu vin.

— *Patrula Shangani*, zise ea cu o voce fără timbru, era constituită numai din rhodesieni. Noi murim, dar nu ne predăm.

Bustul lui Daphné Price trepida, ochii ei negri îl fixau pe Malko cu o intensitate aproape dureroasă. Încercă să se relaxeze, dar, cu un efort supraomenesc.

— Mi-e poftă de un lichior de cacao, ceru ea.

Apoi, aplecându-se spre Malko:

— Pentru că sunteţi ziarist, trebuie să spuneţi adevărul, numai aşa ne ajutaţi. Avem nevoie de toată lumea.

— Pentru asta luaţi cina cu mine?

Ea dădu din cap.

— Nu.

Un înger trecu şi se depărtă imediat, îngrozit de izul infamiei. Când venise să-l ia pe Malko, Daphné îi întinsese mâna ca unui străin, ca şi cum nu şi-ar fi amintit nimic din ceea ce se petrecuse între ei.

Cel de-al doilea pahar de lichior de cacao nu rezistă mai mult de zece secunde.

— Hai să plecăm, zise ea deodată.

*

* *

Ieşind din restaurant, aproape că se ciocniră de doi negri care veneau spre ei. Imediat după ce trecură, Daphné remarcă pe un ton sever:

— S-au schimbat. Înainte ar fi coborât de pe trotuar.

Creierul lui Malko lucra febril. Cu Daphné Price avea impresia că jonglează cu o casă de bani plină cu dinamită. Ea era cheia, dar, cum s-o facă să vorbească fără a se trăda?

— Doriţi să beţi un pahar, undeva? propuse el. Nu există discotecă în Salisbury?

Daphné clătină capul.

— Nu mare lucru. Haideţi mai bine la mine.

Coborâră pe strada 7, un mare bulevard drept, mărginit de cazărmi, de parcuri şi de reşedinţe luxoase. În trecere, Daphné îi arătă lui Malko un grilaj alb, încuiat cu un lacăt.

— Aici locuieşte Primul Ministru.

În timp ce ea conducea, Malko puse mâna pe ciorapul argintiu, deasupra genunchiului şi, Daphné nici nu se mişcă. El avea impresia că ea se găsea în aceeaşi stare ca în avion.

Daphné parcă maşina pe bulevardul Rhodes şi trecu înaintea lui Malko în grădina unei clădiri mici, cochete, cu două etaje. Ea locuia la parter. Imediat ce băgă cheia în broască, se auziră nişte lătrături. Doi câini enormi ţâşniră pe uşă, mirosindu-l pe Malko, gudurându-se pe lângă stăpână, iar în spate apăru o negresă grasă, zâmbitoare.

— Iată câinii mei şi pe Edma, anunţă Daphné. Este bona lor, îi hrăneşte şi îi plimbă. Cartierul e plin de haimanale, care vin să fure de prin bucătării.

Edma şi câinii dispărură. Imediat, Daphné adăugă:

— Edma vine din Malawi. Aici e mai în siguranţă.

Malko nu-şi venea în fire. Pătrunseră într-o cameră mică, modern mobilată, cu o masă de sticlă foarte joasă şi o canapea adâncă. Pereţii şi plafonul erau tapetaţi cu catifea maro.

— Îmi plac artificiile, făcu deodată Daphné. Te fac să te simţi bine. Luaţi loc!

Dispăru şi reveni cu două sticle şi o tavă.

Malko o privea cum se mişcă. Îşi scosese sacoul şi sfârcurile sânilor dansau sub mătasea cenuşie. Cu multă graţie, se aşeză lângă Malko. Una din sticle era cu lichior de cacao.

Daphné disimulă discret un sughiţ şi-şi umplu un pahar.

— Ador asta! zise ea cu un aer lacom. Dar, pentru

dumneavoastră, am coniac.

Îi umplu şi lui un pahar, îşi bău lichiorul dintr-o înghiţitură, apoi, îşi umplu din nou paharul. Se sculă şi puse o casetă. Malko încerca să se relaxeze, tot gândindu-se că, poate, Ed Skeetie s-a aflat şi el în aceeaşi situaţie.

— Vă place? întrebă Daphné.

— Ce? Coniacul, casa, sau dumneavoastră?

— Totul, zise ea. Rhodesia, Salisbury, cascada Victoria, sau, ceea ce vă spun eu.

— Cred că începe să-mi placă, răspunse Malko.

Se simţea rece pe dinăuntru, ca un gheţar. Era un joc plăcut, dar periculos. Daphné puse picior peste picior, făcând să-i scârţâie ciorapii. Câteva clipe vorbiră de una-alta.

De fiecare dată când Malko încerca să aducă discuţia despre Mozambic, Daphné se eschiva făcând pe proasta, iar el nu îndrăznea să împingă lucrurile prea departe, de frică să nu trezească suspiciuni.

Deodată, cu paharul în mână, Daphné se aplecă peste el şi-i atinse buzele.

— Aţi fost foarte amabil în avion, spuse ea.

Dintr-o dată, jumătate din paharul cu lichior de cacao se vărsă pe fusta taiorului. Daphné îl puse jos, cu un mic oftat plictisit.

— Nu face nimic, mă duc să mă schimb! zise ea.

Dispăru în camera de alături, iar Malko observă că mergea cu dificultate. Între vinul sud-african şi crema de cacao...

Draperia care separa livingul de cameră se dădu încet la o parte. Malko înălţă capul şi simţi deodată cum îi creşte adrenalina şi i se accelerează bătăile inimii. Daphné Price îl fixa proptită într-un cot, lângă un scrin de lemn negru, într-o superbă cămaşă de noapte crem, împodobită cu dantelă care se mula pe trupul graţios.

Aproape decentă până în talie, se despărţea mai jos în trei clini şi, din mijloc îi cădea între picioare, descoperind până sus ciorapii argintii. Era tot ceea ce păstrase, ca şi pantofii.

Această viziune de vis avea un amănunt neobişnuit. În

mâna dreaptă, Daphné Price strângea un obiect negru, care, aproape că se confunda cu lemnul scrinului.

Malko recunoscu, totuşi, un pistol automat *Walther P. 38*.

Capitolul IX.

Malko expiră încet, încercând să rămână complet imobil. Vru chiar să schiţeze un zâmbet, care, apăru uşor crispat. Nu se afla pentru prima dată în faţa unei arme, nici a unei femei animate de intenţii rele, dar, acest lucru îi stârnea întotdeauna o senzaţie neplăcută... Încercând să uite prezenţa pistolului, se concentra asupra trupului oferit, în mătase şi dantelă, căznindu-se să ghicească ce voia, totuşi, Daphné Price.

— Sunteţi superbă, spuse el.

Un zâmbet nehotărât depărtă buzele tinerei femei. Expresia din ochii ei era prea înceţoşată de alcool, pentru a se putea deduce ceva. Cu pântecul înainte, uşor sprijinită într-un cot, cu tocurile înfipte adânc în mochetă, părea gata să se dăruiască.

Deodată, îşi schimbă poziţia. Depărtându-se de scrin, se îmbăţoşă, întinse braţul drept înarmat cu pistolul în direcţia lui Malko şi-şi dădu capul pe spate.

Malko nu vedea decât ţeava pistolului *P. 38* care, tremura uşor.

— Aş putea să vă ucid, zise Daphné Price cu o voce groasă. Cu un singur glonţ.

Calm, Malko se sculă şi se duse spre arma aţintită spre el, fără a părăsi, însă, privirea lui Daphné. Timp de câteva clipe, se întrebă dacă ea nu va trage. Dar, tot atât de brusc pe cât îl ridicase, ea lăsă să-i cadă braţul.

Malko veni lângă ea, îi cuprinse şoldurile şi o împinse până la scrinul negru, în poziţia ei iniţială. În picioare, cu picioarele lui între ale lui Daphné, îi căută privirea. Dar, ea lăsase ochii în jos, cu o expresie îmbufnată. Pistolul *P. 38* îi atârna la capătul braţului.

Mâinile lui Malko înaintară atingând mătasea şi poposiră în jurul gâtului ei, fără să strângă. Văzu cum i se dilatau pupilele.

— Şi, dacă, eu te-aş strangula? întrebă el surâzând.

Văzu o scurtă lucire de surpriză în ochii ei, apoi un

zâmbet. În acelaşi moment, Malko simţi ţeava rece a pistolului sprijinindu-se: pe ceafa lui.

Daphné ridică faţa spre el.

— Te-aş omorî eu mai înainte, şopti ea, cu o voce dulce.

Încetişor, aduse pistolul între ei şi apăsă ţeava pe beregata lui Malko. El văzu că trăgaciul era ridicat, dar, înfruntând ameninţarea, o simţi pe Daphné lăsându-se pe el, cu o insistenţă mută.

Brusc, îi fu de-ajuns cu joaca. Liniştit, apucă pistolul de ţeavă şi-l scoase dintre degetele lui Daphné, care se desfăcură fără dificultate. Malko puse pistolul pe scrin.

— De ce ţineţi acest pistol? întrebă el.

Ea zâmbi nehotărâtă, aproape încurcată.

— Nici eu nu prea ştiu. Îl ţin întotdeauna lângă pat. Mă antrenez la tir în fiecare duminică. Poate voi avea curând nevoie de el. Am vrut să vă testez. Dacă v-ar fi fost frică, v-aş fi ucis.

Buzele aproape că li se atingeau, Malko având impresia că flirtează cu o sticlă de lichior de cacao. Daphné era beată, ceea ce făcea să i se urce aiureala la cap.

Mângâie uşor gamba îmbrăcată în argintiu, urcând până la locul în care cămaşa de noapte se despărţea în trei. Îşi strecură degetele de-a lungul dantelei, atingând pântecul bombat. Cu gura întredeschisă, cu ochii ficşi, Daphné îl privea intens, cu o cută mare, verticală, apărută pe frunte. Malko se lăsă niţel mai mult pe ea, obligând-o să-şi desfacă picioarele. Ea se trezi strivită între el şi colţul scrinului şi scoase un mic ţipăt:

— Atenţie, mă doare!

El o simţea lângă el, suplă ca o căprioară. În loc să se îndepărteze, îşi accentuă apăsarea, înlătură cu bună ştiinţă faldul de mătase ce atârna între picioarele ei şi-i dezgoli pântecul. Mâna lui o cuprinse cu o brutalitate voită şi o violă cu degetele.

În loc să se zbată, Daphné întinse capul spre el pentru a-l săruta, dar el întoarse capul.

Proptită cu coatele de scrin, cu picioarele desfăcute, dezgolită până la brâu, Daphné gâfâia.

— Sărută-mă! murmură ea.

Malko nu răspunse. Ca un marinar cu chef, se eliberă şi, fără cel mai mic preludiu, se înfipse în ea, cu un lung ghiont brutal, ajutat şi de această poziţie. Ochii negrii i se închiseră. Daphné îşi muşca buzele şi capul îi căzu pe spate. Malko se înfipse mai adânc, ridicându-se aproape de jos, cu degetele strânse pe carnea moale a şoldurilor ei. Dintr-odată, o simţi încolăcindu-se în jurul lui, strângându-l ritmic, ca o pompă. Cuta ei mare de pe frunte se adâncise. Era o expresie extraordinară, care explica pe de-a-ntregul succesul ei la bărbaţi. Doar o femeie din zece mii era în stare să-şi stăpânească astfel impulsurile.

Malko avea impresia că o mână de fier într-o mănuşă de catifea îi strângea sexul. Alunecau, unul lângă celălalt într-o încăierare furioasă. Picioarele lui Daphné se ridicară de la pământ şi se înnodară în jurul şoldurilor lui Malko. Cu trăsăturile crispate, îşi continua mişcarea ritmică, provocând foarte repede plăcere partenerului său. Rămaseră în aceeaşi poziţie, nu prea confortabilă, apoi, Daphné îşi lăsă încet picioarele să cadă la pământ şi-şi îndreptă bustul, continuând să-l strângă pe Malko precum un cleşte.

— De ce nu m-ai sărutat? întrebă ea.

Malko o privi.

— Nu cred că era ceea ce voiai.

Daphné nu răspunse. Deodată, făcu o strâmbătură de durere.

— Lasă-mă să mă mişc… mă doare spatele.

El se retrase şi ea îl urmă, tot încleştată de el, ca doi câini în călduri. Apoi, dintr-o dată, îl smulse din ea, se întoarse şi-şi trase cămaşa de noapte de pe spate.

O dâră mare, roşie, apăru pe spatele ei: colţul scrinului.

— Mojicule!

Era spus fără mare convingere.

— Dezbracă-te, ordonă ea. Vreau să-ţi simt pielea.

Aproape brutal, începu să-i smulgă cravata, apoi să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Când fu gol, ea îi luă toată îmbrăcămintea şi dispăru cu ea.

— Am oroare de dezordine, spuse ea.

Reveni şi se lungi pe pat.

— Vino!

Distrată, îi mângâia torsul brăzdat de cicatrice.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Era o amintire dintr-o misiune în Hong Kong.

Malko, minţind, spuse:

— Am fost ofiţer în timpul războiului şi am fost rănit.

Ea nu insistă. Cu mâna stângă se apucă să se joace cu sexul lui, fără să caute a-l excita cu adevărat.

— Persoana care a venit în Rolls-ul alb să te ia de la aeroport e amantul tău?

Un zâmbet batjocoritor strâmbă figura ascuţită a lui Daphné.

— Nu sunt femeia unui singur bărbat, spuse ea. Bărbaţii sunt aproape toţi nişte mojici. Am fost măritată, însă, bărbatul meu nu se gândea decât să bea bere şi să alerge după micile *munts*[26]. Într-o zi l-am surprins aici cu una pe care o angajasem pentru câini. Cred că-ţi imaginezi ce-i făcea!

— Pot să-mi închipui, zise Malko.

— Nu! Se distra cu ea şi cu câinii! Câinii mei! Şi pe patul meu! Era să-l omor!

Daphné se răsturnă pe spate, pe perna mov. Amorul părea să o fi trezit din beţie.

— Mâine seară, dacă eşti liber, am să te prezint unuia din prietenii mei. Ar putea să-ţi dea nişte lămuriri pentru articolul tău.

— Ah, da, zise Malko, distrat.

— Este un sud-african, preciză Daphné şi reprezintă *Liniile Aeriene sud-africane* la Salisbury.

— Aş fi încântat, răspunse Malko.

Nu-şi dădea încă seama de adevăratul motiv pentru care Daphné Price, o tânără ambiţioasă şi calculată, pe deasupra şi amanta patronului *Serviciilor Speciale Rhodesiene*, s-a dăruit atât de uşor unui necunoscut.

Nu putea să-şi ia gândul de la Ed Skeetie, dar, adevărul era, poate, mult mai simplu. Din cauza alcoolului, îl dorise şi pe el.

Ca şi cum ar fi ghicit ce gândea despre ea, Daphné se

[26] Păduchi (n.a.).

întinse cu graţia unei feline şi veni lângă el. Contactul pielii lui cu mătasea naturală îi strânse plăcut stomacul. Pe un ton foarte monden, îi murmură la ureche:

— *I want your prick*[27].

Vocea i se schimbase, de parcă ar fi fost altă persoană. De data asta, el o sărută. Ridicând un genunchi, Daphné se întoarse peste el, cu un zâmbet fericit.

Făcură dragoste mai mult timp, în sunetul muzicii care urla, mai încet însă decât Daphné, ce se freca de Malko, cu mâinile crispate de cearşaf. Ea nu se servise de vaginul său elastic. Îl rezerva, probabil, pentru marile ocazii.

*

* *

Nori grei acoperiseră luna plină şi Malko respiră cu plăcere aerul proaspăt al nopţii. Avea gura uscată, capul golit de orice idee, corpul moale. Daphné Price era, poate, o Mata Hari africană şi, cu siguranţă, era femeia cea mai exigentă din sudul Ecuatorului…

Nu-i lăsase nici ultimul strop de erotism în trupul obosit. Nu-şi scosese nici măcar cămaşa de noapte sau pantofii cu tocuri înalte. Doar coafura ei suferise puţin în încăierarea lor.

Îi trebuiră mai puţin de cinci minute pentru a ajunge la *Monomatapa*, unde, portarul adormit părea să nici nu-l recunoască.

Malko va avea o solidă reputaţie de petrecăreţ. Trebuia s-o revadă pe Daphné a doua zi, la biroul ei.

Se dezbrăcă, îşi goli buzunarele şi se opri, ca şi cum o mână enormă îi strângea pieptul.

Portofelul lui, care, înainte de cină se găsea în buzunarul interior stâng, era acum în dreapta! Îl deschise şi scoase toate hârtiile. Din fericire, nu avea nimic compromiţător, nimic care să aibă legătură cu *C.I.A.* Memoria lui fantastică îi permitea să nu scrie nimic…

Se aşeză pe pat, cu un gust de cenuşă în gură. Toată scena cu cămaşa de noapte, atât de erotică, atât de spontană, atât de minunată, nu fusese decât o *put on*[28], o

[27] Îţi vreau sexul (n.a.).

[28] Înscenare (n.a.)

cursă. Daphné Price îl atrăsese deliberat în patul ei, pentru a putea să-i cotrobăiască buzunarele, sau, pentru a pune să-i fie cotrobăite, deoarece ea nu avusese timpul necesar.

Deci mai era cineva în apartament! Încerca să-şi imagineze cum de au putut să-l bănuiască rhodesienii.

I-a fost greu să adoarmă. Îşi amintea ceea ce-i spusese Jim Gaven. Putea să dispară fără să lase urme, căci, rhodesienii nu practicau schimbul de agenţi. Era, război pe viaţă şi pe moarte!

*

* *

Rochia mini cu flori se oprea la jumătatea coapselor lui Daphné Price; picioarele lungi păreau şi mai lungi pe nişte sandale de lemn pe care tânăra femeie era cocoţată.

Malko se întreba cum putea să se aşeze fără a comite un atentat la pudoare sau a provoca patronului său un infarct. Ea zâmbi văzând surpriza lui.

— E atât de frumos în dimineaţa asta, că mi-a fost poftă să mă îmbrac de vară. În curând va fi iarnă. Uite ce mi-ai făcut.

Se întoarse, ridicându-şi rochia deasupra unui slip minuscul de bumbac alb şi-i arătă dâra roşie de pe spate. Colţul scrinului!

— Sunt dezolat, spuse Malko.

Deasupra biroului lui Daphné, un afiş anunţa: *„Atenţie, un cuvânt poate fi o bombă! Teroriştii veghează!”*

Daphné se întoarse la maşina de scris, cuminte ca o fetiţă la prima comuniune.

— N-am să pot lua dejunul cu tine, spuse ea. *Consiliul de Miniştri* nu s-a terminat şi trebuie să rămân aici. Dar, diseară, vom lua cina cu prietenul meu Hans, care a acceptat invitaţia…

Malko îi sărută mâna, înainte de a face nişte gesturi deplasate într-un birou guvernamental. Daphné era, într-adevăr, regina provocatoarelor. Deodată, îşi aminti de portofelul schimbat de la locul lui şi entuziasmul îi scăzu.

— Pe diseară, zise el.

— Pe diseară, răspunse Daphné. O zi bună!

El ieşi din clădirea mov-cenuşie unde se găsea guvernul

ilegal din Rhodesia şi se întoarse pe strada Jameson.

*

* *

Malko îi alungă pe vânzătorii negri de antichităţi care se precipitau spre el cu sculpturile lor hidoase. Un negru îl urmări cu insistenţă, lipicios şi zâmbitor... repetând litania sa comercială:

— Domnule, lucruri bune, nu scumpe, splendide... priviţi struţul. Cuvântul *struţ* izbi creierul lui Malko. Întoarse capul spre negrul deşelat, cu o talie subţire ca de fată.

În mâna dreaptă avea un cap de abanos, iar în stânga, un struţ din mărgele multicolore. Negrul zări licărul de înţelegere din ochii lui Malko şi zise repede, cu voce şoptită, deşi nu era nimeni în apropiere:

— Domnule, duceţi-vă imediat la staţia de autobuz.

Se îndepărtă imediat, ca şi cum Malko ar fi refuzat propunerile lui şi, se aruncă automat asupra altui străin care intra la *Monomatapa*. Malko făcu cale-ntoarsă spre maşină şi demară.

Exista, totuşi, o mişcare clandestină neagră în Salisbury. Ordinea frumoasă a străzilor întretăindu-se în unghi drept, pietonii bine îmbrăcaţi, negrii politicoşi şi docili, înţelegerea aparentă care comanda raporturile între negri şi albi; totul era doar o iluzie.

Explozia mocnea. Iminentă. El căută pe hartă locul în care se găsea staţia de autobuz.

Capitolul X.

Un autobuz a cărui inscripţie indica *Umtali* plecă de sub nasul lui Malko, înecându-l într-un nor de gazolină. Nici nu i se mai distingea conturul, care, dispărea printre grupurile de oameni îngrămădiţi pe capotă, cu bagaje, agăţaţi de portierele deschise, lipiţi de ferestrele care nu mai aveau demult geamuri.

Malko avea impresia că plămânii i se umpleau de acid sulfuric. Negrii care aşteptau, aşezaţi chiar pe jos, parcă nici nu-şi dădeau seama de asta.

Soarele ardea feroce peste sutele de călători ce aşteptau autobuzul care-i aducea înapoi în satul lor. Aşteptarea putea să dureze o jumătate de zi sau o săptămână. Nimeni nu se plângea şi nici nu luau cu asalt autobuzele. Nu se auzeau nici strigăte, nici certuri... era doar o imensă resemnare!

Autogara era, ea însăşi, un oraş cu negustorii care-şi etalau marfa chiar pe jos, cu taxiurile colective uzate la maximum şi autobuzele vechi, aliniate pe bulevardul vecin cu strada Beatrice.

Malko scuipă gazolina, ocolind o familie care-şi gătea mâncarea pe un foc improvizat.

Îşi continuă explorarea, neştiind nici măcar pe cine caută. Era singurul alb care rătăcea printre grupurile de negri.

Totuşi, cartierul Hartfielde era plasat, faţă de centrul Salisbury-ului, cam cu doi kilometri mai la sud. Era, deja, o altă lume.

Din momentul în care trecuse pe sub podul de cale ferată care limita oraşul alb, nu văzuse decât un imens cimitir, zone industriale şi case cu acoperişuri de olane, îngrămădite câte douăsprezece pe un hectar.

Îşi parcase maşina sub un pomişor superb cu flori roşii şi, se avântase cu indiferenţă ironică.

Câţiva puşti cu părul creţ, desculţi, îl urmau plini de curiozitate.

Făcu cale-ntoarsă de-a lungul unui şir de corturi, unde, se îngrămădeau familiile în trecere, în mijlocul unei harababuri

de nedescris. Cocoţat pe un butoi vechi, un negru ciupea corzile unui instrument muzical improvizat, făcut dintr-un bidon de ulei găurit, prelungit cu un mâner de lemn.

Muzicantul îi adresă un zâmbet lui Malko, strigându-i:

— Ei, domnule, dacă-ţi place muzica, vino!

Îi arătă un cort mic. Malko se pregătea să-l urmeze, când, zări în penumbra cortului o figură deschisă şi armonioasă deasupra unu bust fantastic, cuprins cu mare greutate într-un tricou portocaliu Telefonista de la *Biserica Metodistă Unită*! Ea îi făcu un semn discret.

Deci, ea era *struţul*...

Malko se aplecă şi se vârî în cort. Imediat, muzicantul coborî de pe butoi şi se plasă în faţa deschizăturii strâmte a cortului.

Telefonista şedea pe jos. Purta nişte blugi vechi. Simţind că Malko o fixează cu privirea, lăsă imediat ochii în jos şi, cu un surâs, îi întinse mâna.

— Mă cheamă Fayette.

Avea o piele dulce şi fină. Dar, atmosfera din cort era aproape irespirabilă. În treizeci de secunde, Malko fu scăldat în sudoare. Într-un colţ se îngrămădeau o negresă mare, înconjurată de o liotă de copii tăcuţi, care se uitau miraţi la el.

Fayette părea nervoasă şi neliniştită.

— Aţi aflat ceva? întrebă Malko.

Negresa îl fixa cu ochii ei căprui.

— Poate, spuse ea, dar mai trebuie verificat. Este un alb care ar putea fi acel Bob pe care-l căutaţi. Este belgian, mercenar angajat în armata rhodesiană şi trăieşte cu o negresă, Mathilda, care locuieşte la Rotten Row. Ceea ce este ciudat e că, în loc să fie pe front, e tot timpul la Salisbury. Mi s-a spus că este văzut cu cei din *Brigada Specială*...

— Asta-i tot?

— Fata cu care trăieşte i-a spus unei prietene că el va câştiga în curând mulţi bani...

Malko rămase tăcut. Poveştile despre un mercenar mitoman nu reprezentau mare lucru! Africa era ţara poveştilor; totuşi, acest Bob, putea fi foarte bine cel despre

care Ed Skeetie auzise vorbindu-se. Deci, amestecat în planul *East Gate*.

Afară, „chitaristul”, îşi tot mângâia instrumentul improvizat... Malko nu mai putea de căldură. În faţa lui, Fayette îl observa, impasibilă şi impenetrabilă. Ea nu părea a simţi căldura.

— Cum aş putea să-l găsesc pe acest Bob? întrebă Malko.

Fayette clătină capul:

— Nu ştiu unde locuieşte. Doarme adesea la Mathilda şi se duce în fiecare seară la *Queen*...

Malko îşi aminti de prima sa seară în Salisbury.

O fixă pe Fayette:

— Puteţi veni cu mine diseară la *Queen*? De unul singur, mi-ar fi greu să intru în contact cu Bob...

Un licăr de surpriză trecu prin ochii mari, căprui ai negresei.

— Hm... Nu ştiu, zise ea. N-am fost niciodată la *Queen*. E un loc cam deocheat, ştiţi dumneavoastră...

— Ştiu, spuse Malko. Dar şi dumneavoastră ştiţi de ce sunt eu în Rhodesia...

Negresa părea că se gândeşte, nedecisă între dorinţa de a-l, ajuta pe Malko şi repulsia de a merge la *Queen*.

— De acord, zise ea în sfârşit. Dar, dacă vă interoghează, trebuie să spuneţi că m-aţi văzut numai la birou.

— Foarte bine, spuse Malko. Cum ne întâlnim?

— Am să vă aştept în faţă la *Queen*. Este o pizzerie pe strada Raleigh.

Malko nu avu timp să răspundă.

„Muzicantul” se întoarse brusc şi spuse un singur cuvânt:

— *Hokoyo*[29].

Faţa lui Fayette deveni cenuşie.

— *Brigada Specială!*

Malko auzi sirenele poliţiei. Fayette se repezi în spatele cortului şi, îndepărtând o fâşie de pânză, dispăru într-o fracţiune de secundă. Malko făcu stânga-mprejur şi ieşi pe unde venise... „Muzicantul” dispăruse şi el.

Văzu imediat vreo zece poliţişti în kaki, albi şi negri, cu bastoane în mână, picioarele încălţate cu şosete lungi, albe

[29] Pericol in limba matabele (n.a.).

şi în pantaloni scurţi. Încercuiau liniştit zona în care aşteptau călătorii, oprind autobuzele să mai plece. Negrii nici nu încercau să fugă.

Fayette dispăruse în mulţime.

Malko plecă întâi în direcţia opusă maşinii sale, apoi reveni, făcând eforturi să rămână calm. Ce însemna această bruscă descindere a poliţiei?

Era gata să ajungă la maşină, când, un B.M.W. Albastru cu alb stopă în faţa lui. Din maşină coborâră patru oameni înarmaţi cu mitraliere *Sterling*.

Unul mustăcios, se îndreptă spre Malko cu o figură severă, îl salută cu un semn din cap şi zise cu o voce calmă:

— Bună ziua, domnule. Ne puteţi spune ce faceţi aici?

Malko afişă un aer cât mai surprins cu putinţă.

— Mă plimb, spuse el. Cine sunteţi dumneavoastră?

— *Brigada Specială*, domnule, răspunse poliţistul. Facem o razie pentru a descoperi terorişti periculoşi.

— A! Înţeleg, spuse Malko. Totuşi, negrii aceştia par foarte liniştiţi.

— Aşa par aproape toţi, domnule, zise poliţistul. Dar, noi trebuie să fim vigilenţi. Dumneavoastră nu sunteţi din Salisbury, nu-i aşa?

Malko zâmbi, înfruntând ochii albaştri şi reci ai mustăciosului.

— Nici gând. Sunt ziarist din Viena.

— Aha, înţeleg.

Mustăciosul îl fixa pe Malko cu intensitate. Întrebă cu o voce mieroasă:

— Aveţi întâlnire cu cineva aici?

*

* *

Malko nici nu tresări, căci se aştepta de la bun început la această întrebare.

— Cu nimeni! afirmă el. Mi s-a spus, însă, că este un loc pitoresc şi mă plimbam.

Poliţistul înălţă capul.

— Într-adevăr, locul este interesant pentru un străin.

Nu părea dispus să-l lase aşa uşor pe Malko, care, nu reuşea să discearnă dacă convorbirea era rodul întâmplării

sau al unui plan dinainte stabilit.

— Ei, camarazi, vă puteţi răspândi acum…

Legănându-şi bastonul de lemn, un poliţist alb în şort înainta către un grup de negri care priveau o negresă ce se zbătea urlând, între alţi doi poliţişti. Îl muşcă pe unul dintre ei, care scoase un ţipăt ascuţit. Imediat, celălalt îşi învârti bastonul şi-l repezi pe capul tinerei femei. Zgomotul lemnului care lovea pielea capului îl umplu pe Malko de dezgust. Într-o clipă, figura negresei fu plină de sânge.

Poliţistul care-l interoga pe Malko clătină capul, cu o tristeţe prefăcută.

— Fetele astea sunt toate nişte isterice, domnule!

Pe fata leşinată şi plină de sânge o aruncară într-un B.M.W. Maşina demară imediat, în urletul sirenei.

— De ce o arestaţi pe femeia asta? întrebă Malko, ţintuit pe loc.

— E o agitatoare comunistă, zise poliţistul de la *Brigada Specială*. O bănuim că deţine explozibil.

Încetul cu încetul, viaţa îşi relua cursul în autogară.

Ceilalţi poliţişti dispăruseră. Cel din faţa lui Malko, spuse:

— Domnule, vă rog să aşteptaţi o clipă, trebuie să previn biroul.

Malko îl văzu îndreptându-se spre maşină şi luând un megafon. Era prea departe pentru a auzi ce se vorbea. Conversaţia dură aproape cinci minute. Într-un sfârşit, poliţistul lăsă microfonul şi se reîntoarse spre el.

— Domnule, cred că trebuie să mă însoţiţi până în strada 4. Aveţi maşină?

Malko simţi o pişcătură neplăcută pe şira spinării. Era prins cu blândeţe, fără invective, fără ţipete, în stil englezesc.

Se întrebă dacă să încerce să fugă. Dar, într-un oraş atât de mic precum Salisbury era imposibil.

— Mă arestaţi? întrebă el.

Poliţistul făcu o mină şocată.

— Nicidecum, domnule. Cred doar că, domnul comisar al poliţiei vrea să vă vorbească. Vreţi să urmaţi maşina mea? Este pe strada 4.

Se urcă în B.M.W. şi, Malko se îndreptă spre Datsun. Ar fi

vrut tare mult să-l prevină pe Reg Whaley. Dar cum? Era prins acum în angrenaj.

*

* *

Pe jos era o mitralieră *Uzi*, un încărcător şi două mine anti-tanc. Pe perete, poze cu mitraliere grele, sovietice.

Malko parcase maşina în curtea clădirii Maufe, a cărei placa anunţa oficial „*Supraveghere Geologică*", ca şi cum asta ar fi pul înşela pe cineva…

Biroul în care se afla era la parterul imobilului din cărămida roşie, cu trei etaje. O reţea de cabluri electrice se întindea între ferestrele sale şi clădirea vecină, care servea oficial drept bază pentru *Brigada Specială*.

Malko îl examină pe omul buhăit, cu ochii albaştri, din spatele biroului. Acesta îi întinse mâna lui Malko, cu un zâmbet silit.

— Sunt inspectorul Ted Collins. Sunt dezolat că v-am făcut să veniţi până aici, dar, oamenii noştri au ordine foarte stricte. Trebui să ne aducă orice persoană găsită într-o situaţie mai deosebită.

— Şi ce este deosebit să te afli într-o autogară?

Poliţistul îşi accentuă zâmbetul.

— Nimic, domnule. A fost o coincidenţă neplăcută că vă aflaţi acolo în acelaşi timp cu mai mulţi terorişti. Voiam doar să mă asigur că nu aţi avut nici o legătură cu ei. Meseria dumneavoastră de ziarist poate să vă împingă câteodată la imprudenţe…

— Nu cred că este cazul, zise rece Malko. Dar, m-a frapat brutalitatea cu care s-a efectuat arestarea unei femei.

Ted Collins înălţă capul.

— E regretabil, dar, această negresă a simulat isteria pentru a încerca să fugă. Este foarte periculoasă: însoţeşte tinere teroriste care revin la Salisbury cu bombe şi arme, după ce au făcu instrucţie în Mozambic. De asta se afla în autogară. Am mai arestat încă trei tinere ca ea.

Îi arătă lui Malko minele de pe jos. Acesta era perplex.

Inspectorul Collins părea chiar sincer. Făcu înconjurul biroul şi se apropie de Malko.

— Domnule, sunteţi liber, zise el. Regret că v-am făcut să

pierdeţi timpul, dar, trebuie să dăm dovadă de o vigilenţa excepţională. Succes pentru restul sejurului.

Îl conduse pe culoar. Mai mulţi negri cu cătuşe aşteptau pe o banchetă, păziţi de un poliţist negru, tot în kaki. Nici o urmă de violenţă. Printr-o uşă întredeschisă, Malko zări o secretară blondă, planturoasă, care-şi făcea manichiura. Era un dute-vino continuu de poliţişti în civil, cu dosare în mână. Dar, nu semăna a *Gestapo*...

Ted Collins îi mai strânse mâna o dată, înainte de a-l părăsi. Malko se reîntoarse pe strada 4, stradă lată, cu două benzi.

Fayette o fi putut să scape? O fi la ea acasă? Şi, mai ales, cei de la *Brigada Specială* or fi crezut povestea lui?

Îşi spuse că, dacă ar fi făcut legătura cu fugarul din scuarul Cecil l-ar fi reţinut. Doar dacă nu se joacă de-a şoarecele şi pisica.

*

* *

— Bun venit la *clubul Quill*!

Reg Whaley ridică paharul cu whisky autohton şi se strâmbă după ce bău. Malko îşi muie buzele în lichid. Era infect. Dar, aici nu găseai nimic altceva. Whisky-ul de import era din ce în ce mai rar. Rhodesia avea nevoie de toată valuta sa pentru a cumpăra arme.

Cam douăzeci de persoane se înghesuiau în localul minuscul cu pereţii tapetaţi cu caricaturile Primului Ministru, Ian Smith. Aici, însă, nu se simţea mirosul de prăjeală ca în restul hotelului *Ambasador*, care primea şi albi însoţiţi de negrese.

Ziariştii şi agenţii de toate soiurile îl frecventau regulat. Malko şi Reg erau înghesuiţi lângă jocul cu săgeţi. Ziaristul englez îşi schimbase costumul, dar, cel nou era tot atât de boţit şi pătat ca şi cel vechi. Ochii săi mici, cenuşii, se mişcau neîncetat. Şopti la urechea lui Malko:

— Îl vedeţi pe tipul cu mustaţă de la bar? Este de la *Brigada Specială*.

Malko privi în direcţia indicată şi avu un şoc. Era poliţistul care îl interpelase în autogară!

— Ştiu, făcu el.

Reg părea foarte nervos.

— Trebuie să fac un truc, propuse el. Veniţi cu mine…

Privirea lui spunea mult mai mult decât cuvintele. Imediat ce ajunseră pe bulevardul Union, Reg Whaley arboră o mină contrariată.

— *Brigada Specială* se interesează de dumneavoastră, anunţă el. Au venit să mă caute, ştiind că vă cunosc şi mi-au pus o serie de întrebări. Le-am spus că sunteţi un tip curat, un ziarist simpatizant. Dar, cel care a venit, Peter Moore, lucrează chiar pentru Roy Golder. Nu este obişnuita verificare a ziariştilor străini.

— La ce oră? întrebă Malko.

— La ora trei.

Deci, după interpelarea lui. Inspectorul Collins minţise! Ei nu îl crezuseră!

Plecară împreună pe jos spre biroul lui Reg Whaley.

— Acum ştiu că suntem prieteni, zise Reg, cu obişnuitul său râs mic şi sec. Aţi văzut-o aseară pe Daphné Price?

— Am văzut-o, spuse Malko. Este o femeie fascinantă.

Reg Whaley scăpă un râs scrâşnit!

— E o târfă! Îi prezenta mici negrese bărbatului ei şi refuza să se lase posedată, până când, săracul, era să înnebunească şi să se lase prins. Astfel, ea şi-a putut păstra apartamentul…

— Frumoasă figură, comentă Malko.

Reg îşi scuturâ coama cenuşie, în timp ce treceau prin faţa clădirii de sticlă a ziarului *Rhodesia Herald* şi, zise:

— Tipului care era în seara asta la *Quill*, Don Christie de la *P.U.T.U.*, i se atribuie istorii cam murdare. Se pare că, i-a scos ochiul cu degetul unui tip la care s-a găsit explozibil şi că, i-a tăiat nervul optic cu un cleşte… Este rareori văzut la *Quill*. Eu l-am observat. Nu v-a scăpat din ochi, uitându-se prin oglinda de la bar şi, cred că venise special pentru dumneavoastră.

— Ei torturează mult? întrebă Malko.

— Încep cu blândeţe, mărturisi Reg cu râsul său sarcastic. Puţină electricitate, câteva degete tăiate, câteva lovituri de baston. Totul, noaptea, acolo unde aţi fost. Este centrul de Interogatoriu al *Brigăzii Speciale*. În faţă e o

mănăstire, dar, toţi sunt liniştiţi, pentru că ştiu că negrii nu îndrăznesc să se plângă. Nu încă.

Sosiseră în faţa biroului lui Reg. Ziaristul aruncă o privire în jur în timp ce, dintr-un Austin verde, scoase o sticlă de whisky.

— Reg, zise Malko, ar fi, poate, mai bine să nu vă mai văd. Mi-e teamă că povestea asta ar putea fi foarte periculoasă pentru dumneavoastră…

Micuţul ziarist ridică din umeri şi zise filosofic:

— Eh, englezii mi-au spus că vor împroşca pereţii cu creierul meu… dar am scăpat. Din fericire, majoritatea celor din *Brigada Specială* au *solid between the ears*[30].

Malko îşi zise că putea avea încredere în ziarist.

— Cunoaşteţi o negresă care lucrează la *Biserica Reformată unită*, Fayette?

Reg zâmbi, complice.

— Dar, văd că frecventaţi numai fete superbe… Fayette e super! Se pare că are sânge alb, tatăl ei adevărat fiind un misionar reformat, care, s-a cam jucat cu o *matabelă*… Are o anumită greutate pentru că, reverendul Sogwala e amantul ei.

— Cu ea trebuie să mă întâlnesc diseară, zise Malko.

Râsul lui Reg era acum vesel de-a binelea.

— Sogwala îmbină utilul cu plăcutul! zise el. Cinaţi cu mine?

— Nu, răspunse Malko, cinez cu Daphné şi cu un oarecare Hans, care este şeful *Liniilor Aeriene Sud-Africane* la Salisbury.

Reg îi aruncă o privire stupefiată.

— Hans Guern! Eh, el e reprezentantul *Biroului Securităţii se Stat*. E trup şi suflet faţă de *Brigada Specială*. Ciudat! Nu prea e genul de om pe care să-l prezinţi ziariştilor.

— De ce?

— O să vedeţi, zise Reg. Dar, nu vorbiţi prea mult…

Malko nu mai înţelegea nimic.

Brigada Specială îl suspecta şi, în acelaşi timp, îi deschidea nişte uşi.

— Vreţi o armă? propuse Reg Whaley. Am un pistolet.

[30] Au creierul lichefiat (n.a.).

Malko clătină capul.

— Nu. N-o să mă bat cu *Brigada Specială*. Sunt aici pentru a culege informaţii, nu pentru un război.

Reg îl măsură cu ironie:

— Nici Ed Skeetie sau Jim Gaven nu făceau război…

Capitolul XI.

— Când albii au descoperit Africa, au masacrat animalele sălbatice şi i-au păstrat pe negri. Era mai bine dacă făceau invers.

Accentul gutural african dădea şi mai multă violenţă cuvintelor.

Soţia lui Hans Guern aruncă o privire intensă peste masă, ca pentru a descoperi o contradicţie. Era o creatură mare şi solidă, blondă, cu un farmec impunător. Hans Guern îi ajungea de-abia la umăr. Se întoarse spre Malko cu un zâmbet indulgent.

— Soţia mea e un pic cam exagerată, dar, familia ei a avut multe probleme cu *cafrii*... Ei dădeau neîncetat foc recoltelor, fermelor din Transvaal.

Malko nu reuşea să-şi ia ochii de pe figura sud-africanului, tot timpul agitat de ticuri care-i făceau riduri la ochi, îi mişcau ceafa şi-i provocau ciudate zâmbete necontrolate. În toată această agitaţie, era greu să-i ghiceşti adevărata expresie.

Daphné Price râse sec.

— Trebuie spus că, pe un perete, un cap de *koudou* e mai decorativ decât unul de *cafru*...

Soţia lui Hans Guern hohoti zgomotos.

Înainte de a se aşeza la masă, stătuseră aproape o oră la bar, unde, un barman irlandez, bărbos şi roşcovan, îi servise, conştiincios, cu o porţie masivă de băuturi.

Localul era socotit ca fiind cel mai bun restaurant chinezesc din Salisbury. Li se rezervase o masă mai retrasă.

Daphné Price purta rochia lungă, albă, în care Malko o văzuse la Victoria Falls şi un coc în care era prinsă o floare roşie. Dădea o impresie ciudată de ceva ireal. Hans Guern era prea politicos, la fel ca inspectorul Ted Collins, dar, Daphné Price părea prea înamorată.

Doar Fayette îi părea reală.

Deodată, Malko avu impresia că se pregăteau să-i joace o uriaşă comedie. Li se aduse o clasică friptură de raţă, care,

semăna a orice, numai a bucătărie chinezească nu.

Sub masă, piciorul lui Daphné se lipea de cel al lui Malko.

Hans Guern se aplecă spre el.

— Cred că, în curând, Rhodesia va avea veşti bune de anunţat lumii întregi, zise el pe tonul unei confidenţe.

Cu ticurile lui, nu ştiai niciodată dacă glumea sau era serios.

— Ce ştiri? întrebă Malko.

Sud-africanul luă un aer misterios. Un ochi parcă spunea celuilalt *la dracu'*, ceea ce-i făcea privirea misterioasă.

— Daphné mi-a spus că scrieţi un articol despre Rhodesia, zise el. Şi că ne simpatizaţi. Aţi auzit vorbindu-se de planul *East Gate*?

Malko datoră stăpânirii de sine faptul că nu a înghiţit un os de raţă. Daphné Price îl fulgeră pe sud-african cu privirea.

— Hans!

Vocea plesnise, ca o lovitură de trăsnet.

Hans Guern avu un tic care-i răsuci gâtul, sorbi puţină supă chinezească şi-i zâmbi tinerei femei.

— *East Gate* este o idee a Primului Ministru, zise el cu voce joasă. Ştiţi că discuţiile cu *A.N.C.* Au eşuat din cauza intransigenţei negrilor. Ei doreau totul, imediat... Ca întotdeauna! Dar, în fond, viitorul se joacă pe lângă Mozambic. Prima etapă a acţiunii Primului Ministru a fost numirea a zece negri în guvern, cea de-a doua veste: o întâlnire cu Samora Machel.

— Pe faţă? tăie Malko.

Hans Guern râse condescendent.

— Sigur că nu!

Ceea ce afla Malko depăşea orice imaginaţie, dar, în Africa totul era posibil.

Ca şi cum i-ar fi ghicit obiecţiile, Hans Guern zâmbi cu înţeles.

— E surprinzător, nu-i aşa? Dar, nu uitaţi *factorul K*!

— *Factorul K*?

Sud-africanul izbucni într-un râs plin de bună dispoziţie.

— K de la *Kafre*! Sunt negri, nu vietnamezi. Există întotdeauna o cale să te înţelegi cu ei. Uitaţi-vă la Coasta de

Azur. Tocmai au început să elibereze drept de trafic companiilor noastre aeriene, pentru a ateriza la Abidjan… Negrilor nu prea la place asta Ei, când vorbesc, au impresia că lucrurile sunt deja rezolvate. Noi, însă, nu vorbim, noi acţionăm…

O lumină neliniştitoare apăru în ochii lui schimbători…

— Când va avea loc această întâlnire? întrebă Malko, între scepticism şi curiozitate.

Hans Guern schimbă o privire cu Daphné Price, care, clătină imperceptibil capul, de la dreapta la stânga.

— În câteva zile, zise evaziv sud-africanul. Bineînţeles, într-un loc secret.

Era tot atât de uimitor ca o întâlnire Churchill – Hitler în 1942.

— Care este obiectivul? întrebă Malko.

Hans Guern se întoarse pentru a verifica dacă nu sunt ascultaţi.

— Samora Machel şi Ian Smith s-au pus de acord, şopti el. Rhodesienii vor ajuta *FRELIMO* să lichideze opoziţia musulmană în nordul Mozambicului şi Machel va împiedica gherilele din *Armata Populară Unită a Zimbabwe* să vină şi să fie masacrate aici. Mai târziu, capii acestor mişcări vor intra în guvernul de tranziţie şi, toată lumea va fi mulţumită: rhodesienii, mozambicanii, ca şi gherilele care nu vor mai fi ucise inutil…

Malko îi sorbea cuvintele. Bineînţeles că totul părea ireal, dar, existau acorduri atât de ciudate în Africa…

În Angola, *F.N.L.A.* Fusese bine susţinută de chinezi şi de americani, în acelaşi timp!

Deşi frontiera zambiană era închisă şi Mobutu proclamase *Războiul Sfânt* contra Rhodesiei, convoaie cu armament treceau din Zair în Rhodesia, via Zambia. Cărbunele rhodesian pleca spre Zair şi, de acolo, se aduceau arme belgiene.

După cele spuse de Hans Guern însemna că, *Armata Populară Unită a Zimbabwe* îşi elimina vechiul rival, *A.N.C.*

— Lumea trebuie să înceteze să creadă că rhodesienii sunt nişte imbecili mărginiţi care nu se gândesc decât să ucidă negri.

Vocea sa urcă cu un ton:

— Ian Smith este cel mai mare om de stat, după Churchill. Se vor masacra între ei, întări Guern. Tragic, ca în Angola.

— Sau ca în Mozambic, adăugă pe un ton lugubru Daphné Price.

Un înger trecu şi fugi, îngrozit de atâtea predicţii sumbre.

Malko nu ştia ce să mai creadă. Planul *East Gate* părea de-a dreptul aberant. Dar, în Rhodesia se auzeau în fiecare zi discursuri aberante, care corespundeau, totuşi, unei anumite realităţi.

Samora Machel avea probleme interne. Ar fi putu foarte bine să accepte propunerile lui Ian Smith, ca să câştige timp.

În orice caz, trebuia să transmită de urgenţă la *C.I.A.* Ceea ce tocmai aflase. Apoi să continue totuşi, discret, ancheta.

— E fantastic, spuse el pe un ton convins, asta va aduce multe schimbări.

— Totale, zise Hans Guern hotărât, luând nota de plată.

Ticurile păreau să se agraveze din cauza alcoolului.

Deşi era doar ora zece, restaurantul era deja gol. Strada Manica era şi ea pustie. Malko remarcă o etichetă roşie, lipită pe parbrizul Mercedes-ului lui Hans Guern: *Rugaţi-vă pentru Rhodesia*.

Înainte de a se despărţi, Hans Guern îi spuse lui Malko:

— Vă acord încrederea. Nu vorbiţi nimic decât peste zece zile.

— Promit, jură Malko.

Imediat ce fură în maşină, Daphné îi zise:

— Hans v-a vorbit de acest plan pentru că e ideea lui. Sud-africanii au aranjat contactele de la Johannesburg. Sunt în termeni buni cu Machel şi îi cumpără curentul electric de la Cabora Bassa.

*

* *

O lumânare parfumată ardea pe o masă, în apartamentul intim. Fără marea blană de panteră aşternută pe jos te-ai fi putut crede într-un cartier din Londra. Daphné dispăru

imediat după ce sosiseră şi, reapăru, mulată în extravaganta cămaşă de noapte.

De data asta, fără pistol, dar cu lichiorul de cacao şi cu coniac.

— Tu nu te dezbraci? întrebă ea încet.

Malko se gândea la Fayette, care, probabil, îl aştepta. N-avea nici un chef să facă amor.

Daphné îl sărută încet şi expert. Contactul cu mătasea şi dantela era eminamente afrodisiac şi, bunele intenţii ale lui Malko păliră serios.

Îşi consultă discret ceasul: era zece şi jumătate. Şi-ar fi făcut din Daphné un duşman de moarte dacă ar fi lăsat-o în starea asta.

Ea îl aştepta, răsturnată pe spate, cu un picior pe masa joasă, cu altul pe braţul divanului. Fără măcar să se dezbrace, Malko se năpusti în ea. Daphné îl primi cu un mormăit încântat, se agăţă de el cu ochii închişi, cu o încăpăţânare de furnică. Deodată, deschise ochii şi spuse cu voce schimbată, fără timbru:

— Eşti nebun! Mă termini!

Era o avertizare pe termen scurt. Dintr-o mişcare, îndepărtă masa. Pântecul i se lipi atât de tare de Malko, încât, îl durul. Apoi, se lăsă să alunece pe mochetă şi îl satisfăcu în modul cel mai delicat. Malko începea să înţeleagă cum reuşise ea.

Era o amantă extraordinară, reunind într-un cocktail perfect tandreţea, cinismul şi erotismul. Foarte repede, Daphné se ridică, aprinse o ţigară şi întrebă:

— Îţi place cămaşa mea de noapte?

— E fermecătoare, zise Malko. De unde e?

— Amantul meu mi-a adus-o de la Londra. Aici nu se găseşte nimic.

Malko n-avea decât o singură idee: s-o şteargă la *Queen*, să încerce să pună mâna pe misteriosul Bob.

Daphné îi trecu deodată braţele în jurul gâtului şi întrebă:

— Nu vrei să rămâi?

Malko căscă intenţionat şi-i cuprinse sânii.

— Am cerut ziarului meu să mă sune în noaptea asta la hotel, sau, foarte devreme, mâine dimineaţă. Telefonul nu

funcţionează prea bine în timpul zilei.

Era deja în picioare.

Daphné îl însoţi până la uşă şi se lipi de el.

— Te mai doresc încă, şopti ea duios.

— Amantul tău nu face dragoste cu tine? întrebă Malko râzând.

Daphné clătină trist capul.

— Îl văd foarte puţin. E atât de ocupat şi, pe deasupra, îl şi supraveghează nevasta. Doar când e plecată în străinătate ne putem vedea. De altfel, el nici nu e atât de tânăr ca tine…

Malko îi sărută mâna, fără să răspundă.

Treizeci de secunde mai târziu, cobora pe strada Mofat.

Îi trebuiră mai puţin de cinci minute pentru a ajunge pe strada Pioneer şi parcă maşina aproape de *Queen*, pe o străduţă întunecată, Raleigh. Zări neonul firmei şi se îndreptă într-acolo, perplex.

Salisbury-ul părea că se transformase într-un uriaş teatru de umbre. Avea impresia că viaţa nu-i mai era în pericol, dar că, încercau să-i spele creierul, să-l intoxice.

Pizzeria părea pustie. Nu avu timp să intre că, Fayette, care-l pândea, apăru dintr-o boxă.

Malko o uită instantaneu pe Daphné Price.

Fayette era sublimă. Sânii ei fabuloşi erau încătuşaţi într-un bolero de pânză cafenie dedesubtul căruia, se vedea o bucată mare de piele care cobora până mai jos de ombilic. Partea de jos a corpului era învelită într-o fustă largă, de aceeaşi culoare. Cele două piese erau, practic, la fel ca pielea ei, ceea ce-ţi dădea impresia că era goală. În pantofii cu tocuri înalte îl depăşea pe Malko.

Văzându-l, trăsăturile i se destinseră.

— Mi-era teamă că n-o să mai veniţi, zise ea.

— Şi mie, răspunse Malko. Nu v-au găsit?

Ea clătină capul, crispată din nou.

— Nu. Nici n-au venit la mine. Am avut noroc.

Malko îi luă braţul.

— Îi vom da gata la *Queen*, spuse el, zâmbind.

— Nu-mi prea place locul, răspunse Fayette. E plin de prostituate.

*

* *

— Iată-i, urlă Fayete pentru a domina zgomotul orchestrei. Lângă bar. E cel cu tricoul albastru şi e cu Mathilda.

Malko privi peste umărul ei şi zări un om blond, cu umeri laţi, însoţit de o negresă în rochie lungă, destul de frumoasă, cu o figură rotundă şi plată, cu o claie de păr creţ.

Ringul de la *Queen* era ticsit de perechi care făceau, practic, amor pe loc, în ritmul asurzitor al muzicii.

Strâns lipiţi de negrii, albi şi metişi încercau să se potolească de-a-n picioarele, pentru a nu trebui să plătească. Băieţii negri îşi petreceau timpul împuşcând cutiile goale de bere.

Era exact ca prima dată când veniseră aici.

Muzica părea s-o fi enervat pe Fayette. Începuse să danseze, foarte departe de Malko, ţeapănă, aproape provocatoare, apoi, în timpul dansului se apropiase, atingându-l mai întâi cu bustul, apoi cu pântecul, cu pulpele. Tot corpul îi era cuprins de dans.

Acum dansau la fel ca toate celelalte perechi: lipiţi ca marca de scrisoare. În învălmăşeală, alte mâini o atingeau, dar, ea nu părea să observe. Totul, în timpul unui dans atât de erotic, la care Malko nu participase niciodată.

Contrar negreselor, Fayete nu avea nici un miros, iar trupul ei era de o fermitate incredibilă. Malko avea impresia că atinge o marmură…

În mod vizibil, toţi masculii prezenţi n-aveau decât un singur gând: să o facă pe Fayette să le suporte toate insultele şi, poate, chiar multe altele.

Unui metis de lângă ei îi ieşiseră ochii din orbite. Trei târfe îi aruncaseră nişte priviri pline de ură, ca şi cum, ea ar fi venit să le ia pâinea de la gură.

Sosirea lui Bob, mercenarul, anunţa că recreaţia s-a terminat. Malko căută locul în care se aşezase cuplul.

— Hai să ne aşezăm lângă ei, propuse el. Apoi, vă veţi duce la toaletă pentru câteva clipe.

Imediat ce orchestra se opri pentru ca muzicanţii să

poată bea câteva beri, Fayette se îndreptă cu pas legănat spre colţul de canapea liber şi se aşeză cu graţie, lipindu-şi şoldul moale de coapsa mercenarului, însoţindu-şi gestul cu o privire lungă a ochilor cafenii.

Malko se aşezase discret în partea cealaltă.

Omul blond păru lovit dintr-o dată de dambla, cu ochii aţintiţi pe extraordinarul decolteul. Mathilda văzu clar în ochii lui că se abţinea din toate puterile să nu-şi vâre mâinile înăuntru…

Reuşi să-şi găsească pe pipăite berea, fără s-o piardă din ochi pe Fayette. Ea suspină, ceea ce, provocă un efect considerabil asupra lui Bob.

Discret, Malko îi făcu semn lui Fayette. Aceasta se sculă şi plecă spre fundul sălii. Bob nu pierdu nici o sutime de secundă.

Se aplecă şi urlă pentru a domina zgomotul:

— Dumnezeule, ce nemaipomenită e tipa! Unde aţi găsit-o? N-am mai văzut-o niciodată pe aici!

— Într-un birou prin care am trecut.

— Vreţi o bere? propuse mercenarul, decis să facă orice pentru a menţine contactul cu *proprietarul* lui Fayette.

Cei doi începură să trăncănească vrute şi nevrute. Malko se prezentă ca ziarist şi mercenarul îi întins mâna.

— Mă numesc Bob Lenard. Sunt instructor în armata rhodesiană. M-au angajat cu un salariu superb şi viaţa e frumoasă… Mai înainte, am fost în Biafra şi în Congo, cu un tur în Yemen…

Se îmbăta cu minciunile, gesticulând cu mâna pusă pe pulpa partenerei sale, care privea în gol, total absentă. Rochia ei neagră se mula pe un trup micuţ, aproape fără piept. Bob Lenard îşi aminti subit de prezenţa ei.

— Ea e Mathilda, zise el. O fată drăguţă, dar nu prea vorbăreaţă.

Fayette se întorcea, înconjurată de o haită de privi obscene.

Bob Lenard începu din nou să se chiorască, precum un nebun, la cele două globuri de marmură cafenie. Când ea se aşeză, el se îndepărtă hotărât de Malko.

În sinea lui, Malko jubila. Mercenarul îşi pierduse din nou

limba. Foarte dreaptă, Fayette privea în gol. Mărul lui Adam urca şi cobora în gâtlejul lui Bob Lenard.

Orchestra începu să cânte ceva mai puţin asurzitor şi, mercenarul urlă la Malko.

— V-ar deranja dacă aş invita-o puţin la dans?

— Vă rog, chiar.

Fayette plecă spre ringul de dans, dreaptă ca o lumânare. Malko crezu că Bob Lenard va exploda când trecu un braţ în jurul taliei negresei. Ea se lipise de el, din cap până-n picioare, cu sânii chiar sub bărbia mercenarului. Acesta începu să se frece de ea ca un nebun, refugiindu-se într-un colţ al ringului. Chiar conform obiceiurilor de la *Queen*, gestul lui era un atentat la pudoare.

Fayette accepta acest omagiu vulcanic cu mult calm, lăsând mâinile lui Bob Lenard să-i exploreze curba şoldurilor, cu minuţiozitate de arheolog.

Politicos, Malko o invită la dans pe Mathilda.

Imediat, cu aceeaşi patimă, ea îşi lipi de el trupul slab. Era un mod vizibil de a se răzbuna pe Fayette, dar, când Malko încercă să închege o conversaţie, ea răspunse monosilabic. Ochii ei nu-l părăseau pe Bob, care încerca să se ruleze în jurul lui Fayette, ca un beţiv în jurul unei sticle de whisky.

Începu o ceartă, repede stopată de băieţii care dădură afară, fără menajamente, doi metişi.

Când Bob reveni la masă, avea ochii sticloşi şi nici nu încercă să ascundă o erecţie care l-ar fi ruşinat şi pe un cimpanzeu adult.

Îi spuse lui Malko:

— Pe naiba! De când sunt în ţara asta nenorocită, n-am văzut o muiere ca asta.

Pentru a stropi această descoperire, Malko comandă o sticlă de whisky de import care, fu adusă cu onorurile cuvenite unei astfel de dărnicii: 40 dolari.

Bob Lenard, cu ochii fixaţi mereu pe decolteul fetei, îşi turnă imediat o porţie care ar fi putut îneca până şi un rinocer.

*

* *

Bob Lenard avea ochii injectaţi iar sticla de whisky se golise pe trei sferturi. Mâna sa dreaptă, trecută pe după gâtul lui Fayette era vârâtă până la cot în decolteul negresei.

Îşi înăbuşi un sughiţ, îi făcu cu ochiul lui Malko şi zise cu o voce răguşită, profitând de o pauză a orchestrei:

— Mor de poftă să mă culc cu ea!

— Nu cred că asta ar fi pe gustul Mathildei, sugeră Malko.

— Oh, Mathildei nu-i pasă, e fată bună, afirmă mercenarul. Nu e chiar o târfă şi, de multe ori, când nu sunt în fonduri, plăteşte ea taxiul şi chiar consumaţia. Când iau salariul, îi fac întotdeauna un cadou. Asta e tot ce pretinde…

Erau departe de seriozitatea conversaţiei de la început.

Malko zâmbi.

— Vă place în Rhodesia?

Bob Lenard şovăi puţin înainte de a răspunde.

— Dacă-mi place? Glumiţi! În clipa în care pot s-o şterg, o şterg. E un iad aici, doar că, eu n-am avut de ales. Ca să ies din Yemen, am avut noroc. Când n-au mai avut nevoie de noi, ne-au expediat în loc să ne castreze, cum fac de obicei. Însă, eu trebuia să mănânc… Cunoscusem un tip în Congo, Hans Guern, care, mi-a spus că la Johannesburg angajau mercenari. M-am dus acolo şi m-am trezit în armata rhodesiană, cu disciplina lor de fier.

El clătină capul şi strânse şi mai tare sânul Fayettei, care-şi disimula cu greu dezgustul.

Apoi spuse:

— Aici nu prea ai de ales… Ştiţi, eu nu sunt băiat rău, ca alţi prieteni, tentaţi de masacru. Dar, trupul există întotdeauna. În Biafra aveam o colecţie de urechi. Erau tipi care plăteau bine… În Yemen se căutau organe pentru fabricarea de afrodisiace, doar că le luau de la morţi. Eu n-am torturat niciodată…

— Şi aici?

— Aici, zise Bob indignat, nu poţi face nimic. Nici măcar să te culci cu o femeie într-un boschet, chiar dacă ea consimte. Altfel…

Tăcu brusc, ca şi cum ar fi spus deja prea mult.

Dar, Malko reluă:

— Acum nu sunteţi în boschet…

Bob luă un aer misterios.

— Am să mă întorc. Aici fac ceva mai special. Cred că, pentru prima dată în viaţa mea, voi face ceva cheag… După asta…

Se înclină râzând.

— Dacă mi-o cedaţi pe splendoarea asta, continuă el, o şterg la Mombasa cu ea.

Malko râse politicos.

Barmanul se pregătea să tragă zăbrelele. Bob Lenard îi aruncă o privire piezişă.

— Ăştia închid! Ce-ar fi să mergem şi să terminăm sticla de whisky la mine? Ar fi o tâmpenie s-o lăsăm.

Malko se gândi: cu restul sticlei ar avea, poate, şansa să afle ceea ce dorea.

— Cred că e o idee bună, zise el.

Fayette părea de gheaţă. Pentru a astupa sticla, Bob îi abandonase, în sfârşit, sânii. Ridicând capul, Malko mătură sala cu privirea şi simţi că i se strânge stomacul. Cu spatele rezemat de bar, un om îi fixa cu atenţie. Avea ochii foarte albaştri, mustaţă şi era slab.

Era Don Christie, poliţistul de la *Brigada Specială*, care-l interogase în autogară.

Capitolul XII.

Malko se strădui să întoarcă privirea, cuprins de o bruscă bănuială. Nu era nici un dubiu: pe ei îi observa poliţistul!

Încercă să-şi spună că se datora frumuseţii provocatoare a Fayettei.

Apoi, întorcând capul, surprinse privirea lui Bob Lenard. Mercenarul îl fixa pe omul de la *Brigada Specială*, ca şi cum ar fi încercat să-i transmită ceva. Privirea mustăciosului era rece şi duşmănoasă. Dar, vădit lucru, cei doi se cunoşteau, ceea ce contrazicea informaţia dată de Fayette.

Malko încercă să-şi alunge din minte pericolul potenţial al acestui poliţist. Trebuia, cu orice preţ, să-l facă pe Bob Lenard să se „spovedească". N-ar mai fi găsit niciodată o astfel de ocazie.

Grilajul barului căzu cu zgomot.

Bob nu-l mai privea pe poliţist. Înhăţă sticla de whisky şi se ridică.

— Mergem?

— Mergem, răspunse Malko.

Bob Lenard o împinse pe Fayette, strângându-i talia. Barul se golea. Poliţistul de la bar se amestecă printre perechi, fără măcar să se întoarcă.

Pe trotuar dormea un beţiv, lungit pe spate, cu mâinile încrucişate pe piept, cu un aer fericit. Era alb.

Văzând mutra Mathildei dar nedorind ca operaţiunea să fie ratată din cauza ei, Malko o cuprins pe după talie şi o conduse spre maşină. Cu o figură sumbră, ea se lăsă dusă.

Se înghesuiră cu toţii în micul Datsun, Fayette şi Bob Lenard în spate. Acesta din urmă avea nişte ochi de nebun când o privea pe negresă, dar, se mulţumi să-i pună doar o mână pe genunchi.

În retrovizor, Malko văzu expresia dezgustată a Fayettei şi se temu ca ea să nu izbucnească.

— Pe unde o luăm? întrebă Malko.

Bob se aplecă spre el:

— Continuaţi pe strada Manica până la Rotten Row, apoi,

la dreapta.

Ţeapănă ca un băţ, Mathilda părea că nu vede nimic. Când Malko viră spre marele bulevard pustiu, Bob Lenard preciză:

— A treia casă.

Malko zări trei clădiri mici, separate de Rotten Row printr-o perdea de copaci. Parcă maşina şi coborî, întâlnind privirea furioasă a Fayettei.

În mod vizibil, telefonista-agent de la *Biserica Metodistă Unită* nu aprecia deloc rolul pe care era silită să-l joace.

*

* *

Camera era atât de mică, încât, într-o jumătate de oră fumul canabisului indian o umpluse de tot. Te puteai crede în mijlocul unui incendiu.

— Încă un pahar!

— Nu, mulţumesc, răspunse Malko.

Bob Lenard îi întindea sticla de *Manstray*, un fel de alcool alb sud-african, ceva mai tare decât alcoolul pur. Sticla de whisky se golise de mult.

Se instalaseră, care cum putuse, pe nişte pături, chiar pe jos, lângă patul Mathildei. De la sosire, Bob nu deschisese practic gura, mulţumindu-se să-şi fumeze canabisul şi s-o contemple pe Fayette. Aceasta, sprijinită într-un cot, se ţinea cu prudenţă departe de mâinile mercenarului…

În faţa lor, cu spatele sprijinit de perete, Malko şi Mathilda observau scena. Amândoi băuseră foarte puţin.

Punând sticla jos, Bob Lenard părea să se trezească din visul lui de beţiv şi-l interpelă pe Malko:

— N-aţi auzit niciodată de mine înainte de a veni aici?

— Niciodată, zise Malko.

— Aţi fi putut…

Sughiţă şi întinse mâna spre o sacoşă de piele, pusă într-un colţ. Cotrobăi prin ea şi scoase o poză veche, pe care i-o arătă lui Malko. Acesta o examină şi-l recunoscu pe Bob, în uniforma armatei belgiene, pe un podium, în poziţie de drepţi.

— Ce e asta?

Bob se îngâmfă:

— Ziua în care am câştigat campionatul de tir în armata regală a ţării mele. 98 de puncte din 100.

Reluă fotografia şi o întinse lui Fayette.

— Nu sunt drăguţ?

Negresa îi aruncă o privire distrată.

Bob oftă şi-şi scoase liniştit cămaşa, dezvelind un tors solid, brăzdat de cicatrice. Apoi, îngenunche în faţa Fayettei, cu ochii plini de o admiraţie bestială... Murmură ca pentru el:

— Ce frumoasă eşti...

Fayette înţepeni. Apoi, gestul lui Bob Lenard fu atât de rapid, că nimeni nu avu timp să reacţioneze. Punându-şi amândouă mâinile pe boleroul negresei, îl desfăcu rapid, smulgându-i nasturii şi eliberând doi sâni plini, cu nişte aureole mari, cafeniu-închis, de unde apăreau două sfârcuri aproape negre.

Fayette scoase un urlet.

Cu mâinile în şolduri, Bob se întoarse spre Malko.

— Chiar te superi dacă mă culc cu ea?

Vorbise fără să ridice tonul, aproape amabil.

Cu mâinile care-i tremurau, Fayette încerca să-şi închidă la loc boleroul.

Bob întinse mâna stângă şi-i strânse un sân, înfigându-şi unghiile în carnea tare. Privirea îi devenise crudă.

— O să facem un mic bairam, murmură el.

Malko se sculă dintr-o săritură.

— Las-o, ordonă el, cu o voce de gheaţă.

Bob întoarse capul spre el. Încet, încet, îi dădu drumul lui Fayette.

— Serios?

— Foarte, răspunse Malko. Haide, Fayette, plecăm.

Îl observa pe belgian, gata să-i administreze un picior dacă ar fi încercat să sară la el. Dar, se produse exact contrariul. Bob, cu viteza unei cobre, se năpusti spre sacoşă. Când se întoarse spre Malko, ţinea în mâna dreaptă un automat, pe care-l încărcă atât de repede, încât Malko de-abia avu timp să-i vadă gestul.

După felul în care-l ţinea, realiză imediat că, deşi beat şi drogat, Bob Lenard era mortal de periculos. Acesta din

urmă mimă un zâmbet.

— Crezi că merită, într-adevăr, să iei un glonţ în burtă pentru o târfă neagră?

Malko nu avu timp să răspundă. Cu un ţipăt ascuţit, Mathilda se năpusti spre Fayette, cu unghiile înainte.

Nu apucă să o atingă pentru că braţul lui Bob descrise un arc de cerc şi Mathilda primi patul automatului direct în tâmplă. Sângele ţâşni din pielea care plesnise şi ea căzu, greoi, pe o parte.

Malko sări. Pumnul lui Bob pivotă cu 30 de grade şi, în camera mică, detunătura se produse, asurzitoare.

Malko rămase ţintuit locului. În spatele lui apăruse o gaură în perete. Glonţul trecuse la câţiva centimetri de capul lui. Mirosul acru al prafului de puşcă îi înţepă nările.

— Nu face pe prostul, zise Bob Lenard, altfel, o să-ţi mai fac un ochi. Ultimul avertisment.

Mathilda se ridică pe un cot, cu faţa plină de sânge şi cu un ochi închis.

Malko nu scăpa din ochi automatul. Subestimase violenţa lui Bob Lenard. Acesta o apostrofă pe Mathilda:

— Dă-te la o parte. Repede.

Fără un cuvânt, Mathilda plecă, împleticindu-se, spre colţul camerei. O uşă se trânti.

Bob îi spuse lui Malko:

— Dacă vrei să te duci cu ea, eu nu sunt atât de tâmpit ca tine...

Malko rămase pe loc. Mai spera, încă, să poată face ceva. Fayette nu se mişcase şi nici măcar nu mai încerca să-şi ascundă bustul.

Fiind atent să nu stea cu spatele la Malko, Bob Lenard se apropie şi-i puse patul automatului lângă ficat.

— Nici o vorbă, prinţeso, zise el ironic.

Râdea în tăcere.

Fără să se grăbească, începu să mângâie sânii negresei, zăbovind pe sfârcuri, făcându-i să joace sub degetele lui, cântărindu-i şi căpătând treptat o expresie încântată.

Apoi, mâna coborî pe pântecul brun şi desfăcu primul nasture al fustei. Fayette îşi regăsise vocea şi ţipa. Cu mâna stângă, Bob o pălmui cu brutalitate, de două ori, fără a-l

pierde din ochi pe Malko.

Acesta era paralizat. Orice ar fi făcut, Bob avea de o mie de ori timp să-l ucidă şi să o violeze apoi pe Fayette.

Încercă să-l convingă:

— Bob, eşti nebun. Se va duce la poliţie. O să ai neplăceri serioase.

Belgianul ripostă, cu ochii goi:

— Nu mi-e mie frică de poliţie!

Desfăcuse deja trei nasturi, descoperindu-i intimitatea părului creţ.

Fayette plângea liniştit, cu umerii căzuţi.

Bob îi luă mâna şi i-o plimbă de-a lungul pantalonilor săi.

— Hai, prinţeso, ajută-mă şi tu.

Deoarece ea ezita, el îi plimbă ţeava automatului de-a lungul coastelor, apoi pe unul din sâni.

Mâna şovăitoare a Fayettei îi desfăcu cureaua pantalonilor.

— Mai repede, ordonă Bob.

Negresa îi deschise fermoarul. Bob Lenard nu purta slip. Membrul său ţâşni prin deschizătură şi Fayette întoarse privirea. Bob o forţă să i-l cuprindă cu mâna, apoi, imediat o îndepărtă.

— Ajunge, prinţeso. N-ai să scapi tu aşa uşor!

Malko schiţă o mişcare şi, imediat, automatul îl urmă, ca şi cum ar fi putut vedea. Bob părea că se dedublase.

— Fără tâmpenii, şuieră el.

Fără să-l scape din ochi, Bob termină de desfăcut fusta lungă, îi smulse slipul, se retrase pentru a-i admira cambrura spatelui, lungă şi fermă, care, aproape te ameţea. Două fese rotunde şi dure apăreau de sub fusta trasă. El se jucă din noi cu sânii ei.

Tensiunea era insuportabilă.

Fruntea negresei era acoperită de picături fine de sudoare şi bărbia îi tremura.

Trăgând-o de un sân, Bob o forţă să îngenuncheze în faţa lui Malko. Cu pantalonii în vine, el veni şi se plasă în spatele ei, ţinând automatul în mâna dreaptă, cu pieptul lipit de spinarea negresei şi cu mâna stângă frământându-i sânii.

Avea un fulger de nebunie în privire.

Prinzând-o de ceafă, o forţă să aplece capul până ce atinse pătura cu fruntea, cu genunchii îndoiţi sub ea, cu şoldurile ridicate.

— Nu mişca prinţeso, îi puse el în vedere. Printr-o mişcare rapidă, el se ridică, rămânând lipit de ea. Mâna stângă îi dispăru între picioarele şi fesele splendid cambrate.

Năpustindu-se peste ea, îi pătrunse crupa dintr-o singură şi violentă mişcare. Fayette urlă de durere. Bob Lenard se îndreptă, cu braţul stâng trecut în jurul taliei şi cu ochii aţintiţi spre Malko.

— Nu-ţi prea place, se răsti el.

Fayette se zbătea. Bob zăbovi din nou pe sânii ei. Se retrase, apoi o pătrunse iar, cu un rictus de plăcere. Ritmul i se acceleră şi Malko observă, după expresia fixă a privirii lui, că exploda. Dar automatul era mereu îndreptat către el. Din gura mercenarului ieşea un şuierat.

Se ridică şi cu un gest rapid îşi potrivi ţinuta. Fayette se lăsase să alunece pe burtă, cu trupul zgâlţâit de hohote de plâns.

Cu vârful piciorului, Bob îi mângâia curbura crupei. Zise cu un zâmbet crud şi ci ochii fixaţi asupra lui Malko:

— Bine ai făcut că nu te-ai mişcat, camarade, pentru că, nu aş fi greşit ţinta. O ocazie ca splendoarea ta, n-o poţi lăsa să-ţi scape…

Fayette începu să se îmbrace, aşa cum putea, fără să-i privească. În câteva clipe, îşi puse slipul, fusta şi boleroul pe care nu reuşi să-l închidă.

Malko îl fixa pe Bob Lenard, cu ochii săi căprui-aurii, acum cu irizaţii verzi, turbat de furie şi ruşine. Se căina de moarte că a târât-o pe Fayette în această aventură nesăbuită şi aproape inutilă. Nu descoperise decât faptul că, Bob era un ţintaş de elită. Fotografia o dovedea. De asemenea, că avea legături cu *Brigada Specială*. Altfel, n-ar fi putut să tragă un foc în toiul nopţii, fără a-i fi teamă de consecinţe.

Văzând că Malko nu reacţiona, Bob ridică din umeri.

— Mulţumesc pentru seara asta, camarade.

Fayette trepida ca un mânz nervos. Sânii îi erau zgâriaţi

şi plini de vânătăi, acolo unde Bob o ciupise.

Malko o luă de braţ şi Bob se fofilă, pentru a fi cât mai departe de ea. Uşa se trânti în urma lor.

Nervii lui Fayette păreau a se destinde subit. Fugind de Malko, se năpusti pe scară, cu un mormăit de fiară rănită. Malko o urmă şi o ajunse doar în mica grădină, unde, ea se zbătu cu furie.

— Lasă-mă, lasă-mă! Mizerabile!

Engleza îi era întreruptă de dialectul său. Era în plină criză de isterie. Malko reuşi cu mare greutate s-o târască până la maşină. Dacă ar fi avut o armă, s-ar fi întors să-l ucidă pe Bob Lenard.

— Te conduc acasă, Fayette, zise el. E tot ce putem face acum.

Imediat ce se aşeză, ea se calmă, închisă în ea însăşi.

Malko porni pe Rotten Row, făcu un tur, revenind pe Manica spre strada Umtali. Nici nu îndrăznea s-o privească pe Fayette. În penumbră, distingea sânii ei scăpaţi din boleroul rupt.

După zece minute, erau la Tafara, cartierul de negri în care locuia ea. Întreg Salisbury-ul era pustiu.

Fayette îl conduse pe Malko până la o căsuţă cu acoperiş de olane, pe lângă calea ferată.

— Fayette!

Ea o luase deja la fugă, dispărând în noapte. Malko aşteptă câteva clipe, apoi se întoarse, revenind în oraş. Avea toate şansele să n-o mai revadă vreodată.

Rulând pe drumul pustiu, făcu un efort pentru a-şi alunga dezgustul şi a reflecta. Dar, după cele întâmplate, cum să-l facă pe Bob să vorbească?

O spaimă ciudată îl mai ţintuia încă, atunci când se opri în faţa hotelului *Monomatapa*.

Îşi aminti de faţa poliţistului de la *Brigada Specială* care-i fixa la *Queen*.

Cu siguranţă că nu fusese o coincidenţă!

Capitolul XIII.

Lui Malko nu-i trecuse încă furia, după o noapte de nesomn. Se gândea neîncetat la violul Fayettei. Vânzătorii de flori din scuarul Cecil îl strigară, dar el îşi continuă drumul, îndreptându-se spre biroul lui Reg Whaley. Trebuia neapărat să afle mai multe despre Bob Lenard. De asemenea, trebuia s-o revadă pe Fayette, în caz că ea ar fi acceptat să-l întâlnească. Jos, la lift, se ciocni de ziaristul care, părea că de-abia coborâse din pat. Acesta remarcă imediat aerul îngrijorat al lui Malko.

— Haideţi, mă duceam să beau ceva la bar. Sunt sigur că acolo nu există microfoane. Aţi petrecut o seară plăcută?

— Nu prea, răspunse Malko.

Îi povesti ce se întâmplase. Când auzi istoria cu violul Fayettei, Reg Whaley clătină din cap, cu un aer dezgustat.

— Mizerabilul! mormăi el, poţi fi sigur că are acoperiri de la *Brigada Specială*. Altfel, n-ar fi îndrăznit niciodată să facă aşa ceva.

Barul hotelului *Meikles* se găsea la subsol. După ce-şi comandă băutura, Reg Whaley continuă:

— Cu ajutorul lui Daphné Price, cei de la *Brigada Specială* vă urmăresc. Ei se îndoiesc că aţi fi ziarist.

— Până într-atât încât s-o împingă pe Daphné Price să se culce cu mine? obiectă Malko.

Reg Whaley râse din nou sarcastic.

— Poate că vrea să vă ia de bărbat! Aici e plin de fete care, pentru un paşaport, sunt gata să se mărite cu străini. Numai aşa o poţi şterge fără teamă. Ian Smith are nevoie de toată lumea, chiar şi de mongoloizi, sau, beţivi…

— Şi Hans Guern?

— Povestea pe care v-a relatat-o nu stă în picioare, i-o reteză Reg Whaley. Samora Machel ar prefera să-l întâlnească mai degrabă pe dracul decât pe Ian Smith după eşecul negocierilor din Victoria Falls. Rhodesienii albi nu vor să facă nici cea mai mică concesie. Machel îi are pe cubanezi, pe ruşi şi, toată lumea e de partea lui. Până şi

englezii îi propun subvenţii. Sud-africanii au nevoie de curent electric din Cabora Bassa, aşa că, nu-i vor pune beţe-n roate, chiar dacă asta ar însemna puţin sânge rhodesian… Vorster nu e nebun, trebuie doar să câştige ceva timp pentru a-şi pregăti armele atomice, tactice. Apoi, nu-i va mai păsa de nimeni.

— Totuşi, Guern face parte din *B.O.S.S*. Nu m-a întâlnit el din întâmplare… Deci, vor să vă păcălească şi să pregătească adevăratul lor plan *East Gate*…

— Probabil, zise Reg. Totul este să ştim ce vor.

— Cum să obţinem mai multe informaţii? întrebă Malko.

Reg Whaley reflectă şi spuse încruntat:

— Există un tip pe care-l puteţi contacta, un portughez. Se numeşte Ricardo şi ţine *Rotiseria Arizona*, chiar în faţa hotelului nostru. E refugiat din Mozambic. Cred că nu militează greşit spre partea extremistă. Acum, când mi l-aţi descris pe Bob Lenard, am impresia că i-am văzut împreună la *Queen*.

— Va fi bănuitor, remarcă Malko.

Reg Whaley îşi înăbuşi un sughiţ.

— Nu, dacă aveţi dolari. El îşi petrece timpul schimbând dolarii lui rhodesieni în dolari americani. De fapt, nu prea are încredere în viitorul ţării, în ciuda lăudăroşeniilor. Faceţi pe prostul; s-ar putea să aflaţi ceva de la el… Tipii de la *P.U.T.U.* Sunt mereu la el la rotiserie şi-l cam protejează, deoarece, aici este pedepsită piaţa neagră…

Malko plăti consumaţia.

Reg Whaley începuse să aibă ochii roşii. Era atât de mic, că, Malko de-abia observă că alunecase de pe taburet.

— Mă găsiţi la birou, zise ziaristul. Dorm acolo, pentru că sunt certat cu nevasta de vreo doi-trei ani. Zicea că beau prea mult şi că nu mă culc destul cu ea… Mă duc să mă întâlnesc cu prietenul meu, Peter Moore şi să încerc să-i mai trag ceva panglici pe nas. Treceţi deseară pe la *Quill*, pe la şase.

*

* *

O altă negresă o înlocuia pe Fayette la centrala telefonică de la *Biserica Metodistă Unită*.

Departe de a fi atât de frumoasă, mai rotunjoară şi bucălată, îl primi pe Malko cu o ostilitate nedeghizată.

— Fayette nu este aici în dimineaţa asta? întrebă el.

Fata răspunse din vârful buzelor, fără să-l privească:

— Nu.

— Aş dori să-l văd pe reverendul Sogwala.

Fu obligat să-şi spună numele şi, imediat, fata îl anunţă:

— Reverendul este ocupat, domnule.

— Când va fi liber?

— Nu ştiu.

Malko înţelese că păţaniile lui Fayete erau cunoscute. Fără să spună nimic, intră pe culoarul pe care-l cunoştea, sub invectivele furioase ale telefonistei.

Dar, în timp ce ea se căznea să iasă din spatele centralei, el ajunsese deja la uşa reverendului Sogwala. După ce ciocăni, intră.

Negrul era în picioare, în spatele biroului şi tresări.

O expresie de panică se citea în ochii săi mari. Nu avusese timp să facă să dispară grenada pe care tocmai se pregătea să o baga într-un ananas. Când îl recunoscu pe Malko, panica se schimbă imediat în furie.

Dând la o parte fructul trucat, răcni cu voce ascuţită, cum au negrii adesea:

— Ce căutaţi aici, domnule?

Malko îl privi cu răceală. Dintele din faţă care-i lipsea, îi dădea un aer comic, dar, ţăcălia reverendului îl aţintea furios.

Purta aceeaşi cămaşă cu flori portocalii.

— Cu asta vă ţineţi predica? întrebă Malko.

Sogwala îşi puse ambele mâini pe grenadă, ca şi cum, ar fi vrut s-o ascundă.

— Oamenii lui Sithole ne-au atacat ieri, zise el, pe un ton plângăreţ. Au omorât trei persoane, au dat foc localului şi au bătut copiii. Trebuie să ne apărăm.

Sithole era rivalul lui Joshua N’Komo în *A.N.C.*

Malko zâmbi ironic.

— Aşa o fi, dar, eu mai am încă nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Reverendul făcu înconjurul biroului, după ce băgase

ananasul într-un sertar.

— Domnule, sunteţi periculos şi eu nu am nimic să vă spun. Plecaţi.

— Fayette… începu Malko.

— Lăsaţi-o pe domnişoara Fayette, răcni din nou reverendul. Plecaţi!

Tremura de furie şi de frică. Malko îşi dădu seama că nu va scoate nimic de la el. Sogwala se închisese în el ca o stridie.

Jim Gaven nemaiexistând, nu mai avea nici un mijloc de a-l face să revină la sentimente mai bune.

Se întoarse şi se îndepărtă pe culoar, trecând din nou prin faţa înlocuitoarei lui Fayette, care-i expedie o privire duşmănoasă.

Un alt aliat dispărea. Îi rămânea doar un dulce beţiv cinic şi o viperă în cămaşă de noapte de mătase naturală.

Şovăi pe bulevardul Speke. Era ora prânzului. De ce n-ar încerca la Ricardo, portughezul? Nu prea mai avea de ales.

*

* *

— Şeful e aici?

Ospătarul negru încreţi fruntea sub efortul gândirii.

— Vreţi să spuneţi, domnul Ricardo?

— Exact, zise Malko. Aş dori să-i vorbesc.

— În regulă, domnule.

Dispăru în bucătărie, târându-şi picioarele. *Rotiseria Arizona* era, practic, pustie.

Malko văzu apărând din bucătărie un bătrân dansator monden, cu părul lins, îngrijit, cu papion cu picăţele peste o cămaşă reiată, cu ochi negri, o mustaţă subţire şi mersul legănat. Venea spre el cu un zâmbet îmbietor.

— Senore, zise el cu un teribil accent portughez, carnea n-a fost bună, nu-i aşa? …

— Ba da, ba da, afirmă Malko. Eu nu…

Celălalt nu asculta. Se apropie conspirativ de masă.

— Suntem obligaţi să exportăm carnea de primă calitate pentru valută! Din cauza embargoului.

— Aveţi lipsă de devize? întrebă Malko.

Portughezul ridică braţele spre cer.

— Senore, este groaznic! Noi, rhodesienii, nu avem dreptul decât la 40 de dolari pe an... Vă daţi seama! De Paşte, aş fi vrut să-i trimit un cadou nepotului meu, în Portugalia, dar, mi-a fost imposibil. Ce-ar putea face el cu dolari rhodesieni? Nici în Africa de Sud nu valorează nimic...

Disperarea sa îl umplu de milă pe Malko, care, zâmbi cu blândeţe.

— Poate, aş putea să vă ajut, sugeră el. Trebuie să cheltuiesc bani aici şi am numai dolari americani.

Un licăr apăru în ochii bătrânelului.

— În bancnote?

— În bancnote...

Portughezul clătină capul, cu licărul stins.

— E ilegal, Senore, absolut ilegal. *Brigada Specială* are o secţie pentru reprimarea traficului de valută. V-ar putea aresta şi pe dumneavoastră şi pe mine.

— Păcat, zise Malko, mă gândeam la nepotul dumneavoastră... şi, de fapt, amicul meu Bob Lenard mi-a vorbit de dumneavoastră.

Ochii îi străluciră din nou.

— Îl cunoaşteţi pe Bob! Asta e altceva. Prietenii lui Bob sunt şi prietenii mei. Mi-aş asuma riscul, pentru a nu-l dezamăgi pe nepotul meu. Dar, nu trebuie să vorbiţi cu nimeni. Vă dau 50 % mai mult decât la cursul oficial.

Malko avea deja mâna în buzunar. Celălalt îi opri gestul.

— Nu aici, Senore!

Malko privi restaurantul absolut pustiu, în afara celor trei ospătari negri.

Portughezul şopti:

— Vă aştept la mine acasă: strada 1, numărul 12, primul etaj, camera 4.

Se întoarse în bucătărie, cu nişte aere de conspirator.

Malko aşteptă câteva clipe, plăti consumaţia şi ieşi, urcând pe jos pe Kingsway.

Strada 1 era prima la dreapta. Găsi cu uşurinţă clădirea, merse de-a lungul unui coridor, trecând prin faţa unei tăbliţe care indica *Şerif Adjunct*.

Nişte negri stăteau la coadă. Uşa camerei numărul 4 era închisă.

Malko bătu şi intră. Ricardo se sculă imediat din pat. Era o cameră tristă, cu un pat îngust, un bec ce atârna din tavan şi cu pereţi care dispăreau sub poze cu femei goale. Ricardo zâmbi melancolic, scoţând un teanc de bancnote din buzunar. Rhodesienii nu aveau hârtii mai mari de 10 dolari.

— Vă daţi seama unde m-au adus porcii ăştia de negri, oftă el. Aveam un restaurant superb la Lourenzo-Marqués, Senore, cu 300 de mese pe zi… Aici, sunt salariat. Câştig doar atât cât să trăiesc şi putrezesc în această cocioabă…

— Maputa era Lourenzo-Marqués? întrebă Malko.

Portughezul rânji amar.

— Maputa! Cei de la *FRELIMO* sunt toţi fii de *Maputa*[31], da… aş vrea să crape.

Deodată, avu o privire îngrijorată şi întrebă:

— Cum vi se pare situaţia de aici, Senore? Credeţi că va mai dura? Nu mai am unde să mă duc acum. Sud-africanii mi-au refuzat o viză. Ei nu ne iubesc. Spun că nu ne-am apărat, că nu suntem albi de-adevărat…

Tot vorbind, numără 180 de dolari rhodesieni şi-i întinse lui Malko, băgând în buzunar cei 200 de dolari americani.

Aerul său pişicher era plăcut la vedere. Malko se întreba cum să deschidă discuţia despre ce-l interesa pe el.

— N-o să vă mai întoarceţi niciodată în Mozambic? Întrebă Malko.

Ricardo avu un fulger scurt de mânie şi ridică umerii, aranjându-şi bancnotele în dulap.

— Cine ştie, Senore? Mai am câţiva prieteni pe acolo, chiar negri, oameni cumsecade care nu iubesc *FRELIMO*. Dacă am putea să-i ajutăm cu ceva… Dacă mai aveţi dolari, Senore, mai veniţi pe la mine, dar, săptămâna viitoare nu voi fi aici.

Despărţindu-se, Ricardo îi strecură:

— Atenţie la *Brigada Specială*! Nu spuneţi nimănui că aţi schimbat dolari.

*

* *

— Afurisită canalie bătrână! Rânji Reg Whaley. V-a plasat

[31] Fii de târfă (n.a.).

trucul cu nepotul. Luna trecută a venit să mă caute, explicându-mi că trebuie să comande o piatră funerară în Portugalia, pentru bunicul său şi că are neapărat nevoie de 600 de dolari americani. L-a îngropat, până acum, de vreo patru ori. În realitate, e atât de panicat, încât, îşi schimbă toate economiile, pentru a fi gata de plecare când situaţia se va înrăutăţi peste măsură. O singură chestie mă miră. Tot oraşul ştie ce face pe piaţa neagră, chiar şi cei de la *Brigada Specială* ştiu totul. Într-o zi, Peter Moore mi-a vorbit despre asta. Totuşi, îl lasă în pace, deşi este strict interzis. Un rhodesian cu o vechime de trei generaţii a făcut şase luni închisoare pentru aşa ceva. Au ei cu siguranţă o raţiune.

— Crezi că ar putea fi turnător? sugeră Malko.

Reg îşi suflecă mânecile cămăşii mov şi clătină capul.

— Nu, nu cunoaşte pe nimeni acolo. E altceva.

— *East Gate*?

— Poate.

Malko revenise la biroul ziaristului, după schimbul de dolari. Era singura lui oază de prietenie. După asta, se gândea să se ducă să-i facă o vizită Fayettei, cu riscul de a fi dat afară.

Reg părea supra-aglomerat cu treabă. În momentul în care se pregătea să plece, o tânără femeie blondă, cu trăsături fine, pătrunse în birou.

Ochii ei cenuşii erau înconjuraţi de riduri mici, dar, era, încă, plină de farmec. Avea cam 40 de ani. Reg Whaley îl prezentă pe Malko şi zise:

— Valerie Harris este singura femeie din lume care organizează safari-uri. Dacă aveţi chef să vânaţi animale mari, ea are tot ce-i trebuie: arme, maşini, echipament şi, cunoaşte cele mai bune locuri din Rhodesia.

Tânăra femeie se aşează, cu un zâmbet obosit.

— Eu îi înţeleg, remarcă galant Malko.

Valerie Harris căută prin poşetă şi-i întinse o carte de vizită.

— Dacă vă tentează… 3.000 de dolari pentru două săptămâni. Totul inclus, afară de mine.

După ce plecă, Reg Whaley înălţă capul.

— E o femeie fantastică! Soţul ei a fost ucis de terorişti, acum un an. Ea a preluat afacerea şi, pentru a-şi creşte fata, se plimbă prin junglă şase luni pe an. Dar, ar vrea să plece. Ştie că asta nu va dura. Numai că-i trebuie un paşaport şi mulţi bani.

Rhodesia era o capcană, fără să aibă măcar o mare, ca Angola.

Era fascinant să vezi în ce măsură aveau toţi în cap o singură idee, cu excepţia fanaticilor de la *East Gate*.

Malko putea să-şi spargă capul mult şi bine, că, tot nu realiza care era planul machiavelic al *Brigăzii Speciale*.

Doar dacă nu era o operaţiune disperată, ca *O.A.S.* În Algeria. Rhodesienii de baştină erau lipsiţi de orice raţionament logic.

— Am să mă mai duc la Queen deseară, anunţă brusc Malko. Încerc să-l întâlnesc pe Bob.

Reg Whaley şuieră.

— Aveţi nervi solizi... Dar, băgaţi de seamă, dacă are legături cu cei din *Brigada Specială*, probabil că, este supravegheat. Vreţi să vin cu dumneavoastră?

Imediat i se declanşă râsul său sec:

— Bineînţeles, eu nu preţuiesc cât Fayette...

Malko nu avu timp să răspundă: suna telefonul.

Reg Whaley ridică receptorul şi ascultă. Malko îl văzu că se schimbă la faţă.

Când puse receptorul în furcă, ochii lui cenuşii păreau că-şi pierduseră culoarea.

— Au arestat-o pe Fayette, azi-noapte, la ea, zise el cu voce egală.

*

* *

Cei doi rămaseră câtva timp în tăcere, pierduţi fiecare în gândurile lor. Apoi, Malko întrebă:

— Unde este acum?

— La Maufe, zise Reg Whaley. Este *Centrul de Interogatoriu al P.U.T.U.* Don Christie se ocupă de ea la camera 407.

Râse fără chef.

— Vreţi să mergeţi acolo?

— De ce, nu? replică Malko.

Era sigur că Fayette era arestată din cauza lui, pentru că fuseseră văzuţi cu Bob, mercenarul. Nu exista alt motiv plauzibil.

Neputinţa lui îl înnebunea de furie!

Reg Whaley oftă:

— Aţi pus degetul pe *East Gate*, dar, nu ştiu ce aţi putea face. Acest Bob e, cu siguranţă, amestecat. Să sperăm, pentru dumneavoastră, că Fayette nu va vorbi.

Malko căută să recapituleze ce ar putea negresa să le spună poliţiştilor de la *Brigada Specială*: că, el bănuia rolul lui Bob Lenard în operaţiunea *East Gate* şi că, făcea parte din C.I.A.

— Credeţi că o vor…

Reg înălţă trist capul.

— Bineînţeles. Don Christie nu prea are reputaţie bună. Oricum, nu fac asta decât noaptea, când secretarele şi vizitatorii sunt plecaţi. Îi lasă să doarmă ziua. Sunt acolo mai multe celule mici. O fată aşa frumoasă ca ea… mai mult ca sigur că nu se vor lipsi…

— Ştiţi când a fost, exact, arestată?

— Cam pe la trei dimineaţa. O maşină de la *P.U.T.U.* a venit să o caute la ea acasă. Cel care m-a anunţat, a văzut-o venind la Centru. Au băgat-o imediat într-un butoi plin cu apă. Ştiţi cum: i se apasă ceva pe cap şi nu o scoate decât atunci când se sufocă. Fac aşa pentru a-i pregăti pe cei pe care-i vor interoga foarte serios… Asta nu lasă urme.

— Reg, întrebă Malko, mai aveţi pistolul? Cel pe care mi l-aţi oferit?

Ochii cenuşii ai ziaristului se fixară neliniştiţi asupra lui Malko.

— Ce vreţi să faceţi?

— Nu ştiu, încă… Să încerc să o scot de acolo.

Reg Whaley clătină capul.

— Eu vi-l dau cu plăcere, dar, asta e nebunie curată. Nu veţi face nici 20 de metri pe strada 4 şi, toată *Brigada Specială* va fi pe urmele dumneavoastră. În fine!

Se aplecă şi deschise un sertar, apoi, îi întinse lui Malko un automat negru, calibrul 12.

— Încărcătorul e plin, spuse el. Dacă veţi fi prins cu el în circumstanţe „normale”, spuneţi că vi l-am împrumutat pentru că aveaţi de gând să mergeţi la Harari, noaptea. Asta va ţine. Toţi albii sunt înarmaţi aici, cu sau fără permis.

Malko strecură pistolul sub centură. Regreta că nu-şi adusese arma lui, pistolul său extraplat. Dar, Biroul *C.I.A.* Din Viena fusese hotărât. Riscul de a fi descoperit era prea mare.

— Reg, zise el, dacă nu mai auziţi vorbindu-se de mine, veţi şti unde sunt... Faceţi ce veţi putea.

Ziaristul înconjură biroul. Îi luă mâna lui Malko într-ale sale. Era prima dată când îl vedea lipsit de cinism.

— Fiţi atent cu mizerabilii ăştia! zise el.

*

* *

Malko urcă, fără să se grăbească, scara de lemn. Casa era cufundată în linişte. Din precauţie, îşi lăsase maşina pe strada Manica. În acest moment se simţea de un calm imperturbabil. Ajuns la primul etaj, îşi scoase pistolul, îl armă şi bătu la uşa apartamentului Mathildei.

Nebun de bucurie, o bucurie anticipată! Bob Lenard, în nici un caz, nu se aştepta ca el să mai revină. Planul lui Malko era de o simplitate biblică: să-i acorde un minut mercenarului pentru ca acesta să-i destăinuie secretele planului *East Gate*. Altfel, îi va trage un glonţ în cap! După episodul Fayette, nu va mai vărsa lacrimi de sânge. Cunoscuse duzini de oameni ca Bob Lenard. În nouă cazuri din zece, toţi erau nişte laşi. Va prefera şi acesta să vorbească, decât să-şi vadă creierii pe pereţi.

Uşa se întredeschise încet. Mathilda era atât de desfigurată, încât, lui Malko îi fu greu s-o recunoască. Faţa ei luase o formă de pară, partea umflată fiind acolo unde fusese lovită cu patul puştii. Pometii, tot obrazul în jurul ochiului, totul era vânăt. Ochiul dispărea sub umflătură iar din rana de la tâmplă se scurgea puroi.

Îl privi pe Malko cu ochiul teafăr, fără a părea că-l recunoaşte.

Probabil că se drogase, ca să-şi mai atenueze suferinţa.

— Bob e aici?

Negresei îi trebuiră 30 de secunde bune ca să răspundă:

— Nu.

Malko o împiedică să-i trântească uşa-n nas.

— Unde este? Se întoarce?

Figura Mathildei, inexpresivă, căpătă, deodată, un aer plin de ură.

— Nu!

De data asta, chiar îi trânti uşa. Malko coborî dezamăgit. Bob Lenard era plecat, protejat, probabil, de *Brigada Specială*. Risca să nu mai poată călca la Queen. Fayette era pe cale de a fi torturată şi Reg Whaley nu ştia nimic. În ceea ce o privea pe Daphné, simţea, deja, că nu va scoate de la ea versiunea adevărată a planului *East Gate*.

Paşii îl duseră înapoi la maşină. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să încerce s-o elibereze pe Fayette şi să fugă cu ea din această ţară neprimitoare. Ceea ce, era, aproape imposibil... O maşină trecu încet prin faţa lui, cu două femei poliţiste la volan, cu figuri severe sub cochetele pălării albastre.

*

* *

La *Centrul de Interogatoriu* se vedeau câteva ferestre luminate la etajul IV. Malko reflectă. Era ora 11 noaptea...

Doar patru maşini Land-Rover mai staţionau încă în curte, în faţa zidului de cărămidă roşie. Probabil că, înăuntru nu era prea multă lume. Se hotărî brusc şi, intră liniştit în zona luminată.

Un poliţist bătrân în uniformă, stătea pe un taburet, lângă uşă, citind ziarul *Rhodesia Herald*. Când Malko împinse uşa, acesta ridică privirea cu un aer interogativ.

Malko îi adresă zâmbetul lui cel mai prietenos.

— Bună seara, Sir... Inspectorul Christie se află la etajul IV?

Bătrânul poliţist, luat prin surprindere, se bâlbâi:

— Bună seara, Sir... eu... eu cred... dar...

Malko avea deja mâna pe uşa liftului. Era, de-acum, în lift. Celălalt schiţă gestul de a se scula, apoi, se reaşeză.

Figura lui Malko nu-i era cunoscută, dar, faptul că venea din Bulawayo, îl liniştise. Prin definiţie, un alb nu putea fi

suspect. Privi cu inima împăcată liftul care dispărea.

*

* *

Malko ieşi pe palierul etajului V, închise uşor uşa şi ascultă.

Acest etaj era întunecat şi pustiu, dar, la etajul inferior se auzeau paşi şi zgomote de voci. Privi numărul ce se găsea pe uşa unuia din birourile din faţa lui: 509. Etajele erau asemănătoare, deci, camera 407 se găsea în faţa liftului, sub el.

Se întoarse, se aplecă peste balustradă, zări mai multe uşi închise şi pe cineva care trecea rapid prin câmpul său vizual.

Era un alb care trăgea, la capătul unui lanţ, un negru cu mâinile încătuşate la spate, cu faţa tumefiată şi imobilă.

Se gândi la Fayette şi furia i se accentuă.

Brusc, uşa de la 407 se deschise. El se retrase instinctiv, dar, îl recunoscu pe inspectorul Don Christie. Cu o ţigară între degete, cu un aer îngrijorat, se îndrepta spre capătul coridorului.

Inima îi sări din piept. Era ocazia visată.

Coborî tiptil pe scară, cu pistolul în mână. Patru trepte mai jos, se opri brusc, simţind un bolovan în stomac.

Într-un colţ al etajului pe care nu-l putuse vedea până acum, se afla un poliţist tânăr, cu o mitralieră Uzi pe genunchi. Acesta nici nu citea ziarul şi nici n-ar fi crezut că Malko ar fi putut fi inspector în *Brigada Specială*, venit din Bulawayo!

Urcă rapid, la timp pentru a-l zări pe Don Christie reintrând în birou. Probabil, ieşise pentru a-şi satisface o necesitate naturală. Cu inima cât un purice, se aşeză pe balustradă.

Cam după un sfert de oră, un ţipăt ascuţit, repede întrerupt, se auzi până la el, venind din camera 407. Era un ţipăt de femeie.

Apoi, nimic. Malko fierbea.

I-ar fi trebuit o puşcă pentru elefanţi. Dar, el nu avea decât un pistol de calibrul 12. Să coboare, ar fi însemnat, pur şi simplu, sinucidere.

Mai ascultă câtva timp, pierzând noţiunea acestuia.

Brusc, uşa de la 407 se redeschise. Îl văzu mai întâi pe Don Christie cu trăsăturile obosite, apoi, pe Fayette. O vedea cum era împinsă de o negresă solidă, în uniformă albastră. Fayette purta un fel de tunică lungă, leoarcă de apă, din care cauză, părea mulată pe corpul ei robust. Probabil, fusese băgată în butoiul cu apă. Mâinile îi erau încătuşate la spate şi ea părea a-şi fi pierdut cunoştinţa. Gemea monoton.

Malko auzi vocea lui Don Christie:

— Duceţi-o la 8!

Cu brutalitate, negresa dolofană o trase pe Fayette de lanţul prins de cătuşe. Aceasta se împiedică şi leşină.

Don Christie dispăruse. Poliţista îi administră imediat o lovitură de picior în spate.

— *Get up, munt!* [32]

Fayette încercă să se ridice. Cum, nu reuşea destul de repede, cealaltă smulse din centură o altă pereche de cătuşe, le roti şi, apoi, le repezi spre faţa Fayettei, lovind-o până ce aceasta leşină de-a binelea. Într-o linişte sufocantă, poliţista se îndreptă, cu o bucurie aproape animalică în ochi.

Malko simţi o necesitate imperioasă de a-i trage un glonţ în grosolana şi bestiala-i figură.

Auzi o voce seacă:

— Inspectorul v-a spus s-o duceţi în celulă, nu s-o bateţi!

Era, probabil, poliţistul cel tânăr, cu mitraliera Uzi.

Negresa mormăi ceva de neînţeles, apoi, desprinse din centură un baston negru, gros, al cărui capăt îl propti pe ceafa Fayettei. Malko îi văzu degetele apăsând pe un declanşator roşu.

Fayette scoase un urlet de durere şi se răsuci, cu ochii scoşi din orbite. Era un „fier electric”, care, de obicei, servea pentru a respinge animalele. La fiecare contact, curenta. Încet, cu faţa însângerată, Fayette se ridică, trasă de cătuşe şi, dispăru din câmpul vizual al lui Malko. Avea un fel de spumă albă pe buze şi privirea oarbă a unui animal pe care-l duci la tăiere.

Îngheţat de furie şi de oroare, Malko încercă să-şi

[32] Scoală. Păduche! (n.a.).

calmeze bătăile inimii şi reflectă. Nu putea face nimic pentru a o ajuta pe Fayette. Trebuia să găsească altceva.

În orice caz, trebuia să iasă din clădire înaintea lui Don Christie. Altfel, risca să aibă probleme serioase…

Liftul era oprit acolo. Se strecură uşor şi apăsă pe butonul pentru parter. De data asta, poliţistul de-abia înălţă capul, mormăind:

— Noapte bună, Sir.

Malko era în curte. Numai când sosi la *Monomatapa* începu iar să judece la rece. Pentru ca rhodesienii să dea dovadă de o astfel de cruzime, le trebuia un motiv serios.

Era pe cale să se dezbrace, când, sună telefonul. Maşinal, îşi privi ceasul: 1.30, noaptea. Cine putea să-l cheme la o oră atât de târzie? Oraşul dormea de mult.

Ridică receptorul, încordat şi cu un nod în gât. Vocea dulce a lui Daphné Price era plină de nelinişte dar şi de uşurare.

— Malko! Unde-ai fost? Te-am sunat de mai multe ori în seara asta.

Teroarea îi scăzu puţin, fără, însă, a dispărea complet. De ce era trează Daphné Price, căreia îi plăcea să se culce devreme?

— Am fost plecat, zise el. Ce se întâmplă?

— O surpriză plăcută, gânguri ea. Şeful mă trimite mâine la cascada Victoria pentru a duce nişte documente unui mesager care vine din Zambia. A închiriat un avion şi mai este un loc. M-am gândit că plimbarea ţi-ar face plăcere. Ne întoarcem poimâine…

Cu un gol în creier, Malko asculta vocea caldă, amoroasă, a lui Daphné Price, încercând să-şi stăpânească mânia rece şi dezgustul care-l cuprinseseră.

Daphné insistă, cu o umbră de îndoială în glas.

— Ai alte planuri?

— Nu, nu răspunse Malko. E o idee foarte bună. La ce oră plecăm?

— La zece, spuse Daphné, cu o voce încântată. Trec să te iau de la hotel.

Malko puse receptorul în furcă, îngheţat. Fayette vorbise.

Râşniţa de la *Brigada Specială* era în acţiune.

El era următorul pe listă.

Capitolul XIV.

Picioarele păroase şi cămaşa cârpită a lui Ted Collins distonau curios cu somptuoasa lemnărie antică. Poliţistul de la *Brigada Specială* de-abia îndrăznea să calce pe podeaua acoperită cu un covor gros persan, adus din Africa de Sud. Onorabilul Roy Golder era în faţa lui, cu un pahar de coniac în mână, rezemat de şemineu, sub trofeul unui *koudou* mare, cu coarne răsucite în spirală. Părul lui alb şi ţinuta distantă îi inspirau lui Ted Collins un respect profund ca şi, de altfel, ambianţa salonului boieresc al *Clubului de Golf* din Salisbury. Şeful *Serviciilor Speciale rhodesiene* se apropie de poliţist şi-şi puse mâna îngrijită pe materialul peticit.

— Ted, am vrut să vă văd pentru a vă spune că faceţi o treabă a naibii de bună. Totul e pregătit?

— Eu aşa cred, Sir, răspunse poliţistul paralizat de respect. Plec astăzi în nord-est, cu omul nostru. Cealaltă persoană trebuie, de asemenea, să sosească.

Roy Golder înălţă capul cu satisfacţie.

— *The Good Lord is on our side, Ted!*[33]

Petrecându-şi braţele pe sub ale poliţistului, Roy Golder îl împinse spre fereastra prin care se vedea splendidul golf, cu gazonul atât de verde, încât, părea pictat.

Cu o voce tandră îl şopti:

— Doar n-o să lăsăm toate astea acestor „bastarzi” …

Ted Collins se simţea în pragul lacrimilor. I se întâmpla să parcurgă de plăcere, în maşină, centura de cartiere rezidenţiale care înconjurau centrul, pentru a se auto-convinge de vitalitatea Rhodesiei albe.

— Bineînţeles că nu, Sir, afirmă el cu tărie.

Mărul lui Adam îi urca şi cobora din cauza emoţiei. Avea, deodată impresia că scrie istoria…

Bătrânul îi căută privirea:

— Ted, anumite lucruri trebuie să rămână, veşnic, numai între noi. Ştiţi asta, nu-i aşa? Pentru acest om, acest

[33] Bunul Dumnezeu e cu noi: Ted! (n.a.).

mercenar... aţi prevăzut totul?

— Totul, îl asigură Ted Collins cu voce hotărâtă.

— Foarte bine, fiţi atent şi, Dumnezeu să vă aibă în pază. Vă ocupaţi şi de problema cealaltă?

— Da, Sir.

— Fiţi prudent, Ted. Foarte prudent. Avem atâţia duşmani...

— Desigur, Sir. Apropo, cartea dumneavoastră avansează?

Roy Golder scria o epopee despre *Patrula Shangani*. Zâmbi măgulit.

— Avansează, Ted. Avansează.

Îl conduse pe Ted Collins până în holul rece şi pustiu. Poliţistul coborî aproape în fugă treptele de piatră ale clădirii vechi şi sări în Land-Rover. Regreta că o lăsase pe Mathilda în libertate. Era un risc, deşi Bob jurase pe toţi sfinţii că negresa nu era la curent cu nimic. Fapt confirmat şi de interogatoriul Fayettei. Dar, cu cât ziua operaţiunii *East Gate* se apropia, cu atât Ted Collins devenea mai nervos. De la bun început, Roy Golder îi acordase încredere şi el se hotărâse să o merite. Dacă era necesar, chiar cu cruzime.

Zece minute mai târziu, opri în faţa hotelului Elisabeth. Bob Lenard îl aştepta în hol, cu tot echipamentul. De când cu scandalul care urmase arestării lui Fayette, belgianul se ţinea mai în umbră.

Îşi vârî cu prudenţă puşca cu lunetă, învelită în husa ei, în portbagajul Land-Rover-ului, apoi, luă loc lângă Ted Collins.

— Cât timp avem? Întrebă el.

— Trei ore, răspunse poliţistul. John Burger ne aşteaptă la ceai.

*

* *

— *Bastards! Goddam fucked bastards!*[34]

John Burger mormăia printre dinţi, pentru el însuşi. Îşi termină cutia cu bere, râgâi, îşi întinse picioarele goale pe caldarâm şi aruncă o privire spre gardul dublu de sârmă ghimpată, electrificat, care-i înconjura ferma. Era prevăzută

[34] Ticăloşi! Fir-ar ai dracului de ticăloşi! (n.a.).

şi cu proiectoare, teleghidate din interior. A trebuit să suprime mai multe straturi de flori pentru a face loc terenurilor de luptă, protejate de saci cu nisip.

Până atunci, ferma Burger nu prea fusese atacată. Doar câteva obuze de mortiere. Nici unul nu atinsese casa.

Dar asta urma să vină! Ferma se găsea în plină zonă de insecuritate, la nord de Sipolilo, la mai puţin de 30 de kilometri de valea Zambezi-ului.

Nevasta lui John Burger şi cele două fiice se instalaseră la Salisbury. Petrecerile vesele de sâmbătă seara, de la o fermă la alta, încetaseră definitiv. Cum se lăsa noaptea, fiecare se închidea în dosul obloanelor blindate, deschideau radioul dat de armată şi, ascultau cu puşca la-ndemână.

În majoritatea timpului nu se întâmpla nimic. Câteodată, cu o uşurare laşă, auzeau doar câteva rafale în depărtare, sau suna telefonul. Era vocea alarmată a un vecin de la 10 sau 20 de kilometri, care anunţa:

— Încep să tragă. Sosesc *Armatele*.

Armata intervenea întotdeauna foarte repede, dar eficace, însă, doar cele câteva patrule nu puteau acoperi distanţa de 800 de mile de frontieră cu Mozambicul. Valea Zambezi-ului era o adevărată strecurătoare. Sute de terorişti se ascundeau, deja, pe colinele acoperite de frunziş des care şerpuiau între Mount-Darwin şi Zambezi. Imposibil să-i descoperi. Elicopterele erau rezervate pentru intervenţii urgente.

John Burger auzi un zgomot de motor şi aruncă o privire peste gardul de sârmă ghimpată. Poate, erau vizitatorii pe care-i aştepta... Se ridică, înconjură Mercedesul albastru-închis, nou-nouţ, pe care-l comandase cu un an înainte.

Acum, din cauza minelor, nu mai îndrăznea să-l folosească şi se deplasa într-un Land-Rover vechi.

Zgomotul se accentuă. Nu era decât o maşină militară anti-mine, care trecea încet prin faţa fermei, legănându-se. Două plăci de blindaj în formă de *V*, în interiorul cărora erau aşezaţi vreo zece soldaţi, cocoţaţi pe un şasiu de camion.

Când maşina trecea peste o mină, suflul aluneca de-a lungul pereţilor şi trebuiau să-i schimbe o roată sau motorul. Cu o regularitate de ceasornic, aceste maşini

parcurgeau toate pistele, din zori şi până-n seară, revenind cuminţi la respectivele lor posturi de poliţie, pentru a permite teroriştilor să plaseze minele pe care le făceau să explodeze a doua zi...

Dezgustat, John Burger se întoarse acasă. Ferma lui era superbă, una din cele mai frumoase din nord-est: 20.000 de hectare de pământ arabil. O moştenise de la bunicul său, venit direct din Surrey. John Burger avea tutun, carne, porumb. Acum, nu mai îndrăznea nici măcar să se plimbe pe propriile-i pământuri...

Unul dintre vecinii lui fusese rănit cu mitraliera de un grup de terorişti. A trebuit să-şi lase soţia, cu un glonţ în braţ, sub un copac şi, să parcurgă 20 de kilometri pe jos, pentru a căuta ajutor. Un altul fusese ucis de o mină.

Deci, John Burger, dezgustat, nu mai ieşea din fermă, petrecându-şi zilele între bar şi grădină, îndopându-se cu bere, whisky şi coniac. Nu mai avea curaj nici să se îmbrace şi, se târa, îmbrăcat doar în şort, având impresia că trăieşte într-un lagăr de concentrare.

Se întoarse până la barul de sub superba sa colecţie de arme şi aruncă o privire spre etajeră. Ora patru. Era ora pentru whisky, dar, nu mai exista nici o singură sticlă.

Furios, urlă:

— Lisbeth!

Tolănit într-un fotoliu din salon, aşteptă, cu ochii injectaţi, gura cleioasă şi respiraţia scurtă. 30 de secunde mai târziu, apăru bona: o tânără *matabele*, al cărui cap părea un arici din cauza părului împletit în codiţe, dar, cu o figură graţioasă şi timidă.

Era fiica unui *şef*, care lucra la Burger de şase luni, pentru 35 de centi pe oră, leafa unui *cotton picker*[35].

Ea se opri în prag, desculţă, îmbrăcată doar cu o rochie imprimată, neîndrăznind să intre în salonul mochetat.

Dormea în *cvartalul negrilor*, ceva mai departe de fermă. Burger nu mai avea încredere în nimeni.

— Da, Mister, zise ea cu voce imperceptibilă.

— Nu mai am whisky, o certă John Burger. Du-te şi adu-mi.

[35] Culegător de bumbac (n.a.)

— Da, Mister.

Se retrase, tot atât de tăcută precum venise. Reveni după câteva minute cu o sticlă de whisky şi un vas cu gheaţă.

John Burger îi smulse sticla din mână, aruncă câteva cuburi într-un pahar şi dădu pe gât alcoolul pur. În cerul gurii lui, alcoolul îngheţat se transformă în foc lichid, invadându-l într-o căldură delicioasă.

Văzând că nu mai are nevoie de ea, Lisbeth se îndepărtă, ieşind din salon, grăbită să plece. Sări dintr-o dată cele trei trepte care separau salonul de culoar, accentuându-şi cambrura.

John Burger avu brusc impresia că whisky-ul îi aprinsese pereţii stomacului. Puse jos paharul şi strigă cu o voce seacă:

— Lisbeth!

Tânăra se opri şi întoarse capul, fără să mai coboare celelalte trepte:

— Da, Mister?

— Vino-ncoace!

Ea nu se mişcă. Atunci, John Burger se ridică greoi şi traversă salonul. Ochii albaştri păreau să se fi acoperit cu o peliculă de plastic. Lisbeth nu se mişcase din loc, ca o căprioară paralizată de o panteră. Când simţi respiraţia stăpânului pe gâtul ei, fremătă.

Fermierul o contemplă câteva clipe, apoi, spuse cu o voce alterată:

— Închide uşa.

Lisbeth întoarse spre el o figură speriată şi rugătoare, fără a îndrăzni să se mişte.

— Mister, am multă treabă la bucătărie.

Un fulger de mânie se ivi în ochii albaştri, sticloşi din cauza alcoolului. John Burger scoase două bancnote de câte un dolar şi le vârî în degetele negre.

— Du-te joi la Mount-Darwin şi cumpără-ţi o rochie.

Joia era ziua ei liberă, o dată pe lună…

Dar, degetele fetei nu se închiseră peste bancnote, care, căzură pe jos. Asta avu darul de a-l face pe John Burger să turbeze de furie.

— Păduche! mârâi el.

O lăsă pe negresă şi trânti uşa. Făcu, apoi, un salt până la biroul unde se găsea o cutie de ţigări de foi, găurită toată, aflată lângă o biblie mare şi seiful în care-şi ţinea economiile.

Erau peste 5.000 de dolari, în bancnote de câte zece. Lisbeth scoase un sunet strangulat.

— Nu! Oh, Mister, nu!

Ochii ei mari, căprui, fixau cutia de ţigări pe care o luase John Burger. El se apropie de ea, cu un zâmbet plin de răutate.

— Trebuia să te fi hotărât mai înainte, mormăi el.

Plasându-se între uşă şi Lisbeth, întredeschise cutia cu mâna stângă şi-şi vârî degetele înăuntru. Lisbeth scoase un urlet ascuţit şi se dădu înapoi spre perete, cu gura larg deschisă. Mâna lui John Burger ieşi din cutie, ţinând de cap o şopârlă mare, multicoloră, lungă de vreo 20 de centimetri. Era un cameleon vulgar, animal absolut inofensiv. Terorizat, făcea pe mortul, cu labele ţepene şi corpul contorsionat.

Fermierul se apropie încet de Lisbeth. Când fu la mai puţin de un metru, întinse mâna stângă înainte, prinzându-i gâtul. O lipi pe negresă de perete. Lisbeth părea stană de piatră.

Cu o încetineală calculată, fermierul apropie şopârla de gâtul fetei. Când labele cu gheare îi atinseră pielea, Lisbeth scoase un urlet strident, isteric, aproape dement.

Respingându-l pe John Burger cu o forţă mărită de groază, se repezi spre uşă şi se agăţă de clanţă, mormăind în limba ei vorbe fără şir. Fermierul o prinse din nou, o aruncă la pământ cu brutalitate, tot cu mâna stângă, dar, fără a scăpa şopârla.

Lisbeth plângea în hohote, cu pumnii strânşi, în plină criză de isterie. Tresări brusc şi îşi pierdu cunoştinţa.

Furios, John Burger, fără a lăsa cameleonul, se duse să mai bea o înghiţitură de whisky. Reveni apoi spre victima sa, cu o privire răutăcioasă. Avea oroare de a nu fi respectat.

Se aşeză călare pe Lisbeth, care era întinsă pe jos, aşteptând să se trezească. Cu blândeţe, mângâie

cameleonul, făcându-l să-şi scoată limba lungă, bifurcată.

Negrii aveau o frică ancestrală faţă de aceste mini-şopârle, convinşi fiind că diavolul se încarnează în ele. Din această cauză, John Burger avea întotdeauna unul, pus lângă cutia cu economiile sale.

Hoţul *matabele* cel mai înrăit, nu ar fi riscat!

— O să ne distrăm pe cinste, îi spuse el şopârlei.

Pentru a o trezi mai repede pe Lisbeth, îşi strecură două degete prin deschizătura rochiei de bumbac şi îi ciupi sfârcul unui sân.

*

* *

Lisbethei îi clănţăneau dinţii. Cu ochii ieşiţi din orbite, tremura din toate încheieturile. Mirosul acru al transpiraţiei răzbătea prin rochia ei de bumbac. Nu mai protesta, nu mai striga, dar, ochii nu părăseau cameleonul pe care John Burger i-l plimba sadic pe un picior.

Brusc, decepţionat că nu obţinea rezultatul scontat, fermierul luă capul şopârlei şi-l vârî între pulpele cafenii, deasupra cărora fusta se ridicase. Lisbeth avu o tresărire atât de violentă, încât era cât pe ce să-l răstoarne pe John Burger! Buzele ei conturară neauzit cuvântul „vă rog”. Terorizată, nici nu mai mişca.

John Burger se cam săturase să ţină şopârla. Îşi retrase mâna şi, aplecându-se, aruncă animalul în cutie.

Imediat, fata începu să plângă iar în hohote, întorcându-se pe burtă... Fără un cuvânt, fermierul o prinse de ceafă cu mâna stângă. Ea şopti slab „Mister”, dar nu se mai zbătu.

Orice, afară de şopârlă!

Genunchii i se izbiră de mocheta ultimei trepte şi se regăsi într-un echilibru precar, proptită în mâini şi cu fruntea atingând solul.

John Burger nu pierdu timpul. Îşi descheie şortul şi îi ridică rochia de bumbac. Negresele nu purtau niciodată nimic pe dedesubt.

Lisbeth tremura. La rândul său, el îngenunchease. Îşi propti piciorul în pianul din apropiere, pipăi cu degetele pentru a găsi ce căuta şi o pătrunse dintr-o dată.

Cu gura lipită de mochetă, Lisbeth înghiţi lâna, având

impresia că un spin îi arde pântecul. De când lucra la fermă, asta se întâmpla o dată pe săptămână.

Văzând că nu se zbate, John Burger n-o mai ţinu de ceafă, îi luă şoldurile cu ambele mâini, se retrase aproape complet şi apoi o pătrunse din nou. Ar fi continuat aşa ore întregi, dar, mirosul fetei îl incomoda, ca şi ruşinea de a se fi lăsat mânat de instincte.

Din câteva mişcări rapide îşi satisfăcu poftele, lipit de crupa cambrată a Lisbethei. Orgasmul îi smulse un sughiţ şi salivă pe spatele negresei.

Plăcerea odată satisfăcută, se ridică şi îi trase rochia Lisbethei. Dându-i o palmă peste fese, îi spuse:

— Acum du-te şi fă ceaiul!

Dar fata nu se mişcă, înnebunită de frică şi de durere. Fermierul, calmat, îşi zise că ar putea-o lăsa, din când în când, să mai doarmă şi-n altă parte, nu numai în cvartal. Desigur, nu în patul lui, deoarece mai ţinea la principii. Dar pe mocheta din salon sau în cămăruţa din fundul grădinii rezervată slugilor…

Mai visa încă la vigurozitatea şoldurilor pe care tocmai le pătrunsese, când auzi un claxon.

Se repezi la Lisbeth:

— Şterge-o la bucătărie!

Negresa se sculă cu dificultate. Furios, John Burger deschise uşa şi traversă coridorul. Un Land-Rover era parcat în spatele Mercedes-ului său. Ted Collins sări jos, împreună cu un civil blond. Acesta din urmă avea în mână o cutie care conţinea, mai mult ca sigur, o puşcă. Cei doi se îndreptară spre el.

Ted îi strânse mâna, cu putere.

— John, el e Bob, persoana despre care v-am vorbit.

Fermierul strânse mâna vizitatorului său şi-i conduse pe amândoi spre salon. Lisbeth se ridica cu greu, având faţa încă răvăşită de plâns.

— Ce se întâmplă? întrebă Ted Collins, dintr-o dată atent.

John Burger zâmbi inocent.

— Nimic! Lisbeth a făcut nişte prostii şi am gâdilat-o puţin cu cameleonul meu.

Ted Collins zâmbi şi el, cu indulgenţă şi-i explică lui Bob:

— Negrii de pe-aici cred despre cameleon că întruchipează diavolul şi că le poate lua sufletul… Ne-ar trebui şi nouă o armată de cameleoni…

Bob Lenard o privea pe Lisbeth dispărând şi-şi spuse că s-ar putea face ceva mai bun cu ea decât să te joci cu o şopârlă.

Anglo-saxonii erau cu siguranţă nişte firi ciudate.

*

* *

Negrul solid, cu caschetă de pânză şi în uniformă albastră, ţinuta armatei mozambicane, privi cu admiraţie stucaturile casei.

John Burger îşi dădea toată osteneala pentru a fi puţin mai amabil, dar, îl durea sufletul să vadă un negru stând în fotoliul său. Din nefericire, începuse să plouă şi nu putea să-i invite pe terasă.

Ted Collins trăgea din eterna sa pipă, ca de obicei, nu prea bărbierit, cu o cămaşă mai peticită ca oricând şi cu un aer obosit. Condusese patru ore pe drumurile din valea Zambezi-ului, numai pentru a-l aduce pe negru.

Era cheia planului „*East Gate*”: locotenentul Mabika, transfug al *S.N.A.S.P.*, Serviciile Secrete ale *FRELIMO*, care umpleau Mozambicul cu lagăre de „reabilitare”.

Poliţistul îl anunţă pe John Burger:

— Locotenentul Mabika va rămâne aici până la terminarea operaţiunii. E mai bine să doarmă în *cvartal*.

— O să-i găsim un colţişor aici, zise fermierul cu falsă jovialitate.

Ted Collins mulţumi cu un zâmbet. Din punct de vedere politic, el avea deplină încredere în John Burger, care, într-o zi, sugerase otrăvirea tuturor negrilor din cvartalul său, deoarece, printre ei s-ar afla un agitator politic pe care nu reuşise să-l identifice.

Nu cunoscuse mulţi oameni cu astfel de calităţi!

Ferma sa constituia baza de plecare ideală pentru planul *East Gate*. Izolată, foarte aproape de valea Zambezi-ului. Şi el, fără o familie care ar fi putut fi curioasă.

Până şi militarii erau ţinuţi departe de plan. Nimeni nu trebuia să ştie niciodată ceea ce se petrecuse, cu adevărat.

Ted zâmbi mozambicanului.

— În curând veţi fi o persoană importantă, locotenente.

Acesta zâmbi la rândul său. Măgulit, dar, cam stingherit. Nu se putuse adapta niciodată manierelor albilor, iar engleza lui era departe de a străluci.

— Trebuie foarte multă atenţie, spuse el.

Traversase Zambia înot. Îl adusese Ricardo, portughezul.

Mai demult, lucrase pentru *P.I.D.E.*, la Lorenzo-Marquée, înainte de a se înrola în *FRELIMO.*

— Este mai bine să nu părăsiţi ferma, îl avertiză Ted Collins. Dacă menajera vă întreabă de unde veniţi, spuneţi-i că sunteţi aici pentru a apăra ferma. Vorbiţi *matabele*?

— Nu.

— Foarte bine.

Acest fapt limita riscurile indiscreţiei.

Lisbeth intră şi-l privi curioasă pe negru. Fermierul îi spuse:

— Mabika va dormi aici, pregăteşte-i un pat în bucătărie. În seara asta rămâi aici, ca să-i faci de mâncare.

Avea astfel un pretext pentru a profita de ea…

Ted Collins urmări cu privirea silueta fină a tinerei negrese. Sânii ei înţepau rochia. În plus, părea curată… Fermierul, probabil, nu se plictisea.

Capitolul XV.

— Priviţi antilopa! Crocodilii o pândesc!

Malko îşi lipi fruntea de geam şi privi. O antilopă mică stătea nemişcată pe o insuliţă înconjurată de nisip alb, în mijlocul fluviului Zambezi. De jur împrejur, zări ceva ce-i părură întâi că ar fi trunchiuri de copaci uscaţi. Însă, nu erau decât nişte crocodili. Speriată de zgomotul elicopterului, antilopa sări în apă. Într-o clipă, crocodilii o atacară, sfârtecând-o. Măcelul era instantaneu. Apa se colorase în roşu, apoi scena dispăru din câmpul său vizual.

Pentru a ieşi din strâmtoare, elicopterul urca.

— Ce oroare, spuse Daphné Price.

Malko nu răspunse. Pentru un moment, se identifică perfect cu mica antilopă... Pentru a-şi alunga gândurile negre, se concentră asupra peisajului. Era incredibil de frumos.

De la lacul Kariba până la cascada Victoria, Zambezi-ul şerpuia pe fundul unei văi mărginite de savane, care, la nord, serveau drept hotar natural între Rhodesia şi Zambia. Jungla era pustie. Niciun sat, nici un semn de prezenţă umană.

După ce ocoli lacul, micul elicopter *Cessna* coborî aproape de sol, câteodată numai la 15 picioare deasupra apei, apoi urcă iar, pentru a survola o colină. Pilotul întinse brusc mâna spre vest arătând câţiva nori cenuşii care se ridicau de la sol, formând un zid enorm.

— Iată cascada Victoria, anunţă el. Ceea ce vedeţi, sunt vaporii de apă care urcă până la aproape 400 metri.

Părea o gigantică pălălaie de foc. Cât vedeau cu ochii, peisajul era plat ca-n palmă, ca o cuvertură de verdeaţă.

Elicopterul începu să coboare.

— Vom ajunge la prânz, şopti Daphné Price cu bucurie în glas.

Ea se instalase pe locul din spate, lăsându-l pe Malko să stea lângă pilot, un băiat solid, cu un nas ascuţit.

Părul negru al lui Daphné era strâns cu un elastic. Purta nişte blugi foarte strâmţi, care se mulau pe picioarele ei

lungi. Fără machiaj părea cu cinci ani mai tânără. Se aplecă în faţă şi-şi puse mâna pe ceafa lui Malko, mângâindu-l uşor. El se întoarse şi-i zâmbi, întrebându-se când şi cum avea de gând să-l lichideze!

După telefonul din ajun, convingerea sa era fermă.

Apropiindu-se de Bob Lenard descoperise ceva ce nu trebuia să ştie. Nu putea să mai rămână în viaţă, dar, rhodesienii nu doreau să facă tărăboi.

Reputaţia lor era deja destul de proastă. Deci, au mai făcut o dată apel la Daphné Price, Mata Hari de serviciu... Era cea care îl condamnase la moarte şi-l executase pe Ed Skeetie.

Privi în jos spre cele câteva clădiri care alcătuiau Victoria Falls. Din avion, spectacolul cascadelor era grandios. Ele barau Zambezi-ul pe toată lungimea sa de aproape 1500 de metri. Apa se prăvălea în strâmtoarea de sute de metri adâncime într-o bolboroseală continuă. Un curcubeu enorm se ridica pe cer, alternându-şi mereu culorile. Lângă cascade, podul metalic care traversa fluviul, părea minuscul.

Pilotul viră şi-şi reluă coborârea lină spre sol, la circa 20 kilometri de oraş. Decolaseră de pe micul aeroport în urmă cu trei ore.

Malko îl bănuia pe pilot, ca fiind omul *Brigăzii Speciale*. Practic, nu vorbise decât prin staţia-radio. Capcana era bine plasată. Nu se va şti niciodată ce i s-a întâmplat deoarece el nu se afla pe lista pasagerilor zborului Salisbury-Victoria Falls.

Desigur, ar fi putut găsi un pretext pentru a nu pleca. Dar era convins că *Brigada Specială* n-ar fi ezitat să folosească metode mai puţin subtile.

Mergând la Victoria Falls îşi risca viaţa, dar, cel puţin, ştia de unde venea pericolul. Avea, însă, o mică şansă de a schimba situaţia, dacă afla ceea ce îl interesa.

— La ce hotel mergem? întrebă el.

— La *Elephant Hill*, răspunse Daphné. Este cel mai bun.

Criminalul se întorcea întotdeauna la locul faptei.

Elicopterul ateriză pe imensa pistă construită de sud-africani. Era mult mai cald decât în Salisbury.

Imediat, Daphné îl luă pe Malko de braţ.

— În curând vom fi singuri, murmură ea, lipindu-şi buzele de gâtul lui.

El se întreba cum se va descurca. Fără nici un aliat, sau aproape fără, având în faţa lui nişte oameni decişi la orice, ca să nu mai amintim şi de farmecul lui Daphné Price. Nici acum nu-şi dădea seama cum s-a debarasat ea de un om atât de prudent şi de solid ca Ed Skeetie.

*

* *

— *We are the passengers of the Titanic! At least, we will go first class!*[36]

Daphné ridică paharul. Renunţase la lichiorul de cacao în favoarea unui coniac. În ochii ei străluceau steluţe şi rochia lungă, albă şi romantică se asorta foarte bine cu lemnăria de culoare închisă, cu valeţii în ţinută şi cu feţele de masă de dantelă din restaurantul hotelului. *Elephant Hill* era cel mai sofisticat hotel pe care Malko îl văzuse în Rhodesia. O ambianţă caldă, un serviciu perfect şi o bucătărie foarte fină.

Nu reuşea, totuşi, să termine de mâncat coada de crocodil la grătar, translucidă şi delicioasă, ca un homar crud.

Făcuseră dragoste înainte de cină, încet, tandru, multă vreme fără pauză.

Malko o observa pe Daphné, căutând să descopere un cusur în conduita ei perfectă, fără, însă, a-l găsi. Deci, se întreba dacă nu era cumva victima unui incredibil concurs de împrejurări şi dacă Daphné nu era, pur şi simplu, o femeie îndrăgostită de un turist în trecere, neavând nici o legătură cu *Brigada Specială*.

— La ce te gândeşti? întrebă ea brusc.

Ochii aurii ai lui Malko se adâncirăîn ochii ei.

— La Titanic, răspunse el. Au existat şi supravieţuitori.

Ea râse, cu o falsă veselie.

În jurul lor, sala de mese era aproape goală. Oamenii veneau aici mai ales în weekend. Daphné dispăruse timp de

[36] Noi suntem pasagerii de pe Titanic! Cel puţin, ne vom scufunda elegant! (n.a.).

două ore, luând cu ea o servietă mare, neagră. Vezi, Doamne, pentru a-l întâlni pe emisarul zambian! ...

Malko nu verificase încă dacă măsurile lui de precauţie se aflau în ordine. El conta, însă, în special pe el însuşi. Semnă nota de plată.

Daphné o luă înainte, îndreptându-se spre sala de joc. Malko avea impresia că revede un film vechi. Erau, aproape, aceleaşi gesturi, aceeaşi ambianţă, aceeaşi femeie şi aceeaşi rochie. Cea care duce la moarte...

În ciuda calmului său aparent, Malko nu reuşea să se debaraseze de teama difuză care-l obseda. Sindromul condamnatului la moarte...

Daphné se apropie de o masă de ruletă. Malko se duse să schimbe 100 de dolari şi-i dădu jetoane. În câteva minute, ea pierdu totul. Cu un râs vesel, se agăţă de braţul lui Malko.

— Nu face nimic! Ghinion la joc...

Pentru prima dată, simţi o uşoară tensiune în vocea ei, un ton metalic. Remarcă, de asemenea, pupilele ei dilatate. Avu, totuşi, un şoc atunci când ea îi propuse cu o voce aparent hazlie:

— Ce-ar fi să facem un tur? Mi-am dorit întotdeauna să admir cascada noaptea. Se pare că e feeric. Ne întoarcem repede.

Malko îşi simţea stomacul de plumb. Uşa celulei se deschidea, oamenii în negru erau aici, cu figurile lor grave şi cu ochii severi.

Moartea căpăta, câteodată, înfăţişări somptuoase.

— Bună idee, zise el.

Făcuse tot posibilul ca vocea să pară normală.

— Trebuie să închiriem impermeabile, sugeră Daphné, altfel, ne vom face leoarcă.

Părăsiseră mica sală de joc, braţ la braţ.

Ca un automat, Malko se apropie de biroul hotelului, întrebându-se cât mai avea de trăit.

*

* *

— Oh, priveşte!

Un animal, probabil o antilopă, traversa şoseaua.

Dintr-o privire, Malko se asigură privind în oglinda retrovizoare că nu-i urmărea nimeni. Cinci minute mai târziu, oprea în parcarea întunecoasă şi pustie din faţa pădurii. Daphné Price sări din maşină şi făcu câţiva paşi, cu impermeabilul pe braţ. Rochia ei albă se detaşa în penumbră, ca un far. Luna era aproape plină şi noaptea foarte senină.

Ea de întoarse, aşteptându-l pe Malko.

— Pe aici! N-ai mai fost niciodată în acest loc?

— Niciodată noaptea, răspunse el. Doar o dată, în timpul zilei, în căutarea lui Ed Skeetie.

O umiditate pătrunzătoare se strecura printre copaci. Ei o luară în linişte pe cărare, ţinându-se de mână. Nu se auzeau decât paşii lor.

În curând, urletul căderilor de apă care năvăleau spre prăpastie, se amplifică. Era încă anotimpul ploilor şi apa se afla la cea mai mare înălţime. În timpul secetelor aproape se putea traversa Zambezi-ul cu piciorul.

Malko, atent, pândea penumbra. Ce avea să se întâmple?

Se depărtă puţin de Daphné, pentru ca ea să nu-i simtă tensiunea. Ajungând la încrucişarea celor două cărări, Daphné ezită, apoi, o luă spre dreapta.

— Atenţie, spuse ea. Trebuie să ne punem impermeabilele…

Se înfăşurară în plasticul transparent. Efectiv, la 100 de metri mai departe, se găsiră sub ceea ce părea a fi o ploaie torenţială. Apa transformată în vapori cădea, parcă, din cer. Totul era muiat de această aversă eternă. Ajunseră în faţa *Cascadei Diavolului*. Era impresionant.

Dar, Malko nu reuşea să profite de extraordinarul spectacol.

Ei nu se apropiaseră, totuşi, la mai mult de zece metri de marginea abruptă a prăpastiei. Din când în când, Malko se întorcea, scrutând obscuritatea, dar, pădurea era atât de deasă, încât, în ea ar fi putut să se ascundă chiar şi un regiment.

Daphné Price avu un frison şi se agăţă de braţul lui Malko, trăgându-l brusc în direcţie opusă.

— E prea umed aici! spuse ea. Aceste impermeabile sunt

neplăcute.

Făcură cale-ntoarsă, îndepărtându-se de prăpastia din faţa *Cascadei Diavolului* şi reveniră pe cărarea care însoţea Zambezi în amonte.

Masa întunecată a unei statui se detaşă, deodată, în faţa lor, în mijlocul unui spaţiu mai larg. Daphné Price se opri şi spuse:

— Iată statuia lui Livingstone! Ăsta, da om! Când mă gândesc că a traversat Africa pe jos... Dacă negrii vor prelua puterea, o vor distruge şi o vor arunca în cascadă!

Malko îşi simţi braţul tremurând lângă al ei. Cu toată neîncrederea lui şi cu tot ceea ce ştia despre Daphné, fu, totuşi, mişcat. Tânăra femeie era, mai degrabă, o pasionată, decât un robot.

Dori să o mai verifice încă o dată şi se aplecă spre ea:

— Ce-ar fi să ne întoarcem?

Îşi scoseseră impermeabilele căci, aici unde se găseau, nu mai ploua. Malko simţi trupul călduţ al partenerei sale, lipindu-se de al lui.

— Nu încă, zise Daphné. Hai să vedem maimuţele. Sunt o groază pe cărarea asta!

Malko avu impresia că o mână de gheaţă îi strânge inima. Era exact ceea ce prevăzuse. Cu nervii încordaţi, o luă pe cărare, lăsând în urmă statuia lui Livingstone, cu bastonul şi ochelarii lui, probabil, ultimul monument încă în picioare din Africa, dedicat colonialismului. În acest loc, urletul cascadei nu mai era atât de puternic. Urcară în linişte poteca pustie.

Cel de-al şaselea simţ al lui Malko creştea în tensiune. I se părea că Daphné se agăţa cu mai multă putere de braţul lui. La rândul său, el se gândea în ce mod ar fi putut s-o dezechilibreze moral. Asta, pentru a evita să fie ucis. Cele câteva precauţii pe care le luase riscau să fie periculos de inutile.

După o sută de metri, cărarea cotea, afundându-se în interiorul pădurii. Daphné se opri la cotitură.

— Priveşte luna!

Luna plină se reflecta în apa neagră a fluviului, creând luminiţe argintii. Deodată, nişte ţipete îngrozitoare se auziră

dinspre fluviu. Mai exact, dinspre insula Princess Victoria, care, se afla în faţa lor. Semănau a porci pe cale de a fi strangulaţi. Erau regulate şi ritmice.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

Nervii începeau să-i joace feste. Daphné Price râse.

— Hipopotami care fac dragoste. Sunt foarte zgomotoşi. Odată, într-o tabără lângă fluviu, n-am putut dormi toată noaptea. Vino, poate îi putem vedea.

Îl luă de mână şi-l trase prin iarba înaltă şi grasă care acoperea râpa, între cărare şi mal. Lui Malko i se părea că mâna lui Daphné îl strânge cam tare pentru o simplă îmbrăţişare amoroasă.

Se uită din nou în jurul său. Mai mult ca sigur că ea nu era singură. Malko era convins că fusese supravegheat şi că, acum se pregăteau să-l atace. Era exasperat şi terorizat, neştiind cum se va produce atacul. Daphné se opri la mai puţin de un metru de margine, fără a-i da drumul lui Malko.

— Nu se mai vede nimic, spuse ea.

Vocea îi era schimbată. Încordată, mai ascuţită, cu un tremur imperceptibil. Malko zări linia întunecată a insulei Princess Victoria la o sută de metri depărtare, în mijlocul pustiului.

Luna lumina figura delicată a lui Daphné, care, părea sculptată în alabastru. Simţind că o observă, ea întoarse capul spre el. Privirile li se încrucişară. Îi văzu pupilele dilatate, colţurile gurii trase în jos şi toată faţa încordată.

— Daphné, întrebă el încet. De ce vrei să mă ucizi?

Remarcă zâmbetul ei ce încerca să prindă contur, dar care se transformă într-o grimasă crispată.

— Ce vrei să spui?

Era mai degrabă un scrâşnet de dinţi, decât o întrebare.

Timpul părea că se oprise în loc. Malko o ghici pe Daphné, sfâşiată între două sentimente contradictorii. Nu era o criminală de profesie. Timp de câteva secunde interminabile, el avu impresia că va reuşi s-o „întoarcă”.

Daphné Price îşi veni în fire. Malko nu se aştepta ca ea să se aplece, aşa că, fu luat prin surprindere, dar, încă nu prea speriat.

Nu i se putea întâmpla asta tocmai lui. Pe pământul

alunecos, cea mai mică mişcare bruscă putea fi fatală. Se întoarse spre cărare, convins fiind că pericolul venea de acolo.

Simţi prea târziu degetele lui Daphné lăsându-i mâna, agăţându-i-se de încheietură, cu o strângere incredibil de puternică pentru o femeie atât de fragilă ca ea. Deja îl trăgea cu forţă spre ea şi spre fluviu.

Îşi spuse că se hotărâse să-l condamne la moarte.

Strigă:

— Daphné!

— Mizerabile!

Strigătul isteric se auzi atât de puternic, încât, semăna cu cel al unei femei în durerile facerii.

Malko se simţi tras cu putere spre marginea râpei abrupte. Zări prea târziu mâna stângă a lui Daphné, cramponată de o funie care ieşea din iarbă. Agăţată de acest punct de sprijin, tânăra femeie îl răsuci în jurul ei, aşa cum fac copiii când se joacă.

Malko alunecă, scăpă impermeabilul pe care-l ţinuse pe braţ, trăind clipe de spaimă atroce, spaimă viscerală, dându-şi seama că nu se putea agăţa de nimic. Apoi, degetele lui Daphné se desfăcură. Nu mai era agăţat de nimic.

Cu un efort disperat, încercă să cadă pe mal, dar, era prea târziu. Doar umărul i se izbi de pământul tare şi el alunecă de-a lungul malului abrupt.

Avu doar timp să realizeze că ştia acum modul în care-şi găsise moartea Ed Skeetie.

Picioarele sale atinseră primele apa călduţă. Tras în jos de propria-i greutate, se scufundă şi ieşi din nou, împins de curent cu o viteză vertiginoasă.

O sută de metri mai departe, câteva secunde la viteza apei, Zambezi-ul se arunca în *Cascada Diavolului*.

Nici o fiinţă nu putea rezista unei astfel de căderi. Malko înghiţi o gură de apă călduţă şi sălcie, încercând să înoate, într-un efort inutil, pentru a aluneca din nou în sensul curentului.

Îşi spuse că va muri ca Ed Skeetie.

Capitolul XVI.

Daphné Price avea impresia că retrăieşte un coşmar. Degetele îi rămăseseră agăţate de funie, de parcă ar fi fost sudate. Lacrimile ţâşniră din ochii ei, fără a putea să le oprească. Privirea i se îndreptă automat spre marginea râpei, acolo unde dispăruse Malko, ca şi cum l-ar fi putut vedea reapărând.

Scoase un geamăt, îşi desprinse degetele, se îndreptă şi plecă în fugă spre potecă, precum o nălucă albă, în rochia ei lungă.

Repeta neîncetat:

— Doamne, Doamne!

Don Chirstie apăru şi o prinse din fugă. Nervii lui Daphné, deşi se îndopase cu tranchilizante, cedau.

Ea se oferise voluntar pentru eliminarea celor doi, fără, însă, a şti la ce se angajează. După precedentul weekend, se trezise adesea tresărind, revăzând silueta masivă a lui Ed Skeetie plonjând în moarte.

Acum, exista un al doilea.

În această clipă, toate raţionamentele expuse de amantul ei, Roy Golder, păreau nesemnificative.

Degeaba îşi spunea că el se sacrificase lăsând-o să se dăruiască altor bărbaţi deşi era nebun după ea. Nu era acelaşi lucru…

Rapid, omul de la *Brigada Specială* desfăcu funia legată de doi ţăruşi şi o aruncă în fluviu. Apoi, o târî pe Daphné spre parcare, o urcă în Land-Rover şi demară imediat.

Era grăbit să comunice telefonic vestea cea bună celor din *Brigada Specială*.

Ultimul obstacol în calea planului *East Gate* fusese înlăturat.

*

* *

Reg Whaley apăru din junglă, traversă poteca în fugă şi se repezi spre malul Zambezi-ului, acolo unde, drama tocmai avusese loc. Maşinal, îşi băgă pistoletul în buzunarul

hainei, deoarece, nici măcar nu-l folosise. Totul se petrecuse atât de repede!

El se aşteptase la un atac surpriză din partea celor de la *Brigada Specială* şi nu la această capcană machiavelică.

Mai avea încă în minte dispariţia fulgerătoare a lui Malko chiar sub ochii lui, precum şi fuga lui Daphné. Îi clănţăneau dinţii din cauza umidităţii şi datorită emoţiei. Mormăi ceva, înjurând printre dinţi şi contemplând apa neagră care curgea la picioarele lui.

Daphné Price tocmai dispăruse de lângă statuia lui Livingstone, escortată de omul de legătură.

Ziaristul rămase nemişcat la malul apei, pierdut şi disperat. În ajun, în plină noapte, Malko venise să-l trezească şi să-i aducă pistoletul, explicându-i ce aştepta de la el.

Reg Whaley se urcase în cursa regulată pentru Victoria Falls, descinzând la vechiul *hotel Victoria*, de unde nu mai ieşise până noaptea. Apoi, se furişase până aproape de intrarea în pădure şi aşteptase.

Fascinat, privi din nou apa neagră. Din locul în care căzuse Malko, era nevoie de 30 de secunde până la *Cascada Diavolului*. După asta, urma zdrobirea sub trombele de apă…

Înaintând prin ierburile înalte, Reg Whaley se aplecă cât putu mai mult deasupra locului în care căzuse Malko.

Privea fascinat, tremurând din tot corpul. Urletul cascadei îl asurzea. Cu părere de rău, reveni pe potecă, neştiind ce să facă.

Îşi şterse lacrimile. Ar fi dorit atât de mult să-l salveze pe Malko… Ca un automat, se îndreptă spre parcare, întrebându-se cum îi va preveni pe americani despre dramă. Dacă ar fi trimis un comunicat de la agenţia lui, cei de la *Brigada Specială* ar fi citit printre rânduri…

Parcursese 30 de metri pe cărare, când, i se păru că aude un zgomot slab. Se opri şi ascultă în direcţia din care venea.

Pe malul Zambezi-ului se auzi un zgomot de frunze şi un cimpanzeu mic sări pe pământ şi o luă la fugă.

Reg îşi reluă drumul, cu inima grea. Nu parcursese nici zece metri, că, zgomotul se auzi din nou, de data asta chiar

în spatele lui, în acelaşi loc. Era greu de identificat din cauza urletului cascadei din apropiere. Apucat de un brusc presentiment, făcu cale-ntoarsă fugind şi trecu prin iarba înaltă cu atâta repeziciune, că, era gata să cadă în apă. Malul era atât de alunecos şi mlăştinos, încât, îşi dădu seama că, dacă mai înainta, risca să alunece în apă.

Încă mai ezita, când, zgomotul se auzi din nou, venind dinspre apa de la picioarele lui. Fără să mai ezite, se lăsă să cadă pe burtă şi înaintă târându-se până la marginea malului.

Se aplecă şi, pentru început, nu văzu decât apa care curgea vâjâind pe lângă malul noroios.

Avansând câţiva centimetri, distinse o pată mai deschisă la nivelul apei.

— Malko!

Urlase pentru a acoperi zgomotul cascadei. Holbând ochii, distinse capul unui om la nivelul apei. Corpul îi fusese împins de curent până la mal. Mâinile lui Malko se cramponau de un trunchi de copac gros răsărit lângă mal şi ale cărui frunze era muiate în apă. Trunchiul, aproape orizontal, nu se găsea la mai mult de 30 de centimetri de suprafaţă.

Reg mai înaintă în iarbă, culcat pe burtă, cu o jumătate a corpului în gol.

Ceea ce văzu, îi dădu fiori pe şira spinării.

Pământul începea să se desprindă din jurul rădăcinilor copacului tras de greutatea neobişnuită. Forţa curentului era atât de mare, încât, rădăcinile nu mai puteau rezista mult timp.

La 60 de metri depărtare, apa se azvârlea în *Cascada Diavolului*, iar de-a lungul malului nu se mai găsea nici o stavilă.

Malko ridică privirea şi-l zări pe ziarist aplecat deasupra lui. Nu mai rezista mult. Fusese târât timp de secunde interminabile înainte de a fi putut apuca ramura copacului. Curentul era atât de puternic, încât, avea impresia că fusese întins de o greutate uriaşă. Apa îi vâjâia în urechi, îl orbea, îi intra în gură şi-l strivea. Urletul cascadei îi răsuna dureros în urechi, ameninţător şi spontan.

— Repede, strigă el, cu voce răguşită.

Brusc, speranţa îi revenea. Ar fi fost absurd să moară după ce-i apăruse această şansă!

Reg se dădu înapoi, se lăsă din nou pe burtă şi-i aruncă haina, ţinând-o de o mânecă. Era cu doi metri prea scurtă!

I-ar fi trebuit o funie şi încă una solidă. În orice caz, Reg Whaley îşi dădu seama că n-ar fi avut forţa necesară să-l târască pe Malko de-a lungul malului abrupt, trăgându-l în acest fel.

— Ţine-te bine! strigă el. Mă duc să caut o funie.

Se ridică, îşi puse haina şi plecă în fugă, oprindu-se, însă, instantaneu. Unde să găsească o funie? Existau gardieni în pădure, dar, risca să avertizeze *Brigada Specială*.

Ţintuit în faţa statuii lui Livingstone, Reg Whaley îşi frământa capul, aşteptându-se să audă în orice moment strigătul care-l anunţa că Malko n-a mai rezistat.

Secundele se scurgeau în viteză şi el nu găsea nici o soluţie. Dacă s-ar fi dus să ceară o funie la un hotel, risca să atragă atenţia. N-ar fi servit la nimic să-l salveze pe Malko, pentru ca, apoi, acesta să moară din alt motiv… Îşi simţea bătăile inimii semănând cu cele ale unui clopot funebru.

Brusc, îşi aminti de vasul *Booze Cruise.* Participase de mai multe ori la croazieră. Revedea cu claritate colacul gros de frânghie de la pupa vasului.

Era exact ce-i trebuia. Înainte de a se repezi într-acolo, examină cu atenţie un detaliu din faţa lui. Statuia lui Livingstone era înconjurată de lanţuri, legate între ele de stâlpii de ciment.

Reg se aplecă, încercă să le desfacă, dar, erau sudate. Se ridică transpirat, plângând de enervare.

Nu mai exista decât vaporul, dar, acesta se găsea la mai mult de un kilometru distanţă.

Se îndepărtă alergând ca un nebun, alunecând pe cărarea umedă, murat până la piele, ba chiar până la os. Îşi lepădă haina pentru a alerga mai repede. După 200 de metri, plămânii începură să-l ardă. Nu mai era obişnuit cu astfel de exerciţii. Blestemă toate băuturile care-l făcuseră mai greoi…

Cu gura deschisă, înainta ca un robot, cu picioarele

lipăind pe pământul mlăştinos, întrebându-se dacă nu se va prăbuşi. O durere ascuţită, ca un zvâcnet, îi străpunse partea dreaptă.

Trebui să încetinească ritmul alergării, ştiind, însă, că, fiecare secundă irosită, îi micşora lui Malko şansa vieţii.

*

* *

Malko strângea din dinţi pentru a nu ţipa. Prin cap îi treceau tot felul de imagini. Castelul, Alexandra, maiestuoasă, într-un furou negru, un bal la Viena sau o partidă animată de *gin-rummy*. Şi un cap pe umărul lui, cu nişte braţe care-l încătuşau. Un parfum de femeie, dar, nu-şi mai amintea care. Era departe, într-o altă lume.

Se simţea atât de amorţit, mâinile îi erau atât de crispate pe ramura copacului, încât, avea impresia că se transformase în statuie de piatră şi că era deja mort. Dacă ar fi făcut cel mai mic gest, n-ar mai fi rezistat. Durerea muşchilor întinşi şi încordaţi îi ajungea până în ceafă. Pentru a nu lăsa craca din mână, se concentra asupra răzbunării. S-o regăsească pe Daphné Price, dulcea făptură, care, din fanatism, a vrut să ucidă doi oameni.

Puţin câte puţin, curentul îi lipise trupul de malul noroios, ceea ce-i dădea impresia de ventuză şi-i mai uşura presiunea din braţe. Un val mai puternic l-ar fi putut dezlipi şi târî ca pe un pai spre cascada mugindă. Prefera să nu se gândească la crocodilii care mişunau în Zambezi. În orice caz, mult timp nu va mai putea sta agăţat. Limita extremă a forţelor sale fusese depăşită de mult. El rezista exact ca acei negri care, ciuruiţi de gloanţe, morţi deja, continuau să meargă, prin simpla forţă a nervilor.

Unde plecase Reg Whaley? îl înjură şi-l blestemă. Era ultima sa şansă!

Din timp în timp, îi mai intra puţin pământ în ochi, ceea ce însemna că, pomul se detaşa de mal, puţin câte puţin. De câteva minute, avea de înfruntat un nou pericol. Arborele de care se agăţase se curbase sub greutatea lui. Gura îi era chiar la nivelul apei şi era obligat să respire doar pe nas. Doar câteva minute şi apa îi va ajunge la ochi, iar el nu va mai putea să respire. Nemaiavând forţă să se sprijine

pe braţe pentru a se înălţa deasupra apei, se va îneca.

— Reg, chemă el încet.

Îi răspunse doar urletul cascadei Victoria. Luna se ascunsese şi noaptea părea mult mai întunecată. Îşi stăpâni cu greu o criză de disperare. Era prea stupid!

Timp de o fracţiune de secundă, dorinţa de a abandona totul fu mai tare decât el. Anticipa calmul delicios de după această tensiune îngrozitoare, repausul după alunecarea finală.

Brusc, tresări şi, complet epuizat, îşi spuse că nu se moare decât în picioare.

*

* *

Reg Whaley zări, în sfârşit, lumina debarcaderului unde erau ancorate cele două vase de croazieră. Era mult mai departe decât crezuse. Nu mai putea. Ieşea foc din el şi inima părea să-i sară din piept. Dureri fulgerătoare îi străpungeau tot corpul. Trebui să se oprească de mai multe ori.

Se poticni pe pasarelă şi, sări pe puntea primului vas. Nu erau gardieni. Printre copaci, zărea luminile motelului *Azambeze*. Privi în jurul său, respirând cu greu, aproape să leşine.

În faţa lui zări o funie lungă, legată de o ancoră înfăşurată pe punte. Reg îşi făcu socoteala că măsura cam 15 metri. Suficient. Se luptă aproape un minut pentru a o desface din jurul ancorei. În sfârşit, o ridică pe umăr şi crezu că nu va putea coborî niciodată pasarela, cu o asemenea greutate.

Întorcându-se pe cărare, alunecă în noroi şi, pentru o secundă, se gândi că nu va fi niciodată în stare să se ridice.

Plecă împleticindu-se, târând ruloul de sfoară, rugându-se cu voce tare, blestemând cerul şi jurând că, dacă Malko nu mai era acolo, se va arunca şi el în Zambezi.

De zece ori căzu şi tot de zece ori se ridică. I se părea că aerul nu-i mai pătrunde în plămâni şi că funia cântărea o tonă. Alunecând mereu pe pământul mlăştinos, strivit sub povară, Reg Whaley avansa metru cu metru de-a lungul fluviului, blestemând lipsa lui de antrenament fizic,

nemaivăzând nimic în jurul său, ci, numai cărarea umedă care ducea la Malko.

Nu mai simţea nici o oboseală. Avea doar o singură dorinţă: să ajungă, să se întindă în iarba grasă şi să-l scoată pe Malko din apă. Şi să se odihnească. Parcurse ultimii metri mai mult în patru labe, nemaivăzând clar pe unde calcă, trăgând doar funia după el.

Miracol. Capul blond era încă acolo, la nivelul apei, aproape scufundat. Cu mâinile tremurânde de oboseală, Reg Whaley lăsă funia să alunece până ce ajunse la nivelul apei şi se apropie de Malko. El îşi dădu însă seama că, dacă Malko o va prinde, curentul îi va trage pe amândoi.

Trebuia, mai întâi, s-o ancoreze de ceva solid. Dar, cine ştie dacă Malko ar mai fi avut puterea să se agaţe…

— Aşteaptă! strigă el din toate puterile.

Malko nu răspunse. Avea deja apă în gură. Reg se târî, se ridică din nou, căutând un copac, dar, cel mai apropiat era de cealaltă parte a potecii.

Era atât de obosit, că-i trebui un timp infinit de lung pentru a lega frânghia. Nu-şi mai amintea cum se face un nod. Se trase înapoi, trăgând şi funia.

Ideea lui era simplă. Să coboare până la Malko, să-i înfăşoare cealaltă extremitate în jurul corpului, să urce din nou şi pe urmă să-l tragă, folosindu-se de copac drept punct de sprijin. Era riscant şi complicat, dar, nu vedea altă soluţie. Dacă nu cobora până la Malko, acesta nu-şi va putea lega funia cu o singură mână, rămânând în acelaşi timp şi agăţat de cracă. Ţinând cele două capete în mână, se trânti pe burtă, cu picioarele către fluviu şi se lăsă să alunece încet, lăsând funia să-i treacă printre degetele ţepene, făcând pauze la fiecare 20 de centimetri. I se părea că se scurge o eternitate până să simtă curentul la glezne. Avusese grijă să coboare suficient, nemai despărţindu-l decât 50 de centimetri de Malko. Reg mai avea încă mulţi metri de funie.

Dădu din nou de noroi, simţi cum apa-i ajunge la talie şi curentul îl aruncă spre Malko.

— Curaj! îngână el.

Malko nu răspunse. Doar ochii şi nasul îi mai ieşeau din

apă.

Reg începu să-şi treacă funia pe sub braţ. Fără un cuvânt, pentru a nu mai pierde energie, coborî încă puţin.

Apa era călduţă, chiar plăcută. Respira cu gura deschisă şi inima îi bătea cu 120 de pulsaţii pe minut. Îi rămânea doar să înoate funia, apoi, se va târî, ajutându-se de mal şi-l va trage pe Malko, centimetru cu centimetru. Se auzi o trosnitură surdă deasupra lor, urmată de o ploaie de pământ gras şi roşu.

Craca ceda. Nu se rupse complet, dar nu-l mai susţinea pe Malko afară din apă. Cu un efort supraomenesc, Reg îşi întinse picioarele şi le încolăci în jurul lui Malko, menţinându-l astfel afară din apă.

Malko era atât de epuizat, încât, îi trebui aproape un minut pentru a apuca funia şi a şi-o înfăşură în jurul pieptului.

Mai mult nu putea face. Degetele lui nu mai aveau forţă. Reg reuşi să înfăşoare cele două capete ale funiei în jurul braţului său, pentru a evita orice alunecare accidentală. Simţea deja cum muşchii pulpelor i se anchilozau. Acum, nu mai putea face nimic.

Dacă-l scăpa pe Malko, acesta ar fi fost luat de curent.

Dacă nu-l scăpa, nu mai avea forţa necesară de a se târî de-a lungul malului. Rămaseră aşa, respirând din greu, zdrobiţi, abrutizaţi, cu creierul gol. Malko înălţă capul şi spuse, cu voce slabă:

— Reg, renunţă…

Capitolul XVII.

Reg Whaley nu răspunse, strânse mai tare foarfeca picioarelor din jurul lui Malko, ştiind că va fi obligat să-şi desfacă strânsoarea în câteva minute. Nu mai avea nici o speranţă. Cine să vină, în toiul nopţii, să le dea o mână de ajutor?

Secundele se scurgeau. Încetul cu încetul, cei doi erau tot mai amorţiţi, hipnotizaţi de urletul cascadei, gata să lase totul baltă.

Deodată, cele două capete ale funiei se mişcară atât de violent, încât, Reg era cât pe ce să-l scape pe Malko. Ca şi cum, o mână uriaşă l-ar fi tras brusc.

Funia se întinse, ridicându-i vreo 20 de centimetri. Apoi, se destinse din nou. De data asta, când simţi o nouă smucitură, Reg nu mai fu surprins. Mişcarea funiei era diferită: o tracţiune lungă, regulată şi de necontrolat, care-i scoase complet din apă!

— Dumnezeule! murmură Reg.

Nu înţelegea ce se întâmplă.

Profită, pentru a-i înnoda mai bine funia în jurul lui Malko, fapt ce îi permise să-şi mai relaxeze puţin proprii muşchi. Malko îşi mai adunase ceva forţă şi se agăţa, câte puţin, de funie. Aceasta păru brusc cuprinsă de nebunie. Urca, cu smucituri sacadate, furioase, rănindu-i la contactul cu râpa abruptă. Atât cât îi era permis, Reg se depărtă de mal.

Tracţiunea continua, neregulată, dar puternică. Mai rămăsese doar un metru, dar, acesta fu parcurs dintr-o singură smucitură, care-l aruncă pe Reg pe mal, trăgându-l totodată şi pe Malko după el. Funia parcurgea metru după metru, prin ierburile înalte, rămânând mereu întinsă. Se mai simţi o ultimă smucitură, care, de data asta, îi aduse pe cei doi în afara pericolului, plini de noroi şi morţi de oboseală. Reg îşi spuse că cei de la *Brigada Specială* se întorseseră şi-i târau, ca apoi să-i omoare.

Cu mâinile tremurânde, îşi desfăcu funia. Imediat, aceasta dispăru în iarbă. Se ridică în genunchi, lăsându-l pe

Malko pe burtă, aproape leşinat.

Auzi un fel de respiraţie şuierătoare şi zări o masă enormă şi întunecată, ce stătea chiar în mijlocul potecii. Un elefant!

Îi trebuiră mai multe secunde pentru a înţelege ce se petrecuse, de fapt. Animalul îşi prinsese laba în funia întinsă. Încăpăţânat, în loc s-o ia înapoi, el continuase să avanseze, trăgând funia după el şi servind astfel drept troliu improvizat. Forţa lui fantastică îi permitea să târască doi oameni, fără măcar să-şi dea seama. Debarasat, scoase un sunet uşor, îşi scutură urechile imense şi se afundă printre arbuşti, fără să-i pese de cei pe care-i salvase. Reg auzi crengile trosnind sub trompa lui. Îşi lua masa.

Aproape năuc, ziaristul se lăsă să cadă în iarba înaltă, tremurând din toate încheieturile şi, curând, nu mai auzi decât zgomotul *Cascadei Diavolului*. I se părea că nu o să se mai poată mişca niciodată.

*

* *

Malko era de nerecunoscut. Cu faţa mânjită de noroi, livid, cu mâinile pline de sânge şi cu îmbrăcămintea în zdrenţe. Tremura convulsiv, în ciuda temperaturii blânde, nereuşind să-şi stăpânească nervii. Trecuse mai bine de o oră de când stătuse întins în ierburile din malul râului Zambezi.

Reg Whaley nu arăta nici el mai bine. Amândoi erau epuizaţi de oboseală, transformaţi în stane de piatră. Se făcea trei dimineaţă şi, pe la cinci, se lumina.

Malko se aşeză în capul oaselor. Îl durea tot corpul, dar creierul începuse să-i funcţioneze.

— Reg, zise el, trebuie să ne întoarcem la Salisbury cât mai repede cu putinţă. Nimeni nu trebuie să ştie că mai sunt în viaţă.

Ziaristul îşi vârî degetele în părul cenuşiu.

— Eşti nebun! Trebuie să alergăm până la postul de frontieră şi să cerem azil politic în Zambia.

Malko se ridică în picioare. Şi el ar fi vrut să se odihnească şi să se afle într-un loc sigur. Dar, faţă de el însuşi, asta era imposibil.

— Sunt sigur că Bob Lenard este cheia planului *East Gate*, spuse el. Altfel, nu s-ar fi încercat eliminarea mea, doar pentru că l-am cunoscut pe el. Şi Ricardo trebuie să fie amestecat...

— Bob a dispărut, spuse Reg.

— Ricardo e încă aici. Ca şi Daphné Price. Poate, ei îi e frică de fantome... Cum am putea să ne întoarcem, discret, la Salisbury?

În obscuritate, cei doi vorbeau cu voce joasă, de-abia zărindu-se unul pe celălalt. Din cauza îmbrăcăminţii ude, lui Malko îi clănţăneau dinţii. Doar setea de răzbunare îl susţinea.

Reg reflectă câteva clipe înainte de a răspunde:

— Nici vorbă să plecăm cu maşina, sunt baraje rutiere la fiecare kilometru. Dar, cunosc eu un pilot de încredere, un englez, John Shay. Începe şi el să se cam sature de Rhodezia. Anul trecut a fost destituit vreme de 87 de zile. Ar putea veni să ne ia de la aerodromul *Sprayview*, unicul teren care se află foarte aproape de cascade şi nu este controlat de poliţie. Trebuie să-i telefonez. În acest timp, putem să ne întoarcem la hotelul unde stau eu, trecând prin grădină. Nu ne va vedea nimeni. Mă vei aştepta până ce voi lua cheia.

— Foarte bine, zise Malko. Hai!

Plecară, după ce Reg Whaley aruncase în fluviu funia care servise la salvarea lui Malko. Bătrânul hotel *Victoria Falls*, construit cu 80 de ani în urmă, se găsea la mai puţin de 500 de metri.

*
* *

Malko nu-şi putea lua ochii de la micul articol înserat în paginile ziarului *Rhodesian Herald*, la pagina 6: cheia planului *East Gate*. Totul devenea limpede.

Reg Whaley plătea nota la hotel.

Era aproape ora patru şi soarele dogorea încă pe acoperişuri.

Malko rămăsese o oră într-o baie fierbinte, pentru a se încălzi şi a-şi destinde muşchii care-l dureau, ca de altfel, tot corpul. Costumul lui avea aerul de a fi trecut printr-o

etuvă, dar, restul funcţiona perfect. Reg vorbise cu amicul său, pilotul, care, acceptase să vină să-i ia de pe micul teren din apropierea cascadei, la mai puţin de un kilometru de hotel, rezervat, de fapt, zborurilor de agrement.

Cheia se răsuci în broască. Era Reg Whaley. El reuşise să se schimbe de haine; doar figura trasă şi mâinile umflate îi trădau oboseala.

— Mergem, anunţă el. John va fi aici într-un sfert de oră. E un tip teribil de punctual.

Malko îi întinse ziarul deschis.

— Reg, citeşte asta.

Englezul parcurse articolul. O telegramă scurtă anunţa că, Samora Machel, primul Preşedinte negru al Mozambicului, va vizita, duminica viitoare, barajul de la Cabora Bassa, pe Zambezi, la nord-est de Rhodezia, la câţiva metri de frontieră.

— Şi? întrebă Reg.

— Planul *East Gate*, răspunse Malko. El prevede uciderea lui Samora Machel, profitându-se de prezenţa lui la frontiera rhodesiană. Omul care trebuie să-l ucidă e, bineînţeles, Bob Lenard.

El revedea fotografia pe care i-o arătase mercenarul, urcat pe podium, după concursul de tir al armatei regale belgiene.

Reg Whaley puse jos ziarul. O cută mare i se formase pe frunte.

— Rhodesienii sunt nebuni, spuse el. Dacă trucul ăsta reuşeşte, asta va declanşa cea mai mare dandana care s-a văzut vreodată la sud de Ecuator. Mozambicul se va lansa în războiul sfânt, cu ajutorul ruşilor şi al cubanezilor, pentru a zdrobi Rhodezia. Îţi dai seama? Machel e precum Kenyatta sau Nyerere. Eliberatorul intangibil. Atunci, ce facem?

— Încercăm să-l regăsim pe Bob Lenard şi să-l neutralizăm, zise Malko.

Reg preferă să nu întrebe ce se înţelegea prin asta. Îşi consultă ceasul şi spuse:

— Trebuie să mergem. John nu vrea să aştepte prea mult. Ieşi tu primul. Nimeni nu te va remarca. Hotelul e plin de turişti nemţi. Fă un tur şi, apoi, vino la maşină.

*

* *

Micul avion *Cessna* zbura spre ei, torcând. Era acelaşi tip de avion pe care-l folosise Malko când venise aici. În afara lui, terenul era absolut pustiu. Celelalte aparate se învârteau pe deasupra cascadei Victoria. Avionul se opri la câţiva metri de ei, fără a opri motorul. Pilotul sări jos. Era un băiat înalt, jovial, solid, căruia Reg îi ajungea la umăr. Le strânse mâinile amândurora.

— Reg, ce ai păţit?

Ziaristul arboră micul său surâs sarcastic.

— Am să-ţi povestesc îndată. Aş prefera, însă, s-o ştergem de aici.

— Bine, bine, zise pilotul. Urcaţi. Mă duc să-mi înscriu avionul la turnul de control şi, revin.

Plecă în fugă pe pista încinsă de soare. Malko se instală în spate şi-şi prinse centura de siguranţă. Avea în faţa lui trei ore de meditare. Era ceva să ştii în ce constă planul *East Gate*, dar, era cu totul altceva să-l şi poţi opri. Singurul său avantaj consta în faptul că oamenii din *Brigada Specială* îl credeau mort, transformat, deja, în hrană pentru crocodili. Pilotul reveni grăbit, se urcă în carlingă şi, după 30 de secunde, rulă pe pistă. Imediat ce ajunse la 100 de metri deasupra junglei, John Shay se întoarse către Reg:

— Deci, pentru ce toate aceste mistere?

Reg Whaley se zgudui de râs.

— Amicul meu este ziarist austriac. Noaptea trecută am încercat să trecem în Zambia, ca să ajungem la Livingstone. Mi s-a spus că acolo sunt tancuri cubaneze. N-am văzut nici unul, dar, la întoarcere, am nimerit peste o patrulă a armatei zambiene, aşa că, am trecut fluviul înot.

Pilotul făcu o mutră admirativă.

— Aţi avut curaj, cu crocodilii…

— Dă-i dracului de crocodili, zise Reg. Zambienii, însă, urlau, iar eu voiam să fiu departe de ei.

Avionul atinsese 6.000 de picioare. Malko se întoarse pentru a vedea dispărând norul cascadelor. Locul fusese cât pe ce să se transforme în propriu-i mormânt. Era atât de epuizat, încât, motorul ce parcă torcea, îl adormi

instantaneu. Când se trezi, era noapte. Reg se aplecă spre el, arătându-i nişte luminiţe printre nori.

— Salisbury!

Aparatul începu să coboare. Din fericire, aterizau pe aeroportul Charles Prince, unde, nu era nici un control. Malko îşi ordonă ideile. Nici nu se punea problema de a reveni la *Monomatapa*. Pentru ce avea de gând să facă, avea nevoie încă de câteva lucruri, cu atât mai mult, cu cât pistolul rămăsese pe malurile Zambezi-ului.

Brusc, îşi aminti de tânăra femeie blondă, care organiza safariuri. Dacă cei din *Brigada Specială* nu l-au jefuit încă, îi mai rămăseseră multe mii de dolari în cecuri de călătorie, aflaţi în servieta sa. Reg Whaley ar fi putut să-i recupereze, cerând cheia. La hotel, nu exista nici un control. Pentru negri, toţi albii se asemănau între ei. Când avionul se opri aproape de clădirea charterelor, Malko îşi pusese deja planul la punct.

— Aveţi o maşină? Întrebă pilotul.

— Nu, mărturisi Reg. A mea a rămas la celălalt aeroport.

— Dacă vreţi, propuse John Shay, după ce mă lăsaţi pe mine acasă, v-o împrumut pe a mea. Locuiesc în *Pleasent Hill.*

— Perfect, spuse Malko.

Părea că norocul le surâde. Se simţea ciudat să se regăsească la Salisbury, cu ceea ce avusese iniţial de rezolvat.

*

* *

Valerie Harris aruncă o privire perplexă celor doi oameni care aşteptau în pragul uşii. Din fericire, strada Blakiston era pustie. Malko, în straiele lui zdrenţuite şi pline de pământ, arăta de-a dreptul jalnic.

— Doamne, Dumnezeule! zise ea. V-a călcat un elefant?

— Aproape că da, răspunse Malko. Putem intra?

Ea îi lăsă să intre într-un living decorat cu trofee şi cu podeaua acoperită cu piei de animale sălbatice. O vitrină mare, plină cu arme, ocupa un perete întreg al camerei. Malko ochi o puşcă *Weatherby Mark V*.

Valerie Harris îi examina, îngrijorată şi intrigată. Ei se

aşezară pe o canapea acoperită cu o piele de zebră.

— Reg? întrebă ea. Ce pot face pentru voi?

Malko răspunse în locul ziaristului.

— De-abia ne-am cunoscut, zise el şi, ceea ce am să vă rog, v-ar putea crea probleme serioase. Eu sunt agent *C.I.A*... *Brigada Specială* a încercat să mă asasineze, deoarece, mă aflu aici pentru a împiedica un proiect dement, ce riscă să aducă ţării foc şi sânge.

Valerie Harris pălise.

— Ce proiect?

— Un asasinat, răspunse Malko. Cred că sunt singurul capabil să-l opresc. Dar, pentru dumneavoastră, e periculos să ne ajutaţi. *Brigada Specială* nu se va da înapoi de la nimic.

Valerie Harris schimbă o privire cu Reg Whaley şi acesta confirmă.

— E adevărat ce spune. Daphné Price a încercat să-l ucidă, împingându-l în Zambezi.

Ea nu părea s-o aibă la suflet pe tânăra minune a Salisbury-ului.

Malko se grăbi să adauge, pentru a înlătura ultimele şovăieli ale gazdei lor:

— În cazul în care intervine ceva, cred că, cel mai bun lucru ar fi să spuneţi că am închiriat material pentru un safari. Preţul real va fi de 10.000 de dolari, pe care, vi-i voi plăti în avans. Şi, dacă reuşiţi să plecaţi din Rhodezia, eu mă fac forte să vă obţin vize de sejur în Statele Unite, dumneavoastră şi fiicei.

Ridurile mici care încercuiau ochii cenuşii ai femeii, păreau a fi dispărut ca prin farmec. Aproape fără şovăire, spuse:

— Cred că am să vă ajut. Chiar pentru nimic. S-a vărsat deja destul de mult sânge în ţara asta.

Malko avu impresia că toţi nervii i se destinseră deodată.

— Aţi păstrat hainele soţului dumneavoastră?

— Desigur, spune ea. Am şi hainele lui de vânătoare. Or să vă vină bine; avea cam aceeaşi talie.

— Perfect, spuse Malko. Am nevoie şi de o maşină. Aş prefera un Land-Rover.

— Am două, afirmă Valerie Harris. Şi, pe urmă?

Malko indică spre vitrina cu arme.

— Aş dori cele două arme *Mark V. Weatherby*, cu muniţie. Sper că aveţi gloanţe semi-blindate.

Capitolul XVIII.

Malko opri Toyota la colţ, între Jameson şi strada 1. Ca de obicei, noaptea, centrul Salisbury-ului era absolut pustiu.

Lângă el, pe locul din faţă, cu puşca *Weatherby 460* pe genunchi, Reg Whaley părea şi mai scund. Tenul îi era aproape de culoarea părului.

Rămăseseră la Valerie Harris aproape până la ora două dimineaţa, pentru a-şi pregăti echipamentele şi planurile.

Mâinile lui Malko luaseră o înfăţişare aproape normală, dar, îl dureau, încă, toate articulaţiile, precum şi, muşchii braţelor. Ţinuta de vânătoare împrumutată îi venea bine şi se familiarizase deja cu carabina cu repetiţie. Era o armă capabilă să găurească şi beton: 1 – 2 tone de presiune la ieşirea muniţiei, cu o viteză de 1.000 metri/secundă.

Malko se întoarse spre ziarist.

— Aşteaptă-mă!

Sări afară din maşină, cu arma în mână şi, Reg îl văzu intrând într-o clădire. Pentru a treia oară, Malko bătea la uşa numărul 4, cu riscul de a trezi tot imobilul. Era gata să plece, când, auzi, în sfârşit, zgomot şi zări o dâră de lumină.

Ricardo era acasă. Aproape imediat, uşa se deschise şi apăru figura adormită a portughezului. Ţeava carabinei *Weatherby* se lipi imediat de beregata sa. El făcu un salt înapoi, însoţit de Malko care, cu o lovitură de picior, trânti uşa în urma lui, cu arma apăsată tot timpul pe gâtul lui Ricardo. Acesta se trase spre perete, cu ochii scoşi din orbite, înmărmurit de groază. În maiou şi cu un slip cenuşiu, cu ochii împăienjeniţi, era depăşit de situaţie.

Malko depărta încet arma, pentru a-l lăsa să respire.

— Ricardo, zise el, am nevoie de o informaţie. N-am prea mult timp şi nu discut! Dacă nu-mi răspundeţi, vă zbor creierii! Unde se află Bob Lenard?

Ricardo scoase un gâlgâit neplăcut. Îşi roti ochii fără culoare şi prinse carabina cu ambele mâini încercând s-o depărteze.

— Senore, zise el cu o voce strangulată, de ce mă

ameninţaţi? Sunteţi nebun! Eu nu ştiu nimic despre Bob!

— Nu-i adevărat, răcni Malko. Încă o minciună şi creierii vi se vor răspândi pe acest perete. Sunt sigur că ştiţi unde e Bob şi vreau să-mi spuneţi. Imediat!

Malko vorbea cu voce joasă, fără mânie.

Mărul lui Adam urca şi cobora pe gâtul slab al lui Ricardo. În mod vizibil, încerca să cântărească riscul de a tăcea. Pentru a-l ajuta, Malko preciză:

— Eu nu am nimic de pierdut. *Brigada Specială* e pe urmele mele şi, dacă mă prind, mă omoară. Dar, dumneavoastră doriţi, probabil, să continuaţi a mai schimba dolari. Unde este Bob Lenard?

Dorinţa portughezului de a rezista se nărui brusc. Nu dorea să moară.

— În nord, spuse el cu o voce gâtuită.

— Unde?

— La ferma Burger. Lângă drumul nou, în vale.

— Ce face acolo?

De data asta, portughezul rămase mut. Malko se hotărî să-l ajute puţin.

— Ce rol ai dumneata în planul *East Gate*, întrebă el.

Ricardo clipi rapid.

— Ce vreţi să spuneţi, Senore? spuse el cu o voce mai sigură. Nu înţeleg…

Malko îi adresă un zâmbet ironic şi rece.

— Ricardo, eu sunt trimisul special al lui Dumnezeu la sud de Ecuator. Mie nu mi se poate ascunde nimic. Ce rol aveţi în *East Gate*?

Împietrit, portughezul putu doar să îngâne:

— Eu cunosc pe tipul care-i va conduce la locul în care Samora Machel îşi va ţine discursul. E şi el la fermă.

— De ce l-au luat şi pe Bob Lenard?

Ricardo clătină capul şi spuse, cu voce imperceptibilă:

— Nu ştiu, Senore.

Malko îşi ascunse satisfacţia. Era prima verificare concretă a ipotezei lui. Citi în ochii portughezului că spunea adevărul.

Fără să îndepărteze carabina, îl anunţă:

— Ricardo, vă veţi culca la loc şi nu veţi vorbi niciodată,

cu nimeni, despre vizita mea. E în interesul dumneavoastră.

— Senore, vă jur, bolborosi el. Dar, nici dumneavoastră să nu spuneţi că v-am vorbit de fermă. Or să mă ucidă. E un secret teribil, Senore, un secret teribil, repetă el cu accentul lui caraghios.

Malko se întoarse şi deschise uşa, fără a înceta să-l ameninţe pe portughez, ţinându-l în faţa ţevii carabinei.

— Ţineţi minte, Ricardo, ameninţă el înainte de a închide uşa.

Un miros ciudat îi izbi nările. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că venea dinspre Ricardo. Portughezul se scăpase în slip. Închise uşa şi se depărtă pe culoar. Terorizat cum era, Ricardo nu va avea reacţii supărătoare.

Toyota era la locul ei. Reg nu-şi ascunse uşurarea, revăzându-l pe Malko. Acesta se aşeză la volan, aruncând carabina în spate.

— Bob se găseşte la o fermă, lângă drumul nou din valea Zambezi. Ferma Burger. Îţi spune ceva?

Ziaristul clătină capul, cu o expresie descurajată.

— Ascultă, Malko, nu trebuie să cerem imposibilul. Nu putem merge în nord-est, căci, nu vom reuşi să trecem. De la Mount-Darwin, drumul este închis traficului civil. La fiecare zece kilometri, se află patrule ale *Brigăzii Speciale*, care, au staţii radio. Toţi se vor ţine după noi. În plus, chiar dacă am reuşi să trecem, valea fluviului se întinde pe 250 de kilometri, fiind înţesată de militari. Ferma Burger se află în plină zonă a operaţiunii.

Malko lăsă să treacă furtuna. Se aştepta la această reacţie…

— Ce propui? întrebă el.

— Să trimitem un telex care să anunţe că ar fi posibil un atentat contra lui Samora Machel. Va fi reluat de toată lumea şi, astfel, va putea fi prevenit.

— Foarte bine, zise Malko. Trimite telexul. Eu te aştept. Parcăm maşina în faţă la *Meikles*, căci, s-ar putea ca biroul să-ţi fie supravegheat. Apoi, ne întâlnim…

— Unde vrei să mergi după asta?

Malko zâmbi trist.

— Prefer să nu-ţi spun. În caz că, *Brigada Specială* te-ar

prinde şi te-ar face să vorbeşti, nu le vei putea spune nimic.

Malko porni maşina şi, cinci minute mai târziu, parca în faţă la *Meikles*, lângă scuarul Cecil.

— Dă-i drumu', Reg, spuse el.

Ziaristul coborî, lăsându-şi carabina în Toyota şi îndreptându-se pe jos spre biroul său, unde avea un telex. Ideea lui reprezenta un act de securitate, dar, nu era de-ajuns. Trebuia să găsească o posibilitate ca să plece în nord-est să-l împiedice pe Bob Lenard să-şi pună planul în aplicare. Timpul îl presa. Rămăseseră mai puţin de două zile.

Pentru a gândi mai clar, se instală în spatele maşinii, la adăpost de priviri indiscrete. Fără să-şi dea seama, adormi.

*

* *

— Malko!

Malko se trezi atât de brusc, că, se lovi cu capul de capota maşinii. Reg Whaley era aplecat deasupra lui, cu ochii lui cenuşii plini de nelinişte. Îşi privi ceasul: ora cinci, dimineaţă.

Asta era a doua noapte nedormită.

— Ai trimis telexul?

Reg se urcă în Toyota.

— A mers foarte prost, anunţă el sumbru. Mi-au conectat telexul la centrală şi, după o jumătate de oră, doi tipi de la *Brigada specială* au intrat în biroul meu. Am fost obligat să merg cu ei pe strada 4.

Acum, Malko se trezi de-a binelea.

— Şi? întrebă el.

— M-au întrebat de unde aveam această informaţie şi de ce am transmis-o în plină noapte, explică Reg Whaley. Le-am spus că am vorbit cu un necunoscut la *Coq d'Or*. M-au dus imediat acolo cu o maşină de poliţie; din fericire, era închis şi nu era nimeni. Au avut aerul că mă cred, dar, ştiu eu că nu mă prea iubesc. Până la urmă, m-au ameninţat că mă dau în judecată pentru propagandă de ştiri false şi mi-au interzis să trimit telexul. M-am descurcat bine. Credeam că mă vor reţine.

— Deci, telexul nu s-a transmis, concluzionă Malko.

Reg Whaley recunoscu.

— Nu.

Rămaseră tăcuţi câteva secunde. Laţul era bine strâns. Salisbury era un oraş atât de total izolat de lumea exterioară, de parcă s-ar fi aflat pe lună. Reg rupse tăcerea, spunând:

— Am reuşit să aflu ceva despre Fayette. Am întâlnit un prieten cu care am mai lucrat, un negru de la *P.U.T.U.*, care se ocupă de problema ei. Au aşezat-o pe un corn de rinocer, pentru a o face să mărturisească ce ţi-a spus. Este trucul lor cel mai dur.

— Unde e acum? întrebă Malko.

— Tot la Maufe. Unde am fost şi eu..

Reg Whaley nu avu timp să se emoţioneze de expresia lui Malko. Două faruri tocmai apăreau în spatele lor. Malko zări două şepci plate şi un girofar pe capotă. Era o *404* a poliţiei. Aşteptă, cu mâna pe schimbătorul de viteze, cu motorul pornit. Poliţiştii intrară în hotel.

— S-o ştergem, propuse Reg. Nu-mi place asta!

Malko deja demarase. În momentul în care lua viteză, o a doua maşină, un B.M.W., tot de poliţie, apăru în spatele primei şi stopă. Girofarul mătură Toyota, luminând faţa celor doi ocupanţi.

— Fir-ar ai dracului! explodă Reg Whaley.

B.M.W.-ul, scrâşnind din roţi şi rotindu-se pe loc, o porni după ei. Ricardo vorbise. *Brigada Specială* ştia că Malko era aici. Acesta acceleră brusc şi, solida maşină ţâşni înainte, pe bulevardul Stanley. Dar, B.M.W.-ul era mult mai rapid.

Malko văzu apărând capota maşinii de poliţie, apoi un poliţist care-i făcea semn să oprească. În retrovizor, Malko îi zări şi pe poliţiştii din *404*, care, se pregăteau să alerge spre propria lor maşină. El se afla acum la încrucişarea din strada 2. Acceleră violent şi întoarse brusc volanul spre dreapta.

Spatele Toyotei izbi partea din faţă a B.M.W.-ului, proiectându-l pe trotuar. Dar, cealaltă maşină a poliţiei venea din spate. Malko frână, se urcă pe trotuar şi acceleră printre peluzele din scuarul Cecil. B.M.W.-ul, cu direcţia blocată din cauza şocului, se oprise.

Cealaltă maşină încercă să urmărească Toyota, dar, înţepeni, căţărându-se pe trotuar.

— Dumnezeule! gemu Reg Whaley, cramponat de bara din faţa lui. Au staţie radio, or să ne încolţească!

Malko traversă peluzele cu 50 kilometri la oră, smulgând gardurile în trecere. Coborî pe bulevardul Baker, coti la dreapta pe strada 2, spre nord. Străzile pustii îi facilitau fuga, dar, pentru maşinile poliţiei n-ar fi fost nici o problemă să-l găsească în acest oraş mort. Deja, traversând o intersecţie, zări în depărtare girofarul albastru al unei maşini de poliţie care alerga spre scuarul Cecil. Ocupanţii B.M.W.-ului dăduseră alarma. Toate ieşirile din Salisbury aveau să fie controlate.

Malko, văzând faruri în retrovizor, se întoarse către ziarist.

— Reg, zise el, ia carabina şi nu-i lăsa să se apropie.

Ziaristul nu mişcă.

— Poate, ar fi mai bine să nu tragem noi primii, zise el.

— Trage în cauciucuri, preciză Malko. Doar pentru a-i face să piardă timp.

— Ce vrei să faci?

Malko zâmbi rece:

— Să împuşc doi iepuri dintr-o dată!

În situaţiile disperate îşi regăsea sângele rece, ca şi luciditatea şi îndrăzneala.

— Unde mergem? strigă Reg, pentru a domina zgomotul motorului care gonea cu 5.000 de turaţii.

— La Daphné Price, răspunse Malko.

*

* *

Toyota năvăli în grădină, pulverizând bariera de lemn. Nu mai aveau avans nici o sută de metri faţă de maşinile de poliţie.

Malko coborî, cu carabina *Weatherby* în mână şi alergă spre uşa pe care o cunoştea prea bine. Căsuţa albă era tăcută şi neluminată. Urcă în fugă până la primul etaj.

Maşinile poliţiei erau pe urmele lui. Auzi portiere trântindu-se şi apeluri. Îi mai rămâneau doar câteva secunde.

Îndreptând ţeava carabinei spre broasca uşii, apăsă pe trăgaci. Detunătura asurzitoare făcu să tremure pereţii şi scoase un nor de praf. Bucăţi din broască săriră în toate părţile. Smuls prin impactul fantastic al undei de şoc, canatul uşii se rupse în două şi se deschise cu violenţă. În locul broaştei, apăru o gaură imensă, mare cât o farfurie. Asurzit cu totul, lui Malko îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi reveni. Era o armă înfricoşătoare…

Năvăli în interior, împingând cu o lovitură de picior ce mai rămăsese din uşă. În acel moment, capul lui Reg Whaley tocmai apărea pe scară. Traversă micul hol, livingul şi, deschise cu brutalitate uşile glisante ale camerei în care tocmai se aprindea lumina.

În patul mare erau două persoane, trezite brusc de groaznica detunătură.

Daphné Price se afla în faţa lui, foarte palidă, demachiată, purtând somptuoasa şi obişnuita ei cămaşă de noapte. Lângă ea, se afla un bărbat cu părul alb, zburlit, necunoscut de Malko. Era îmbrăcat într-o pijama reiată şi avea aerul complet năucit.

Ochii negri ai tinerei femei exprimară mai întâi o stupefacţie ciudată, amestecată cu groază, apoi, furie şi, în sfârşit, ură.

— Sculaţi-vă amândoi, ordonă Malko.

Carabina era aţintită spre pat. Bărbatul cu părul alb aruncă cuverturile. Dar, mâna lui Daphné Price ţâşni fără să şovăie, spre noptieră, de unde, scoase pistolul *Walther P. 38*, cu care se jucase în faţa lui Malko, cu câteva zile în urmă.

— Daphné!

Malko avea degetul pe trăgaci. Văzu că nimic n-ar fi oprit-o. Dintr-un salt, se aruncă pe pat şi, cu ţeava carabinei, mătură braţul lui Daphné, chiar în momentul în care ea trăgea.

Ţipătul tinerei femei se confundă cu detunătura. Pistolul *P. 38* smuls din mâna ei căzu la pământ.

— Mizerabile, urlă ea, mi-ai rupt braţul!

Îl contempla, cu pupilele negre dilatate, ca şi cum ar fi fost o arătare. Malko nu se putu împiedică să spună:

— Nu te gândeai că voi supravieţui *Cascadei Diavolului*, nu-i aşa? Poate că, într-o zi, va reveni şi Ed Skeetie! Acum, ridică-te!

Smulse cuverturile, dezvelind cămaşa de noapte răsucită până la brâu. Daphné o trase rapid în jos şi sări din pat.

În living, Reg Whaley, mut, supraveghea intrarea cu arma în mână. Partenerul lui Daphné Price se redresă, încercând să ia un aer demn.

— Tinere, zise el cu o voce pe care şi-o stăpânea cu greu, ce înseamnă această indiscreţie? Eu sunt Roy Golder, Ministru de Stat al aceste ţări…

— Pentru moment, spuse Malko, sunteţi prizonierul meu, ca şi persoana care se află cu dumneavoastră.

Pe scară se auzi o busculadă. Malko îndreptă carabina spre ministru şi spre Daphné Price, apoi, îl apostrofă pe bărbatul cu părul alb:

— Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră că, dacă intră, sunteţi morţi amândoi. Repede! Or să vă asculte!

Doi poliţişti în uniformă, cu mitraliere Uzi îndreptate spre grup, se opriră la uşă. Daphné Price părea stană de piatră. Cu voce nesigură, Roy Golder le ordonă poliţiştilor:

— Retrageţi-vă. Nu este nici un pericol!

Ei şovăiră, apoi dispărură. Imediat, Reg Whaley se ascunse după canapea, luând intrarea în vizor. Jos, urlau alte sirene. Probabil că, toată *Brigada Specială* se afla aici.

Roy Golder îşi îndreptă maşinal părul şi-l apostrofă pe Malko:

— Ce doriţi? De ce vă lansaţi în această acţiune nesăbuită?

Malko îl privi cu răceală.

— În acest moment, în birourile *Brigăzii Speciale*, oamenii voştri torturează o femeie tânără într-un mod atroce…

— Eu nu sunt la curent, eu…

— Nu-i adevărat, reteză sec Malko. Vreau s-o aduceţi pe această femeie care se numeşte Fayette şi să ne puneţi la dispoziţie o maşină pentru a părăsi Salisbury-ul!

— Dar, e imposibil, se bâlbâi ministrul. Absolut imposibil…

— Atunci, voi începe prin a vă trage un glonţ în genunchi

şi, după cinci minute, va veni rândul domnişoarei Price; până veţi avea amândoi coatele şi genunchii zdrobiţi.

— Păduche! urlă Daphné Price. Mizerabile! Nu vei scăpa niciodată!

*

* *

— Iată-i, anunţă Reg Whaley.

Ziaristul nu îndrăznea să-l privească în faţă pe ministru. În micul apartament, tensiunea era insuportabilă.

De la începutul aşteptării, Daphné Price şi Roy Golder, aşezaţi pe pat, nu scoseseră nici un cuvânt.

Nişte proiectoare luminau faţada casei. Bulevardul Rhodes era barat la ambele capete. Malko se apropie de fereastră şi zări furgoneta cenuşie care, tocmai sosea.

Era mort de oboseală. Se întoarse către Reg.

— S-o lase să urce.

Vreo sută de poliţişti erau repartizaţi în jurul casei, pe fiecare treaptă a scării, peste tot. Nu permisese celor două personaje să se îmbrace, pentru a nu risca nimic. Cu toată oboseala, era perfect calm, conştient, totuşi, că, orice moment putea fi fatal. Cu siguranţă că, *Brigada Specială* era în stare de orice, numai să-şi ia revanşa. Dar şi el, pentru a-şi duce cu bine la capăt operaţiunea!

I se strânse inima când o văzu pe Fayette coborând din maşina poliţiei. Graţie proiectoarelor, se vedea ca-n plină zi.

Negresa avea o privire de halucinată, figura trasă, faţa tumefiată şi rochia, pătată şi boţită, în care Malko o văzuse ultima dată. Fu împinsă în interiorul casei şi, după un minut, apăru în micul apartament. Malko şi Fayette se fixară îndelung. Ea era prea emoţionată pentru a putea vorbi. Se aşeză şi el văzu broboane de sudoare pe fruntea ei.

— Scuzaţi-mă, spuse ea cu voce stinsă. Sunt foarte obosită. A fost prea dur…

Ochii ei păstrau o expresie înspăimântată.

— Ce ţi-au făcut?

Ea ridică capul, cu un gest evaziv.

— Oh, nu vreau să vorbesc despre asta… Cum o să ieşim de-aici? Or să ne omoare!

— Le-ai spus ceva?

Un licăr trecu prin ochii ei stinşi, pe care-i întoarse:

— Eu, nu ştiam nimic.

Malko o lăsă şi reveni în cameră. Daphné Price nu-l părăsea din ochi. Încheietura mâinii i se umflase şi o ţinea cu mâna stângă.

Malko recuperase pistolul *P. 38* şi-l strecurase sub centură.

— Iată ce vom face, îl anunţă el pe Roy Golder. Vreau ca toate forţele poliţieneşti să degajeze bulevardul Rhodes până la intersecţia cu strada 2. Imediat după asta, vom coborî toţi patru. Domnişoara Price va rămâne aici. Eu voi folosi Toyota cu care am venit. Dacă văd pe vreunul coborând, vă omor! Dumneavoastră veţi merge cu noi, pentru a ne garanta securitatea.

Ministrul îl privi speriat.

— Dar, unde vreţi să mergeţi?

— Asta e treaba mea, zise Malko. Mergeţi la fereastră şi spuneţi-le ce au de făcut. Sper ca totul să decurgă bine. Vă daţi seama că nu doresc nici un risc…

Fără un cuvânt, Roy Golder se sculă şi, cu voce fermă, execută ordinele lui Malko. Apoi se întoarse către el:

— Acţiunea dumneavoastră e fără sens.

— Mă priveşte, spuse Malko. Ştiu ce mă aşteaptă dacă nu părăsesc ţara asta.

Nu era foarte sigur că *Brigada Specială* aflase ceea ce ştia el. Poate că, totuşi, Ricardo n-a vorbit. Poate că, numai Reg Whaley fusese urmărit. În acest caz, mai avea, încă, o carte de jucat.

— Veţi fi judecat, zise Roy Golder, altfel…

— Ca Ed Skeetie, ironiză Malko.

Daphné se încordă, cu o lucire de nebunie în pupilele dilatate.

— Comunist mizerabil! Voi vreţi să ne distrugeţi, dar n-o să vă meargă! Spune asta prietenilor tăi americani…

Roy Golder îi puse o mână pe umăr, ca pentru a o calma.

Malko privi pe fereastră. Pe bulevardul Rhodes se lăsase o totală linişte, ca şi cum, nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar, poliţiştii erau, probabil, ascunşi peste tot, la pândă.

— Haideţi, spuse Malko.

Îl împinse în faţa lui pe ministrul în pijama. Fayette îi urma, acoperită de Reg Whaley. Înainte de a ieşi pe palier, Roy Golder se întoarse şi-i spuse lui Daphné Price:

— Nu fi îngrijorată, totul va merge bine.

Ea nu răspunse, arzând de ură. Cu carabina gata să tragă, Malko îl împingea pe Roy Golder înaintea lui. Fu un moment neplăcut când ieşiră în grădină. Dar, într-adevăr, poliţiştii plecaseră.

El se urcă primul în Toyota, lăsându-l pe Roy Golder în paza lui Reg Whaley. Apoi, o ajută pe Fayette, pe ministru, iar la sfârşit, urcă şi Reg Whaley. Acesta îndreptă imediat extremitatea armei sale spre ceafa ministrului, pentru ca Malko să poată conduce.

— Mergem în Pleasant Hill. La John Shay. Arată-mi, te rog, drumul...

*

* *

John Shay era atât de nervos, încât, nu reuşea să-şi îmbrace bluzonul. Nu trecuse mai mult de un sfert de oră de când Reg şi Malko îl vizitaseră. Acesta din urmă, nu coborâse din Toyota, trimiţându-l doar pe ziarist să-l trezească şi să-l pună să se îmbrace. Minutele îi păreau secole. Departe, putea vedea luminile maşinilor de poliţie care, îi urmau la o distanţă respectabilă.

Roy Golder dârdâia în pijama, cu buzele strânse. Din timp în timp, arunca o privire speriată spre Fayette, ca şi cum ar fi vrut să îi vorbească. Pilotul traversă spaţiul până la maşină, se urcă şi-i zâmbi lui Malko.

— Nu credeam că am să vă revăd în felul acesta...

— Mai repede, îngână Reg Whley, împingându-l.

Malko înţelese că Reg voia să pară că-l răpeau pe pilot, pentru securitatea lui viitoare. Ceea ce nu era cazul, dat fiind raporturile lor. John Shay înclină capul şi-l salută pe ministru cu respect.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, răspunse Roy Goder, cu voce absentă.

Acum, Toyota rula cu toată viteza pe strada 2, având mereu haita în urma lor. Trei kilometri mai departe, Malko coti pe strada Lomagundi, mergând spre vest. Casele se

răreau. Ajunseră pe Salisbury Drive, un fel de bulevard periferic. Zgomotul motorului era asurzitor.

Malko se întrebă, brusc, dacă, rhodesienii nu l-ar sacrifica pe ministru pentru *East Gate*. Totul depindea de ce anume ştiau ei despre el.

Coti la pasajul de nivel care conducea spre *aeroportul Charles Prince*. Nu se vedea nici o lumină. Avionul *Cessna* era în acelaşi loc.

— Aveţi destul combustibil pentru a ajunge în Zambia? întrebă Malko.

John Shay înclină capul.

— Da, domnule.

— Atunci, grăbiţi-vă!

John Shay, Fayette şi Reg alergară până la micul avion. Malko îi privi până se instalară. La celălalt capăt al terenului apărură, deodată, mai multe lumini albastre care clipeau. Luminile de poziţie ale avionului se aprinseră şi motorul tuşi.

— Haideţi, zise Malko, împingându-l pe ministru cu ţeava carabinei.

Roy Golder se întoarse către el, cu o mină şocată.

— Mă duceţi în Zambia?

— Poate, nu în Zambia, dar, destul de departe pentru ca vânătorii dumneavoastră să nu fie tentaţi să ne vâneze…

Suflul elicei îi făcu bine. Deschise trapa pentru bagaje, o deschizătură pătrată de sub locurile din spate ale avionului.

— Urcaţi aici, îi spuse Malko ministrului.

Acesta se supuse, vexat.

Malko se instală în faţă, lângă pilot, care, verifică închiderea uşilor. Avionul începu să ruleze pe pistă.

— Chemaţi turnul de control! ordonă Malko. Spuneţi-le că plecăm spre Zambia şi că domnul Roy Golder este la bord. Vom zbura la 8.500 de picioare.

Pilotul transmise. Pe pistă, luminiţele albastre păreau a se înmulţi. Malko zări o mulţime de oameni care înconjurau Toyota şi, se rugă pentru Valerie Harris, să nu aibă neplăceri…

După câteva sute de metri, ei vor părăsi solul. Tensiunea scăzu subit. Reg îşi şterse sudoarea de pe frunte. Doar

Fayette părea indiferentă la tot ce o înconjura. Înghesuit în compartimentul de bagaje, Roy Golder se făcea uitat.

Luminile oraşului Salisbury dispărură repede.

— Ei, am reuşit! strigă Reg Whaley.

Întinse mâna sa dreaptă în faţa lui Malko: tremura ca o frunză.

*

* *

— Iată lacul Kariba, anunţă pilotul. Am ajuns.

Cu harta pe genunchi, îi arătă lui Malko un punct. Acesta zări un cerc ce indica un teren de aviaţie. De la decolarea lor din Salisbury, nu avuseseră nici o problemă. În afara câtorva goluri de aer.

— Pregătiţi coborârea! ordonă Malko. Vom ateriza pe terenul de lângă lacul Kariba, pentru a-l lăsa pe domnul Golder.

Pilotul începu să piardă din altitudine. Vremea era înnourată, cu rafale de ploaie.

Clătinându-se, avionul se apropie de terenul pustiu. Nici turnul de control nu era luminat. La ora asta nu exista trafic. Când roţile atinseră pământul, ministrul ieşi din compartiment şi întrebă pe un ton speriat:

— Unde suntem?

— La Kariba, ţipă Malko. Pentru dumneavoastră, este sfârşitul călătoriei. Nu vrem să vă creăm probleme cu Zambia.

Pilotul stopase avionul, fără a opri motorul.

Malko coborî şi se duse să deschidă trapa. Îi fu greu să-l tragă afară pe Roy Golder, într-atât de anchilozat era bătrânul... Nici nu se mai putea ţine pe picioare şi tremura în răcoarea nopţii. Cei doi se înfruntară câteva clipe, apoi Malko îl salută cu un semn din cap.

— Adio, domnule.

Se urcă din nou în avion şi pilotul decolă.

Malko îl zări pe ministrul care se îndrepta spre clădirea aeroportului abandonat, insolit şi îngheţat. Apoi, dispăru.

Avionul luă din nou înălţime. Malko se întoarse spre pilot.

— Rulaţi până deasupra lacului Kariba, zise el, ca şi cum aţi vrea să treceţi în Zambia. Coborâţi apoi la 30 de picioare

deasupra apei şi, luaţi-o de-a lungul râului Zambezi, rămânând la aceeaşi altitudine. Noaptea e destul de senină.

Pilotul comentă:

— *It's not really safe, you know...*[37]

— Ştiu, zise Malko. Dar, Zambezi este destul de larg pentru ca să reuşiţi.

Reg Whaley auzise tot. Se aplecă înainte, cu un aer speriat:

— Nu mergem în Zambia?

— Nici vorbă, răspunse Malko. Mergem, mai întâi, să-i facem o vizită domnului Burger.

[37] Este destul de periculos, ştiţi dumneavoastră... (n.a.).

Capitolul XIX.

O lumină roşie apăru drept în faţa lor. Soarele răsărea.

Avionul vină brusc pe o aripă pentru a ieşi din râpa prea strâmtă, atinse, aproape, vârfurile copacilor, apoi, zbură deasupra fluviului, care, se lăţea din nou.

Pilotul se întoarse spre Malko cu un zâmbet, ca şi cum s-ar fi scuzat:

— *It's a bit hairy.*[38]

Lăsând în spate lacul Kariba, traversară Zambezi timp de o oră interminabilă. Har Domnului, la nivelul apei, noaptea era clară.

Îi ajunseră şi primele raze ale aurorei. Regiunea pe care o survolau, nord-estul Rhodesiei, nu era, practic, decât un deşert. Nici drumuri, nici sate.

Reg Whaley căscă şi, nervos, scrută cerul.

— Credeţi că nu ne pot repera?

Malko îl linişti imediat.

— La altitudinea asta nici un radar nu ne poate repera. Trebuie să ne caute lângă Kariba. Nu uita că ei ne cred în Zambia.

Se întoarse spre pilot.

— Suntem încă departe?

Degetul pilotului arătă pe hartă linia albastră a Zambiei:

— Trebuie să fim la 20 de minute de zbor de barajul de la Cabora Bassa. Pot să vă las acolo, dacă nu doriţi pe unul din aceste terenuri.

Îi arătă mici cercuri care indicau terenurile militare de salvare.

Malko se strâmbă.

— E periculos. Dacă dăm de militari, ne vor întreba ce căutăm aici. Reg, unde se află ferma Burger?

Îi trecură harta ziaristului. Cu o carioca, el desenă o cruce, nu departe de locul în care se găseau, apoi, dădu harta pilotului Acum, ceaţa împrăştiindu-se, la orizont se

[38] Era cât pe ce. (n.a.).

zăreau nişte munţi albaştri, superbi. Mozambicul.

Fayette continua să doarmă, cu pumnii strânşi.

— Ferma se află foarte aproape de noul drum strategic pe care rhodesienii l-au construit pentru a-şi aduce trupele peste Zambezi, explică Reg Whaley. Nu se află pe hartă.

— O cunosc, zise pilotul. Ajungem foarte repede.

Lui Malko asta îi dădu o idee.

— Aţi putea ateriza chiar acolo?

— Cred că da, răspunse pilotul. Dacă găsim un loc degajat.

— Atunci, haideţi, zise Malko.

Zburară încă cinci minute deasupra Zambezi-ului, apoi, pilotul părăsi fluviul pentru a o lua spre sud, de-a lungul junglei. Ajunseră la o vale înverzită şi pustie, urcară peste o colină şi, brusc, în faţa lor apăru o panglică asfaltată, lucind sub soare, dar, absolut pustie. Extremitatea nordică se sfârşea la fluviu, iar, la sud, escalada colinele care împrejmuiau valea.

John Shay coborî imediat avionul la câţiva metri de sol. Un minut mai târziu, survolau un semn de civilizaţie. Era un sat, înconjurat de sârmă ghimpată, flancat de un mic lagăr militar în care staţionau mai multe maşini anti-mine. Totul fu imediat înghiţit de junglă. Din fericire, multe avioane civile veneau în nord-est pentru a transporta vizitatori de elită.

Pilotul survolă câteva minute drumul înainte de a face un viraj. Apoi, cu flapsurile coborâte, cu alicea la turaţie mică, se apropie de panglica asfaltată, largă de vreo zece metri. Noroc că nu existau stâlpi de telegraf şi vântul bătea foarte slab. Se auzi un mic scrâşnet, roţile atinseră asfaltul şi, apoi, avionul rulă normal. După 200 de metri, John Shay stopă complet.

— Grăbiţi-vă, strigă el.

Malko sări jos, în curentul produs de elice, urmat de Reg, care purta armele şi, de Fayette, care, tocmai se trezise.

Malko îşi vârî capul în cabina pilotului:

— Puteţi veni mâine? Cam pe la aceeaşi oră? Aterizaţi, aşteptaţi un sfert de oră şi, dacă nu ne vedeţi, plecaţi…

— Am să încerc, promise pilotul, dacă reuşesc să-mi fac

plinul la Mana. Sper să mă lase să plec. Dacă nu revin, nu fiţi supărat pe mine…

— Sper să reveniţi, spuse Malko.

— Succes! strigă John Shay decolând.

Scoase un nor de praf executând întoarcerea, motorul mugi şi, el decolă rapid, trecând din nou pe deasupra drumului. Apoi, dispăru după coline, spre sud. Cei trei pasageri se avântaseră deja în junglă, la adăpost de priviri indiscrete. Doar o pată de ulei amintea prezenţa avionului Cessna. Malko, cu părere de rău, privi spre locul unde se pierduse avionul.

În faţa lui, adevărata frontieră era păzită. Nici vorbă s-o poţi trece prin Zambezi. La sud, cădeai în zona patrulată de armata rhodesiană şi locuită de fermieri albi. Nimeni nu-i va ajuta.

Se întoarse către Reg.

— Unde e ferma Burger?

Reg întinse braţul spre coline.

— În direcţia asta, la cinci sau şase mile, de-a lungul unei piste care deserveşte o duzină de ferme şi o ia în sus, pe drumul acesta, spre coline.

Avionul odată plecat, liniştea era impresionantă. Soarele începea să ardă serios.

— Trebuie să mergem la fermă, zise Malko, să vedem ce se întâmplă.

Reg făcu o strâmbătură. Fayette părea că se trezeşte. Stând pe vine în stil african, spuse cu o voce gravă:

— Nu puteţi merge acolo. Albii sunt reperaţi uşor. Mă voi duce eu. O să găsesc pe cineva în *cvartal* care să-mi vorbească. Voi, rămâneţi ascunşi în junglă.

— Îmi aduc aminte de locurile astea, relată Reg. Exista un hambar în care se usca tutunul, la un kilometru de fermă. Când se va lăsa noaptea, putem merge acolo. Până atunci, rămânem în junglă.

— Mi se pare o idee bună, spuse Malko. Fayette ne va aştepta la hambar.

Reg Whaley privea nervos în jurul lui. Câţiva vulturi se roteau în înaltul cerului.

— Hai să ne îndepărtăm de drum, propuse el. E ora când

ies primele patrule. Ne putem ascunde în porumb.

Fayette se ridică în picioare, cu un rictus de durere. Pieptul ei ţâşnea, încă mândru, prin rochia-i ruptă şi murdară.

Unul după altul, se afundară în junglă, cât mai departe de drum. Malko mergea în frunte, întrebându-se cum va putea rezolva problema, în aparenţă imposibilă. Singur, în faţa armatei şi poliţiei rhodesiene, să-l împiedice pe Bob Lenard de a-l asasina pe Samora Machel.

*

* *

Bob Lenard clipi în faţa splendidei lumini a aurorei şi închise încet uşa cămăruţei, satisfăcut şi voios. Lisbeth fusese docilă şi el petrecuse o noapte excelentă. Traversă grădina fermei fluierând, dând ocol unui rond superb de trandafiri.

Dincolo de sârma ghimpată a gardului dublu, electrificat, porumbiştea se întindea cât vedeai cu ochii. Tocmai se apropia de terasă, când, o voce aspră îl făcu să tresară.

— Bob!

Era vocea lui Ted Collins. Poliţistul, cu pieptul descoperit, în şort, neras, ieşea din camera lui, cu o figură severă.

Bob Lenard îşi smulse un zâmbet.

— Salut! Te-ai sculat, deja?

— De unde vii?

În momentul în care se pregătea să răspundă. Lisbeth apăru în spatele lui şi se strecură, sfioasă, între cei doi. Scurta privire pe care i-o aruncă în trecere lui Bob, era mai mult decât elocventă.

Ted Collins aşteptă ca ea să intre în bucătărie şi spuse pe un ton ameninţător:

— Cunoşti riscurile la care te expui!

Bob Lenard oftă, plictisit.

— Oh, la dracu! Doar nu m-ai angajat ca preot, nu? Am şi eu dreptul să-mi fac cheful. Mă destind! Ai prefera să mă îmbăt? Asta nu-ţi face să tremure mâinile, înţelegi? Am să repet figura şi deseară, pentru că, are un funduleţ mic şi drăguţ.

Înfuriat, o urmă pe Lisbeth în bucătărie.

Ted Collins îl urmări dispreţuitor, dar invidios. Mai avea nevoie de mercenar. După aia...

Niciodată nu s-ar putea pune problema ca Bob Lenard să poată povesti cuiva cine anume i-a dat ordinul de a-l asasina pe Samora Machel. Într-un sfert de oră avea să înceapă ultimul instructaj.

Ted Collins se apropie de hartă şi arătă punctul în care se găsea ferma.

— Vom pleca de aici, mâine dimineaţă. Astfel, vom ajunge la Zambezi cu o oră înainte de începerea ceremoniei. Vom merge pe drumul nou. Acolo, ne aşteaptă o barcă pneumatică, în care vor urca Bob şi locotenentul. Noi îi vom aştepta. Malul e acoperit de vegetaţie şi nu sunt probleme. Locotenentul cunoaşte pista care duce la Cabora Bassa şi care, face un ocol prin interior. După acţiune, ei vor reveni pe un alt traseu.

Degetele lui indicau toate punctele, unele după altele. John Burger asculta cu interes, în timp ce bea whisky dintr-o cană de ceai. El spuse brusc:

— Şi, dacă ratează lovitura?

Bob Lenard schiţă un zâmbet sardonic.

— N-am să ratez, zise el, cu o voce plină de dispreţ. Am nevoie de bani.

Trebuia să i se plătească recompensa, crâncen disputată, de 50.000 de dolari americani, după asasinat.

Ted Collins nu luă în seamă întreruperea, nedorind să învenineze discuţia.

— Vom împrumuta maşina lui John, pentru a trece neobservaţi. Toate patrulele o cunosc.

Locotenentul Mabika asculta, cu capul plecat, jucându-se cu cascheta sa de pânză. Va fi singur cu Bob Lenard, de partea cealaltă. Dacă vor fi prinşi, vor fi făcuţi bucăţele. Profesiunea de trădător are, câteodată şi mici neajunsuri.

— Ceva nelămuriri? Întrebă Ted Collins.

Nimeni nu răspunse.

Bob se întoarse în camera lui, scoase Anschütz-ul din toc şi începu să-l cureţe cu grijă. În meseria lui, cea mai mică neglijenţă putea să ducă totul de râpă. Această armă de precizie era delicată, precum o femeie.

Cineva bătu la uşă. Era Lisbeth, cu ceaiul. Bob îi mângâie pulpele, trecându-şi mâna pe sub fusta de bumbac.

— Am să vin şi diseară să te văd.

Lisbeth clătină capul.

— Nu se poate. Stăpânul mi-a poruncit să mă culc în cvartal.

Bob Lenard înjură printre dinţi. Era, iar, o fentă de-a lui Ted Collins. O atrase pe fată, cu pupilele înroşite de furie.

— Îmi spui unde e nenorocitul ăla de cvartal şi vin eu acolo.

Lisbeth nu răspunse.

Un zgomot de motor îi atrase atenţia mercenarului. Un avion uşor trecea pe deasupra fermei, la foarte mică altitudine. O lăsă pe Lisbeth şi continuă curăţatul armei. După vreo 20 de minute, se auziră zgomot şi voci stridente. Bob ieşi din cameră pentru a vedea ce se petrece. Ted Collins discuta nervos, lângă intrare, cu o tânără albă, cu părul dat pe spate, foarte palidă şi cu braţul drept într-o eşarfă. Pe el nu-l interesa. Se întoarse în cameră, se întinse pe pat şi începu să viseze la ce va face cu cei 50.000 de dolari.

*

* *

Daphné Price de-abia putea să vorbească, într-atât o înăbuşea furia.

— Vă spun că va veni aici! repetă ea. Este la curent cu planul nostru. Se pare că nu a trecut în Zambia. Trebuie găsit şi lichidat.

Furia o făcea să tremure. Ted îi zâmbi, liniştitor.

— Am să fac tot posibilul. Nimeni nu poate veni aici fără autorizaţie pentru această zonă. Poate că, avionul lor s-a prăbuşit. Dar, dacă este aici, îl vom găsi şi-l vom ucide. Duceţi-vă să vă odihniţi.

Cu tot calmul său aparent, era neliniştit. Agentul americanilor demonstrase, deja, că nu putea fi eliminat cu uşurinţă. Se întrebă dacă să-i spună ceva lui John Burger, apoi, se hotărî să tacă. Fermierul nu era destul de sofisticat pentru astfel de subtilităţi.

Don Christie, care venise cu Daphné Price, va avea grijă

ca totul să fie supravegheat în amănunţime.

Feroce şi discretă, *Brigada Specială* dispunea de turnători printre negrii angajaţi la fermă, iar un alb necunoscut, n-ar fi putut trece neobservat. Problema era să nu-i alerteze pe ceilalţi fermieri, pentru a nu face prea multă publicitate operaţiunii.

*

* *

— Mi-a pus cătuşele, cu mâinile la spate, după ce m-a dezbrăcat. Mi-a spus că se va duce să urineze, pentru a-mi da timp de gândire... S-a întors şi m-a întrebat dacă m-am gândit. I-am spus că nu ştiam nimic, că m-aţi văzut la centrala telefonică şi că mă amuză să merg să dansez...

Fayette vorbea cu o voce monotonă, fără a-l privi pe Malko. Reg Whaley rămăsese puţin mai departe şi supraveghea pista de lângă lanul de porumb. Malko şi Fayette, lungiţi în mijlocul ierburilor înalte, erau complet invizibili, chiar şi de la câţiva metri.

Se aflau la un kilometru depărtare de ferma Burger, după un marş obositor prin junglă, sub soarele torid.

— V-a?... întrebă Malko.

— Şi-a suflecat mânecile, apoi şi-a pus un şorţ de piele, spuse Fayette. Acolo, era şi o cadă de baie. Mi-a trecut o chingă în jurul taliei şi m-a trântit înăuntru. Îmi băga capul în apă, până mă sufocam, apoi, mă trăgea de păr, lovindu-mă cu o vână de bou: *„Ce zicea Bob? Cum l-ai cunoscut? Pentru cine lucrezi?”* Asta s-a repetat de cinci ori, până când, am leşinat... A doua zi, au încercat altceva. Pe o masă, se afla un corn de rinocer şi m-au silit să mă aşez. Apoi, mă trăgeau de picioare...

Ea tăcu şi Malko nu îndrăzni să mai insiste.

*

* *

Fayette grăbi pasul pe lângă gardul electrificat în spatele căruia se ascundea ferma Burger. Trebui să se depărteze rapid, pentru a lăsa să treacă un camion militar plin cu soldaţi. Câţiva fluierară, cu veselie. Chiar în zdrenţe şi desculţă. Fayette era foarte frumoasă. Ar fi preferat să ocolească, dar, asta era singura cale spre *cvartal*.

Soarele se pregătea să apună. Ea îi condusese pe Malko şi Reg la hambarul cu tutun, unde, ei se instalaseră, la adăpost de priviri indiscrete.

Vizita ei la *cvartalul* fermei Burger fusese fructuoasă. Dăduse peste doi membri activi ai *A.N.C.*, care, se puseseră la dispoziţia ei.

Când Lisbeth venise să-şi aducă lucrurile, o întâmpinase şi o făcuse să vorbească.

Ted Collins şi mercenarul se aflau la fermă. Deci, cei doi camarazi albi vor trage concluziile. Pentru orice eventualitate, ea furase din cvartal o unealtă şi o vârâse sub tunica-i lungă.

Din nou, se auzi zgomotul unui motor, chiar în spatele ei. De data asta era un Land-Rover. Fayette se opri la marginea drumului, pentru a lăsa maşina să treacă şi, zări în ea doi civili. Nu avu timp să-i fie frică. Vehiculul frână brusc, punându-se de-a curmezişul.

Un om sări jos. Era Don Christie! Poliţistul ţinea în mână o mitralieră Uzi. Alunecă în noroi şi se întinse, urlând:

— Hei! *Kaffir*!

Fayette avu un moment de panică viscerată.

Într-o fracţiune de secundă revăzu micul birou, loviturile, baia, umilinţa oribilă cu cornul de rinocer, în mijlocul poliţiştilor care făceau haz.

Don Christie nu avusese timp să se ridice. Ridicându-şi fusta lungă, negresa scoase unealta şi se năpusti înainte. Lama acesteia se abătu asupra poliţistului tocmai în momentul în care încerca să se ridice, trecându-i pe lângă cap, dar, înfigându-i-se în claviculă. El căzu din nou în şanţ, în vreme ce, un şuvoi de sânge ţâşnea din rană.

Fayette făcu stânga-mprejur, nebună de groază. Un al doilea poliţist era gata să coboare din maşină. Ea nu putea să mai scape.

Atunci, îi veni o idee nebunească. Poarta fermei era la doar zece metri. Luându-i prin surprindere, ar putea, eventual, să ucidă toţi albii şi, în primul rând, pe mercenar. Făcu un salt înainte, cu unealta plină de sânge în mână. Pătrunse în fermă, înconjură Mercedesul alb, intră în galeria care ducea spre salon, hotărâtă să omoare tot ce-i va ieşi în

cale.

*

* *

John Burger tocmai aducea din beci o sticlă de whisky, când, auzi nişte ţipete venind dinspre pista de lângă fermă. Se îndreptă într-acolo, dar, în faţa lui apăru o negresă cu ochii ieşiţi din orbite şi se năpusti asupra lui, învârtind în mână o unealtă plină de sânge.

Ted Collins nu era acolo. Plecase în recunoaştere. Doar Bob Lenard dormea în cămăruţa lui, ca, de altfel şi Daphné Price.

Fermierul avu un reflex bun. Cu toată puterea, aruncă sticla de whisky în direcţia negresei şi o lovi în osul nasului.

Sticla se sparse şi o umplu de alcool. Orbită şi pe jumătate leşinată, Fayette se opri brusc şi-şi duse mâna la ochi. Îl văzu ca prin ceaţă pe fermierul, care, se năpustea spre arma ce se afla lângă un radio. O apucă de ţeavă şi repezi spre ea patul, cu toată puterea. Faţa Fayettei se rupse în două, ca o fructă coaptă. Ea scăpă unealta, îşi duse mâinile la cap, ca pentru a încerca să oprească sângele şi, căzu ca un bolovan.

Fără a scoate un sunet, John Burger se apropie, rămase câteva clipe cu arma ridicată, apoi, o lăsă în jos, văzând că negresa nu mai mişcă. Era gata să-i tragă un glonţ în cap, dar, se răzgândi. Spaima prin care trecuse începea să dispară, lăsând loc furiei. Afară, auzea strigăte, ţipete şi o harababură de nedescris. Dar asta nici nu-l interesa.

Sângele începea să inunde cimentul. Cu ochii ieşiţi din orbite, Fayette gâfâia.

Ridicând ochii, John Burger întâlni privirea înspăimântată a Lisbethei.

— Tu, cunoşti păduchele ăsta?

Îngrozită, fata clătină negativ capul, fără să poată articula un sunet. Fermierul îi strigă:

— Du-te şi caută o funie şi o pânză de sac.

Ea dispăru, împiedicându-se de Bob Lenard, care, tocmai intra în cameră.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

John Burger punea arma la loc.

Mirosul amestecat de sânge şi whisky devenise insuportabil.

— O teroristă! zise el. O să-i dăm o lecţie!

Mercenarul râmase trăsnit în faţa negresei întinsă pe jos. O recunoscuse pe Fayette. Ce făcea ea aici?

Lisbeth apăru cu o funie lungă. John Burger i-o smulse din mână. Rapid, înnodă un capăt în jurul gleznelor Fayettei. Se ridică şi-i strigă lui Bob:

— Ajută-mă!

Amândoi o târâră până la veranda din faţa gardului electric. John Burger îşi suflecă mânecile, bucuros că avea o distracţie a mai deosebită decât whisky-ul. Dispăru, revenind apoi, cu un bici gros. Fayette continua să sângereze. Ceea ce mai rămăsese din figura ei, era doar o mare baltă de sânge.

Bob Lenard întoarse capul, simţind dorinţa imperioasă de a vomita. Ar fi vrut tare mult ca Ted Collins să fie prezent.

John Burger avu un moment de tăcere, înainte de a-şi încheia distracţia.

— Am mai pedepsit, deja, una ca ea, zise el. Apoi, am lăsat-o afară o săptămână. Mirosea îngrozitor, dar, numai aşa au aflat şi ceilalţi.

Ridică biciul şi-l abătu pe pieptul Fayettei, smulgându-i o bucată de piele. Ea tresări şi se răsuci, încercând să se apere.

John Burger îşi luă din nou avânt şi, de data asta, îi plesni spatele, mai smulgându-i încă o bucată de piele. Biciul gros pătrundea de fiecare dată mai adânc, făcând să crape pielea Fayettei şi, smulgându-i ultimele rămăşiţe de ţesut. Ea tresărea din când în când, ca o omidă ruptă în două.

Bob Lenard îşi turnă un pahar de whisky, blestemându-şi laşitatea. Brusc, John Burger se opri. Masa însângerată de la picioarele lui nu mai mişca. Se lăsă să cadă pe un scaun şi urlă:

— Lisbeth!

Când tânăra negresă apăru, îi ordonă:

— Adu o găleată cu oţet!

Lisbeth reveni cu găleata. Fermierul luă biciul şi-l muie în găleată, lăsându-l să se îmbibe bine.

— E bun pentru piele, rânji el.

Făcu să plesnească biciul, îl învârti şi-l abătu între picioarele negresei. Urletul, inuman, al Fayettei ţâşni o secundă mai târziu.

De partea cealaltă a gardului electric se strânseseră mai mulţi negri, privind cu oroare la supliciul Fayettei. John Burger ridică biciul în direcţia lor..

— Uitaţi-vă bine, strigă el. Duceţi-vă şi povestiţi-le celor care au trimis-o. *No bloody black is going to drive me out*[39].

Cu energie sporită, plesni din nou corpul întins pe jos. Fayette urlă. În spatele lui John Burger apăru Daphné Price, trezită de strigăte. Fermierul nici nu o văzu. Bob Lenard se apropie de tânăra femeie şi murmură:

— Domnişoară, ar trebui să-l opriţi. Fata asta e o teroristă venită din Salisbury.

De-abia atunci Daphné Price o recunoscu pe Fayette. Se repezi, oprind braţul fermierului cu mâna sa teafără.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! Nu trebuie s-o omorâţi. Trebuie să vorbească.

John Burger se întoarse şi propti capătul biciului în stomacul lui Daphné Price.

— Domnişoară, ştiu eu ce să fac cu păduchii ăştia. Depărtaţi-vă!

Fără să-i pese de protestele ei, ameţit de alcool, reîncepu să plesnească masa însângerată şi inertă.

Nici măcar oţetul nu-i mai smulgea vreun geamăt Fayettei.

*

* *

Malko examină cu grijă lanul de porumb care se întindea în jurul hambarului cu tutun. Nu se vedea nimeni. Podeaua hambarului era impregnată de mirosul tutunului, care, ţi se urca la cap. Frunzele care atârnau, foşneau încet în adierea apusului.

— O să rămânem aici în noaptea asta, zise Malko. Vom ataca ferma în zorii zilei. Sper ca Fayette să fi aflat lucruri interesante.

Reg Whaley nu răspunse. Ghemuit, încerca să nu se

[39] Nici un împuţit de negru nu mă va izgoni din ţara asta. (n.a.).

gândească la viitor. În realitate, nici nu regreta că-şi părăsise micul său birou. Cel puţin, era în viaţă.

— Măcar aici putem fuma, spuse el, regăsindu-şi râsul caustic. Rhodezia este una dintre cele mai importante producătoare de ţigări din lume.

Malko verifică cele două carabine *Weatherby 460*.

— Hai să ne odihnim, zise el. O să avem nevoie, mâine, de toate forţele noastre.

*

* *

Ted Collins contempla îngrozit, ce mai rămăsese din Fayette. Nu ar fi recunoscut-o. Un ochi îi atârna la capătul nervului optic şi toată pielea îi era zdrenţuită.

Poliţistul nu văzuse niciodată un asemenea spectacol.

Negresa nu venise singură.

Îl apostrofă pe John Burger, cu o voce severă:

— N-ar fi trebuit niciodată să o trataţi astfel! Teroriştii trebuiesc predaţi *Brigăzii Speciale*.

John Burger ridică din umeri, morocănos.

— Asta, cel puţin, nu va mai face nici un rău.

Bob Lenard se dădu înapoi, ascunzându-şi dezgustul. Fermierul era un gunoi. El era nerăbdător să se întoarcă la Salisbury, cu misiunea îndeplinită. Schimbă o privire cu Ted Collins. Acesta de apropie de el.

— Am trimis patrule peste tot. Nu te teme, dar, îţi interzic să ieşi undeva deseară.

Belgianul nu insistă şi intră în casă. John Burger se întoarse şi el. Se simţea perfect împăcat cu sine însuşi. Efortul de a o ucide cu încetul pe Fayette îl trezise din beţie. Nici nu o remarcă pe Lisbeth, care, ieşea din bucătărie şi se ducea spre *cvartal*, conform ordinelor lui Ted Collins.

*

* *

Malko îndreptă carabina spre lanul de porumb, de unde, i se păruse că aude un zgomot.

Reg Whaley era şi el pregătit, cu degetul pe trăgaci. Inima îi bătea nebuneşte. Aplecă la timp ţeava armei sale în faţa unei siluete mici, negre, care apăruse din porumbişte.

O negresă tânără, înfricoşată, alerga spre ei, strigând cu

o voce timidă:

— Mister! Mister!

Malko coborî, cu arma în mână. După expresia tulburată a vizitatoarei ghici că se petrecuse o dramă.

Vorbind întretăiat, Lisbeth povesti despre supliciul Fayettei şi despre loviturile de bici. Revenind în cvartal, cei doi membri ai *A.N.C.* O sfătuiseră să plece, ca să-i avertizeze pe prietenii Fayettei, în legătură cu ceea ce se întâmplase.

Malko simţi în gură un gust de cenuşă. Fayette avusese întâlnire cu moartea.

— Mulţumesc, spuse el.

Imediat, Lisbeth făcu stânga-mprejur, se îndreptă spre porumbişte şi dispăru.

Cei doi bărbaţi se priviră.

Ziaristul râse, ironic.

— Extraordinar! Vor fi foarte repede şi în spatele nostru.

— O să-i interceptăm mâine pe drum, spuse Malko. În nici un caz nu trebuie să rămânem aici.

Se strecurară afară din hambar, ajungând direct în lanul de porumb. Merseră timp de o oră în direcţia drumului, conduşi de Reg, care, avea un uimitor simţ de orientare. Înaintau de-a lungul unui drum care şerpuia prin junglă, când, brusc, ca din pământ, apărură doi oameni în kaki, cu arme în mână.

Malko văzu luminiţele galbene şi auzi împuşcături. Se refugie rapid în spatele unui copac.

Reg se prăbuşi, cu faţa în iarbă, lovit în şold şi în burtă, fără a fi avut timp să se folosească de arma sa.

Capitolul XX.

O fracţiune de secundă Malko rămase stupefiat, atât de brutal fusese atacul. Printre copaci, zărea panglica asfaltată a drumului.

Degetul său apăsă mecanic pe trăgaci. Detunătura plesni ca o lovitură de tun. Tot corpul îi fu zguduit din cauza reculului. Văzu o siluetă care cădea, altele retrăgându-se.

Reg Whaley fu scuturat de un spasm care-l răsturnă pe spate, pe urmă, rămase nemişcat, horcăind.

Se auzi o altă rafală. Un glonţ ricoşă pe chiulasa carabinei.

Malko părăsi adăpostul copacului şi se avântă pe o potecă cu mărăcini. Nu ştia câţi oameni se găseau în faţa lui. Singura sa şansă era să traverseze drumul şi să ajungă în jungla mult mai deasă din partea opusă. Încă o jumătate de oră şi se făcea noapte.

Voind să introducă un cartuş nou pe ţeavă, nu reuşi, observând chiulasa blocată a carabinei.

Furios, aruncă arma în iarba înaltă. Acum, tot ce-i mai rămânea, era pistolul *P. 38*, luat de la Daphné. Cu arma în mână, continuă să avanseze.

Zări panglica de gudron şi auzi nişte strigăte chiar în spatele lui. Trecu la fugă, simţind şi furie şi deznădejde.

Să vină de atât de departe pentru nimic!

Se gândi la Reg Whaley şi îi veni să plângă. Micul ziarist nu avusese noroc.

Malko îşi revăzu, deodată, castelul, cu candelabrele aprinse şi cu femei frumoase în rochii de seară. La 10.000 de kilometri de acest loc. O lume pe care nu o va mai vedea niciodată…

Cu faţa zgâriată de crengi, continua să se îndepărteze de drum, fără a şti dacă, era sau nu, urmărit.

*

* *

Ei aveau figurile trase şi privirea fixă a celor care se pregătesc pentru o încercare grea. Bob Lenard îmbrăcase

un pulover gros de lână peste uniforma kaki. La centură, avea prinsă o cartuşieră. Anschütz-ul, uns cu grijă, se afla într-o husă de pânză.

Locotenentul Malika avea aproape aceeaşi culoare ca uniforma. John Burger era treaz, dar, avea, încă, ochii roşii. Doar Ted Collins şi Daphné făceau o figură mai onorabilă.

Tânăra femeie insistase să participe la operaţiune, având în vedere legăturile ei cu Roy Golder. Ted Collins nu îndrăznise s-o refuze.

Poliţistul de la *Brigada Specială* se aplecă şi adună două carabine de calibru mare, pe care le puse pe masă.

— Cei doi care au ajuns până aici nu mai sunt periculoşi, anunţă el. Unul a fost omorât şi celălalt e pe fugă, dezarmat. Au fost interceptaţi de patrula pe care am trimis-o aseară pe urmele lor.

Salonul fermei se lumină. Soarele se ridica atât de brusc, de parcă ai fi tras o perdea. Era ora şase fără un sfert.

Îşi terminară ceaiul şi, fără un cuvânt, se îndreptară spre Mercedes. John Burger luă volanul şi Ted Collins se aşeză lângă el. Ceilalţi trei se înghesuiră în spate.

Cinci minute mai târziu, rulau încet pe drumul ce ducea în valea Zambezi.

— Sunt atent la cuibarele găinilor. Adesea, aici pun minele, avertiză fermierul.

Daphné Price îşi simţea inima izbindu-se de coaste. Samora Machel trebuie să fi decolat din Maputo spre Cabora Bassa.

Tortura Fayettei o şocase profund. Îl detesta pe John Burger, dar, era de-al lor. Îşi zise că era război şi că războaiele nu sunt niciodată frumoase.

Se aplecă spre Bob:

— Merge?

— Merge, zise Bob.

Asta îi amintea mercenarului de alte dimineţi în care pleca să-şi rişte viaţa. În buzunar, îşi băgase o labă veche de iepure, fără de care nu mergea niciodată la tir. Era mascota lui.

Îi părea rău că nu putuse să-şi mai facă o dată cheful cu Lisbeth. În meseria lui, trebuia să ştie să trăiască orice clipă.

Îl excita să întreprindă o acţiune de unul singur şi să i se recunoască, în sfârşit, meritele. Se gândea la Fayette, la corpul masacrat care-i procurase atâta plăcere. Dezgustător, îşi spuse el. Ar fi trebuit să-l lichideze pe acest împuţit de fermier.

Ted Collins supraveghea jungla. Ar fi preferat să-l găsească pe Malko. În plus, va fi obligat să facă un raport despre Fayette. Acest gen de exemplu nu era bun pentru negri.

Dar, John Burger îi făcea prea multe servicii, pentru a întreprinde ceva împotriva lui. Poate, o admonestare între patru ochi...

John Burger, concentrat asupra volanului, nu se mai gândea la nimic. Era fericit să se răzbune pe acest nenorocit de Samora Machel şi ar fi vrut să i se aducă, pe o tipsie, capul lui.

Încetini, pentru a coti pe drumul asfaltat.

Daphné Price oftă:

— Va fi o zi splendidă.

O ceaţă albăstruie acoperea munţii Mozambicului, de partea cealaltă a fluviului Zambezi. Soarele începea să se ridice.

John Burger angaja cu precauţie Mercedesul în coborâre.

La pasaj, zăriră un vehicul anti-mine, parcat pe un drum desfundat. Era una din primele patrule de dimineaţă, pentru neutralizarea minelor puse peste noapte.

Câteva minute mai târziu, John Burger zări în retrovizor maşina anti-mine care, se îndrepta şi ea spre valea Zambezi.

Revenindu-i simţul datoriei. Ted Collins îi spuse lui John Burger:

— Las-o să treacă. Probabil, sunt grăbiţi.

John Burger încetini, iar maşina îi ajunse din urmă.

În faţă nu se vedea decât coloana de direcţie, care ieşea din blindaj şi motorul. La acest tip de maşină, şoferul se afla în spate, într-un fel de cuvă blindată, cu alţi şase soldaţi. Două hublouri înguste îi permiteau să o conducă.

John Burger înjură brusc.

Maşina, în loc să-i depăşească, rămânea lângă ei. Apoi,

şoferul Mercedes-ului văzu cu groază cum masa de oţel se închidea peste el. Instinctiv, roti volanul spre dreapta, ieşind de pe asfalt, făcând să scrâşnească pietrele sub roţile sale din dreapta.

Ajunse la marginea râpei.

— E nebun!

*

* *

Malko apăsă la maxim pedala de acceleraţie şi intră în viteza întâi. Maşina era cuminte atâta timp cât nu era în viteză. Mercedesul avea deja 100 de metri avans.

În sfârşit, motorul mugi şi el demară. Apăru pe drum tocmai la timp pentru a vedea Mercedesul alb dispărând într-un viraj.

Pentru a-şi pune planul în aplicare, trebuia să-l ajungă înainte de capătul coborârii. Acceleră, trecu într-a doua, apoi într-a treia, atingând 45 de kilometri pe oră. Maşina anti-mine nu era făcută pentru relieful Le Mans!

După patru viraje, cramponat de volanul greu, riscând să iasă de pe drum la fiecare viraj, ar fi ajuns Mercedesul.

Îşi oferi câteva clipe de răgaz. Nu dormise nici o secundă, dar, nu simţea oboseala. După ambuscadă, se ascunsese într-un colţ al junglei până la ivirea zorilor, căutând cu disperare o idee. Îşi pusese planul la punct, amintindu-şi de lagărul pe care-l survolaseră în ajun. Mulţumită memoriei lui uluitoare, lui Malko nu-i fusese prea greu să-l regăsească.

Ajunsese acolo odată cu primele raze de soare. Teroriştii nu atacau niciodată în zori şi supravegherea era mai puţin strictă.

Ascuns în desiş, în faţa unei mici pompe de benzină, Malko aşteptase ca un soldat să pornească o maşină şi să-i facă plinul. Şoferul sărise jos pentru a-i da un bon omului cu pompa. Exact timpul care-i trebuia lui Malko să se năpustească peste drum şi să sară în maşină. Avusese noroc: motorul demarase după un sfert de tură. Plecase, smulgând furtunul pompei şi, înainte ca soldatul să dea alarma, el avea deja doi kilometri avans.

Asta se petrecuse cu o jumătate de oră în urmă. Când îl vor găsi, va fi prea târziu.

Profitând de o mică linie dreaptă a drumului, acceleră. Planul lui era simplu: să împingă Mercedesul în râpă şi, dacă asta nu era de-ajuns, să-l zdrobească cu maşina sa. În acest moment nu se gândea la viaţa lui, ci, la cele ale lui Reg, Fayette şi Ed Skeetie.

Când ajunse lângă Mercedes, întoarse capul şi apoi roti brusc volanul. Dar, celălalt şofer avu reflexul de a accelera, trecând pe lângă el şi scăpând de râpă. Nebun de mânie, Malko îşi dădu seama că, preveniţi deja, adversarii lui aveau să-i scape.

Mercedesul era de două ori mai rapid decât maşina sa.

*

* *

— Fir-ar al dracului de pui de târfă! Mizerabilul!

Ted Collins înjura ca un birjar. Luă mitraliera Uzi de la picioare şi trase o rafală în oglinda retrovizoare, care, se sparse. Maşina se afla exact în spatele lor, la trei metri, cu botul său cârn şi roţile groase. Poliţistul ochi, dar, rată şi a doua rafală. Gloanţele ricoşaseră pe blindajul înclinat. Mai trase o dată, golindu-şi încărcătorul degeaba. Mitraliera nu era atât de precisă, ca să vizeze hublourile.

Înghesuiţi pe banchetă, cei trei ocupanţi din spate încercau să nu-i incomodeze tirul.

— Dumnezeule! N-avem nici măcar un radio!

Bob Lenard scoase Anschütz-ul din husă, băgă un glonţ pe ţeava şi încercă să-şi lipească ochiul de lunetă. Dar, Mercedesul se legăna prea tare la viraje. Era incapabil să ochească.

— Nu face nimic, strigă Bob, o să-i împrăştiem.

Deodată, în spate se auzi un zgomot ciudat, apoi, Mercedesul începu să se legene mai tare şi volanul începu să vibreze.

John Burger scoase o înjurătură groaznică.

— Avem pană de cauciuc.

Probabil că, loviseră o piatră ascuţită când fuseseră împinşi de maşina blindată, care, se apropia implacabil, pentru a-i arunca în râpă. Dacă va accelera, îi va depăşi.

— Luaţi avans, strigă Bob Lenard, eu voi trage când ne vom opri.

— Eşti sigur că poţi să atingi hubloul? întrebă Ted Collins.

Belgianul ripostă:

— Nu spune prostii!

Mercedesul începu să vibreze din ce în ce mai tare, luând circa 100 de metri avans pe linie dreaptă. Pe bancheta din spate, Bob Lenard se lungise pe jumătate, înghesuind-o pe Daphné Price şi, pusese ţeava armei în poziţie de tragere.

— Acum! zise el. Stop!

John Burger zdrobi frâna. Mercedesul făcu un salt şi se imobiliză la marginea râpei. Bob avea deja ochiul lipit de lunetă. Văzu cum se conturează hubloul dreptunghiular, îşi ţinu respiraţia şi mângâie trăgaciul. Distinse figura care conducea blindatul ca şi cum s-ar fi aflat la zece centimetri de acesta.

— Repede! La dracu'! strigă Ted Collins.

Detunătura îi făcu pe toţi să tresară. Blindatul avansa spre ei cu 50 de kilometri la oră.

Daphné Price scoase un ţipăt strangulat:

— Dumnezeule!

Bob Lenard nu avu timp să încarce din nou.

Blindatul era, deja, peste ei. Partea din faţă se înfundă în Mercedes, proiectându-l în râpă, după principiul bilei de biliard. Puşca cu lunetă sări afară prin geamul din spate. Enorma maşină stopă exact la marginea râpei. Mercedesul se rostogoli de-a lungul pantei izbind un copac, răsturnându-se şi, oprindu-se doar la 50 de metri de fundul râpei. Se auzi o explozie surdă şi o pălălaie ţâşni din spate.

*

* *

Malko sări jos. Se aplecase doar cu o fracţiune de secundă înainte ca glonţul să spargă hubloul şi dirijase finalul cursei orbeşte.

Monstrul sforăia încă lângă el.

Alergă şi ridică de pe jos puşca cu lunetă. În sfârşit, avea o armă. Un zgomot de motor îl făcu să ridice capul.

Zări printre nori un avion mic. Era *Cessna*! Pilotul venise să-l ia, aşa cum promisese.

Cu *Anschütz-ul* în mână, înaintă spre taluz. Se simţea dezumanizat şi rece ca un şarpe. Lipindu-şi ochiul de lunetă,

îndreptă arma spre Mercedes, încadrându-l pe John Burger, care, ieşea din flăcări şi, ţinti cu grijă. Zgomotul carabinei se repercută în junglă. Brusc, acolo unde fusese capul fermierului, nu se mai zări decât o pată roşie. John Burger rămase imobil, cu faţa la pământ, cu picioarele încă în maşină.

Malko îşi menţinu arma aţintită înainte. Ted Collins era prăbuşit, inert peste tabloul de bord şi flăcările începuseră să-l cuprindă. Malko nu ştia dacă era mort sau viu. Încărcă din nou şi trase a doua oară. Văzu glonţul intrând în maxilar şi despicând capul poliţistului.

Nu-l vedea, însă, pe Bob Lenard. Brusc, îl zări şi pe acesta, departe de maşină, cu capul plecat şi cu coatele lipite. Alerga cu toată viteza, cu energia disperării unui nebun. Încerca să se suie pe o scară rulantă. Malko ochi. Glonţul îl atinse pe belgian în partea stângă, în dreptul subţiorii. Se prăbuşi la un metru de un copac gros şi corpul îi dispăru în ierburile înalte.

Mercedesul ardea cu flăcări negre.

Corpul locotenentului mozambican rămăsese înăuntru. Malko o reperă pe Daphné Price. Ea urca spre el, de-a lungul pantei abrupte, cu un pistolet în mâna dreaptă. O încadră în lunetă şi ea îl văzu. În *Anschütz* mai rămăsese un cartuş. El îi distingea lucirea sfidătoare din ochii negri, buzele strânse şi gura deschisă de o rană. Ea nu căuta să se adăpostească sau să fugă şi nici măcar nu-şi încetini pasul. Malko ţinu degetul pe trăgaci, fără să apese. Daphné Price sfida moartea.

El lăsă în jos arma. Nu-i plăcuse niciodată să tragă într-o femeie, iar Daphné Price, în pofida uciderii lui Ed Skeetie, îşi câştiga viaţa.

Aruncă arma la pământ, chiar în momentul în care micul avion trecu pe deasupra lui.

În depărtare, în spatele lui, apăru un vehicul blindat, asemănător cu al său. Era un pariu interesant, de a şti dacă-l vor captura înainte de a ajunge la avion. Era genul de pariu care-i plăcea.

Când Daphné Price ajunse pe şosea, Malko dispăruse demult.

Alerga spre valea Zambezi cu toată viteza de care mai era în stare. Avionul se pregătea să piardă altitudine, pentru a ateriza.

Foarte departe, masa albă a barajului Cabora Bassa lucea în răsăritul soarelui.

Sfârşit.